

Rừng Chưa Thay Lá

Contents

Rừng Chưa Thay Lá	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38
8. Chương 8	50
9. Chương 9	62
10. Chương 10	72
11. Chương 11	79
12. Chương 12	90
13. Chương 13	99
14. Chương 14 - End	107

Rừng Chưa Thay Lá

Giới thiệu

Chiếc xe đồ khịt khịt vài hơi rồi đứng khựng dưới cơn mưa như thác đổ. Đám hành khách chật cứng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-chua-thay-la>

1. Chương 1

Chiếc xe đồ khịt khịt vài hơi rồi đứng khựng dưới cơn mưa như thác đổ. Đám hành khách chật cứng trên xe nháo nhào phản ứng rồi lo lắng nhìn nhau khi máy xe ngừng nổ hửn. Gã phụ xe có hàng ria mép con

kiến vội dầm mưa chui xuống dưới gầm xe. Hấn vừa xem xét vừa chửi thề rần rần trời làm Thiên Di càng sốt ruột hơn.

Đã ba giờ chiều, nếu xe không chạy được tiếp, làm sao cô có thể tới cái thị trấn ấy. Mà nếu không tới nơi, cô sẽ ở đâu đêm nay?

Kéo cao cổ áo gió lên. Thiên Di đảo mắt nhìn những người đồng hành với mình. Đa số họ là dân địa phương nên dù mưa bão, dù hư xe, họ vẫn giữ vẻ bình thản, kiên nhẫn để chờ đợi. Có lẽ với họ, đây không phải là chuyện lần đầu gặp phải, nên vừa ồn ào la ó đó, họ đã tiếp tục nghiêng ngả dựa vào nhau ngủ. Bà khách còm nhom ngồi kế Di cũng ngáy o o làm cô bứt bồn chồn hơn.

Mười phút, mười lăm phút trôi qua, xe vẫn không nổ máy. Cái không khí ẩm ướt nồng gắt mùi xăng dầu, mùi người xông lên khiến Thiên Di cứ muốn buồn nôn. Lục trong túi xách, cô tìm chai dầu gió bôi lên thái dương, lên mũi cho tỉnh táo.

Đây là chuyến đi xa đầu tiên trong đời cô. Nhưng xem ra không suôn sẻ chút nào. Từ sáng đến giờ, cô đã đổi hai lượt xe, mà chuyến nào cũng nhồi lắc cô bầm dập. Đến thị trấn, Di còn phải sang một chuyến xe nữa mới tới trại Thùỵ Dương. Chẳng biết trang trại có cái tên thơ mộng ấy có phải là nơi dừng chân tốt nhất cho Thiên Di không? Dầu sao cô cũng đã vượt mấy trăm cây số để tới đây, cô sẽ không quay về đâu.

Giọng gã tài xế rồn rảng vang lên làm Di giật mình:

- Xe pan rồi, mời bà con xuống đón xe khác. Nhanh nhanh lên kẻo tối là ở lại đây luôn đó.

Hấn chưa dứt lời, cả đám hành khách đã ồ lên phẫn nộ. Người đòi trả tiền xe, kẻ mắng mỏ, bát nháo cả khoảng không gian chật chội, nhộp nhúa, hơi hám, ẩm ướt. Thiên Di ôm túi xách ngồi lệt thốt giữa đám người đang phẫn nộ ấy với tâm trạng hoang mang tột cùng.

Ba giờ ba mươi phút rồi. Giữa con đường xuyên rừng ngang núi này làm sao mà đón xe. Mưa vẫn tuôn ào ào. Bà khách ngồi kế bên kéo vai cô:

- Nào! Xuống mà đón xe, chậm chân là ở lại làm bạn với.... cộp đó.

Nghe nói thế, Di vội bật đứng dậy, đầu chạm vào mui xe ề ể. Xòe tay nhận lại phần nửa tiền vé như bồi hoàn, Di trườn cái áo đi mưa rồi lúp xúp chạy theo bà khách.

Đã qua mấy đợt xe rồi, nhưng Di không thể nào chen chân kịp với bọn đàn ông và các phụ nữ sung sức, cô đành rút lại với các ông già, bà lão. Càng đứng, Di càng lạnh run, cơn mưa núi rừng làm người ta rét tận cùng xương tủy.

- Có xe tới nữa rồi kìa

Người đàn ông vừa nói vừa chạy ra giữa đường, giang hai tay chặn xe.

Chiếc xe tải nhỏ chồm lên rồi dừng lại. Một gương mặt đàn ông ẩn dưới cái kết ló ra, giọng nặng trĩu:

- Đón xe mà giống ăn cướp vậy huh? Coi như mấy người gặp xui rủi. Xe này không cho quá giang đâu.

Nghe nói thế, đám khách liền bu quanh đầu xe, mỗi người một lời van xin, năn nỉ nghe thật thảm.

Gã tài xế gợn lỏn:

- Mười một người thôi. Xe này ký số mười ba. Ai lên không được thì chờ xe khác.

Dứt lời, gã từ cabin nhảy xuống, mở thùng xe sau ra. Mọi người vội vã chen lên theo tiếng đếm của gã tài xế. Quên cả lịch sự kính trên nhường dưới, Thiên Di xô dạt hai ba người yếu hơn mình, chui tọt lên ngồi một góc. Tay khư khư giữ túi hành lý, cô thở phào nhẹ nhõm khi gã tài xế xoa tay và phán:

- Thôi. Đủ rồi.

Di và đám khách trên xe nhìn xuống đường. Chỉ còn lại một.... bà bầu. Bà ta đang năn nỉ hết lời, nhưng gã tài xế vẫn đứng đưng lắc đầu:

- Không được là không được. Coi như chị xui. Chờ chuyến khác mà quá giang.

Vừa nói, gã vừa kéo bửng lên. Thiên Di mỉm lòng trước cặp mắt tuyệt vọng của người phụ nữ đang co ro dưới mưa.

Tự dưng cô buột miệng:

- Khoan đã. Cho tôi xuống để chị ấy lên. Hừ! Người ta mang bụng thể kia mà ông nở nhẫn tâm bảo chờ chuyển nữa.

Thiên Di cắn môi khi bắt gặp cái nhìn dữ dội ẩn sau vành nón kết của gã tài xế.

Gã hầm hừ nạt:

- Xuống lệ đi, chị cả. Tài khôn chỉ thiệt thân mình và tổn thời gian của người khác.

Thiên Di nghênh ngang nhảy xuống. Người phụ nữ chụp lấy tay cô, cảm ơn rối rít:

Bạn đang xem truyện teen , truyện tình yêu tuổi teen, xem thêm danh sách truyện teen đã hoàn thành, truyện teen mới

- Còn một chuyến xe nữa. Cô ráng đợi nha.

Di hiên ngang gạt đầu rồi cúi thủ đứng nép vào một bên đường mà hai hàm răng đánh bò cạp. Chuyến xe còn đó có thật hay không? Chừng nào nó chạy qua? Thiên Di không biết, thế mà cô dám....

Vòng hai tay ôm ngực, cô ngồi xuống đường. Dưới chân Di, nước mưa chảy ào ào, màu đỏ chạch của vùng đất ba-dan. Di uất hận nhìn chiếc xe từ từ lăn bánh và thẳm rửa gã tài xế ác độc không tiếc lời.

Gã mê tín ngu ngốc ấy chửi bà bầu đã quên rằng, nếu tính người, gã đang gánh số mười ba trên vai. Hừ! Cầu trời cho hắn mắc dịch, mắc toi hay chột bụng, nhức răng cho bỏ ghét. Nhưng dù lời rủa của Di có linh nghiệm, chắc cô cũng chết trước gã vì lạnh, đói và vì cạp tha, hổ bắt quá.

Bất giác, Thiên Di rùng mình khi nhớ tới lời hăm dọa của bà khách lúc nãy. Lẽ nào trên đoạn đường này có cạp? Nghe nói chúa sơn lâm sắp tuyệt chủng rồi. Chẳng lẽ... Ông ta lại xuất hiện ở đây thay vì ở trong sách đỏ? Di chợt thấy tay chân rùng rờ. Cô đứng là... tài khôn y như lời gã tài xế ấy nói. Qua phút làm người hùng rồi, bây giờ hãy đối đầu với thực tế khủng khiếp đi con ngốc!

Bàng hoàng nhìn màn mưa của đoạn đường đã đi qua, Di thấy trừ chiếc xe đồ bộ pan nằm chình ình ra, không còn ai là khách ngoài cô. Nếu đón xe không được, chắc cô phải qua đêm với ông tài xế và tên phụ xế có bộ râu be be mở mồm là vắng tục ấy quá.

Đang suy nghĩ lung tung, Thiên Di bỗng nghe có tiếng người gọi.

Quay lại, cô thấy gã mê tín kỳ số mười ba đang chạy ngược về phía mình. Vừa chạy, gã vừa gào to trong mưa:

- Lên xe đi bà. Tôi nể bà thật rồi. Hừ! Định làm nữ anh hùng hy sinh vì người khác chắc?

Thiên Di mừng còn hơn bất được vàng. Không kịp nói lời cảm ơn, cô ôm giỏ hốt hải chạy theo hắn. Tới xe, gã tài xế mở cabin phía trước rồi hất hàm:

- Lệ giùm đi.

Xe chuyển bánh êm ả, ngon lành, chớ không ị ạch, già nua như chiếc xe đồ lúc nãy. Thiên Di ngồi nép vào cửa, len lén nhìn gã tài xế hắc ám.

Gã vừa châm điếu thuốc vừa hỏi:

- Hình như cô không phải người ở đây?

Di ậm ừ:

- Vâng.

- Cô đi thăm bà con à?

- Vâng.

Thấy Di không muốn nói về mình, gã tài xế chuyển hướng:

- Cô biết tại sao cuối cùng tôi cho cô quá giang không?

Giọng Di kéo dài giễu cợt:

- Tại anh ký số mười ba chớ gì.

Gã tài xế gật gù:

- Hừ! Thì ra khi nhường chỗ cho bà bầu ấy, cô đã tính toán rồi. Khá lắm!

Thiên Di thản nhiên:

- Tôi chẳng tính gì hết. Cho đi nhờ xe hay không là quyền của anh mà.

Gã tài xế im lặng. Thiên Di bồn chồn nhìn về phía trước. Ở đây rừng núi bạt ngàn, chắc buồn lắm. Nhưng Di đâu có lựa chọn nào khác, chỉ hy vọng nơi đây là đất lành.

Ngập ngừng một chút, Di hỏi:

- Trại Thùy Dương còn xa không?

- Trại ấy cách thị trấn bốn cây số.

- Từ đây tới thị trấn còn mấy cây nữa?

Rút một hơi khói, gã tài xế nói:

- Tới rồi đó. Bộ không thấy phía trước bắt đầu có nhà rồi sao?

Liếc về phía Di, gã tò mò:

- Cô quen ai ở cái trại tù ấy?

Thiên Di ngơ ngác:

- Trại tù nào?

- Chắc! Thì trang trại Thùy Dương đó. Dân vùng này quen gọi là trại tù, vì người trong đấy đa số ở tù ra xin vào làm nhân công.

Thiên Di phản ứng:

- Nhưng dì tôi không ở tù bao giờ.

Gã tài xế đáp gọn lỏn:

- Vậy thì tốt.

Thiên Di dò dẫm:

- Chắc người ở trại đó dữ dằn lắm?

Gã tài xế buông thông:

- Đương nhiên. Tù mà, tội nào lại không có. Riêng lão chủ trại cũng không vừa đâu.

Di bỗng thấy hẫng với những điều vừa nghe. Vậy mà trong thư, dì Thủy đâu hề nhắc tới chuyện này. Nếu công việc cô sắp nhận hằng ngày phải tiếp xúc với họ, chắc phiền phức lắm.

Đang bản thân với suy nghĩ của mình, Di choàng tỉnh vì gã tài xế vừa vỗ vào thùng xe vừa hét:

- Tới rồi. Xuống lệ lên.

Di đưa gã số tiền được trả lại lúc này:

- Gửi anh tiền xe.

Xò tay đếm những tờ giấy bạc bèo nhèo vì ướt, gã khinh khỉnh:

- Có bấy nhiêu thôi sao? Tôi đâu rẻ dữ vậy.

Thiên Di đáp ứng:

- Chớ anh muốn.... muốn bao nhiêu?

Dúi tiền vào tay Di, gã tài xế cười:

- Đùa thôi. Tôi cho đi nhờ mà.

Thiên Di lí nhí cảm ơn và hỏi:

- Tôi phải đón xe nào mới về trại Thùy Dương được?

Gã tài xế chưa kịp trả lời thì nhóm khách quá giang lúc này đã ủa tới cabin đưa nhau cảm ơn rồi rít.

Đợi họ đi hết, gã mới nói:

- Tôi chạy ngang đó. Nếu cô không ngại, tôi lại cho cô đi nhờ. Nhưng lần này thì tính tiền đó.

Thiên Di cắn môi:

- Nếu được vậy, còn gì bằng.

Xe lại khởi động, gã tài xế chỉ vào cánh rừng cà phê bạt ngàn hai bên đường:

- Từ đây trở đi là thuộc trại.... tù. Trại cô sắp tới lớn nhất nhì ở đây, nội công nhân cũng gần trăm người.

Nhìn Di, gã cười cười:

- Đừng nói là cô tới trại Thùy Dương để xin việc nha.

Thiên Di lấp lửng:

- Nếu thật vậy cũng đâu có sao.

- Cần việc làm, tôi sẽ giới thiệu cho cô chỗ khác. Ở đây, đâu phải chỉ mình trại ấy cần người. Những trại khác cũng trả lương như thế, nhưng về tinh thần chắc chắn cô sẽ được thoải mái hơn. Nhìn dáng vẻ thị thành của cô, tôi nghĩ khó phù hợp ở trại ấy lắm.

Thiên Di nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn anh. Nhưng dĩ tôi ở trại Thùy Dương, tôi phải tới đó.

Gã tài xế hỏi tới:

- Dì cô tên gì? Biết đâu tôi quen?

Thiên Di ngập ngừng:

- Dì tôi tên Thủy, làm quản gia cho gia đình ông chủ trại Thùy Dương.

Gã tài xế đập mạnh tay lên vô lăng:

- Bà Tư Thủy thì tôi rành quá rồi. Nhưng nè! Nhớ đừng khoe là quá giang xe của cậu Mười Ba, bà không thích tôi đâu.

Thiên Di hơi nhếch môi vì cái tên “cậu Mười Ba” được gã tài xế cố ý nhấn mạnh một cách phách lối.

Cô hấp háy mắt:

- Anh tên là Mười Ba à? Hèn chi kiêng cử. Chắc anh sợ phạm húy?

Mười Ba nhún vai:

- Đó chỉ là biệt hiệu trong.... giang hồ đặt cho vì họ quý trọng tôi, chớ không phải tên.

Thiên Di le lưỡi:

- Eo ơi! Thì ra anh cũng là một đại ca. Thế anh có liên quan gì tới trại tù không?

Mặt đang hắt lên trời đầy hãnh diện, nghe Di hỏi thế, Mười Ba xụ xuống, khó chịu:

- Không. Tôi và bên đó như nước với lửa, liên quan quái gì chứ.

Di kéo dài giọng:

- A! Vì thế nên anh xúi tôi đừng vào trại Thùỵ Dương xin việc. Thật ra, trại ấy tạo công ăn việc làm cho những người hoàn lương thì có gì xấu chứ?

Mười Ba nói:

- Trại ấy không xấu, nhưng trại của tôi lại tốt hơn. Nếu cô về làm cho tôi, tôi sẽ trả lương cho cô gấp đôi công nhân ở đây.

Thiên Di khịt mũi:

- Chưa biết khả năng, con người, tánh tình tôi ra sao, anh đã hào phóng như vậy. Thật đáng suy nghĩ.

Mười Ba huênh hoang:

- Tôi nhìn người bằng giác quan thứ sáu. Khó sai lầm. Cô là người thông minh, tốt bụng and tự tin. Có một nhân viên như thế ở cái xứ khổ ho cò gáy này là niềm mơ ước của tất cả chủ trại. Cô tên gì vậy?

Di lẩn tránh:

- Đi nhờ một chuyến xe, cần chi bận tâm đến tên tuổi.

Mười Ba nói chắc nịch:

- Vì nhất định tôi sẽ gặp lại cô.

Thăng xe gấp đến mức Di cúi nhủi về phía trước, Mười Ba chỉ vào con đường bên trái:

- Tới rồi đó. Ráng đi bộ vài trăm thước sẽ tới trại. Tiếc rằng tôi không thích lăn bánh trên con đường này, nên cô chịu khó vậy.

Thiên Di bước xuống, Mười Ba vẫy vẫy tay:

- Rồi tôi cũng sẽ biết tên cô. Nhất định là thế.

Tần ngần nhìn theo chiếc xe của Mười Ba, Di xốc túi xách và bắt đầu đi dưới mưa. Vài trăm thước của đoạn đường dốc sao mà dài đến thế. Càng đi, Di càng mệt. Cho đến khi nhìn thấy cái cổng sắt cao nghều của một tào biệt thự sừng sững dưới mưa thì cô đã hoàn toàn đuối sức.

Đứng bên ngoài cổng, cô ráng sức hét lớn tên bà dì mình, nhưng hầu như không ai nghe, vì khoảng cách từ cổng đến nhà khá xa. Càng gọi, sức Di càng cạn, âm thanh càng nhỏ. Cô tuyệt vọng đứng tựa vào cổng, người run lên vì lạnh.

Trời càng lúc càng tối, nhưng mưa không bớt chút nào. Thiên Di đuối sức đổ gục xuống. Ngay lúc đó, cô thấy có ánh đèn xe hơi loá sáng trước mắt, tiếng bóp còi inh ỏi. Thiên Di gượng dậy không nổi. Cô nghe có người gọi mình, lay mình thật mạnh, nhưng Di không mở mắt ra được.

Thiên Di cuộn tròn mình trong chần, lắng nghe những âm thanh vọng lại dưới sân nhà.

Trời vẫn còn âm âm tối, nhưng một ngày ở trang trại này đã bắt đầu. Công nhân đã chuẩn bị tới các vườn cà phê trải dài gần hai ngàn mẫu. Ông chủ cũng chuẩn bị đi xem xét cơ ngơi của mình.

Ôm siết cái gối, Di thắc mắc. Chẳng biết ông ta ra sao, mặt mũi thế nào muh quyền uy đến thế? Mấy hôm nay nằm bệnh trong phòng. Di chưa đến chào. Điều này làm cô áy náy, vì chính ông ta là người gắp cô nằm gục trước cổng nhà buổi chiều mưa dữ dội ấy. Nếu không, chắc Di đã chết cồng rồi.

Nghe dì Thủy kể: hôm sau, ông chủ liền sai người tức tốc gấn một chuông điện ngay cổng. Ông tỏ vẻ tự trách mình lâu nay không để ý tới việc nhỏ nhặt này và coi việc Thiên Di té xỉu là lỗi của mình.

Thiên Di cắn nhẹ môi, lòng dâng lên niềm cảm xúc kỳ lạ. Những lo lắng vu vơ trước những lời dọa dẫm của Mười Ba chợt biến mất. Ông chủ trại này cũng được đẩy chớ. Nếu không, ông ta đâu quan tâm tới thân phận của những người làm công. Được làm việc với người như thế cũng tốt.

Lười biếng nhắm mắt lại, Di tiếp tục lơ mơ ngủ, đến lúc nghe dì Thủy gọi, cô mới vươn vai ngồi dậy. Lấy áo lạnh mặc thêm vào, Di bước ra ngoài. Phòng của cô sát phòng dì Thủy và nằm ở khu vực của nhà bếp, nên ra khỏi cửa, Di đã thấy dì đang loay hoay bên bàn ăn:

- Bữa nay con khỏe hẳn chưa?

Thiên Di vừa mở nước rửa mặt, vừa đáp:

- Nằm cũng cả tuần rồi, con muốn được làm việc. Nếu không, sẽ chẳng khỏe được như ý muốn. À! Bữa nay con gặp ông chủ được chưa dì?

Bà Thủy nói:

- Ông chủ đi vắng cả tuần nữa mới về.

Di trở mắt nhìn dì mình:

- Vậy việc mở lớp học thì sao?

Bà Thủy thần nhiên:

- Con vẫn chưa làm quen với hoàn cảnh, con người ở đây. Cứ từ từ tìm hiểu trước đã, cần gì phải vội vàng.

Thiên Di ậm ừ:

- Con sợ bị nói mình ăn không ngồi rồi lắm.

- Có dì kể bên, ai dám nói chớ. Thôi. Tới ăn sáng đã.

Thiên Di tò mò:

- Nghe nói công nhân ở đây trước kia từng ở tù hả dì?

Bà Thủy lừ mắt:

- Ai nói vậy?

Thiên Di ngập ngừng:

- Hôm ngồi trên xe đò, con hỏi thăm và được nghe như thế.

Bưng ly sữa lên, bà Thủy hỏi:

- Họ còn nói gì nữa?

- Dạ.... hết rồi.

Bà Thủy khó chịu:

- Đúng là nhiều chuyện.

- Nhưng họ nói đúng, phải không dì?

- Ai không có dĩ vãng. Trước kia, họ phạm tội và phải ở tù, nhưng bây giờ họ đã cải tạo thành người tốt và lo chí thú làm ăn. Ai vẫn coi họ là tù, kẻ đó mới xấu.

Thiên Di im lặng ăn hết phần điểm tâm của mình rồi uống hết một ly sữa to.

Nhìn cô, bà Thủy bảo:

- Ở đây một thời gian, con sẽ lên cân cho xem. Con gái phải có sức khỏe mới đẹp. Trại này nuôi heo, gà, bò, nên con tha hồ tắm bổ bằng sữa hột gà. Dì không để con ốm đói như thế này nữa đâu. Sống ở đây, thể lực phải tốt mới chịu lạnh nổi. Dì sẽ mua thêm áo ấm cho. À! Ông chủ có đưa tiền lương cho con đây nè.

Thiên Di ngơ ngàng:

- Nhưng con chưa làm việc mà.

2. Chương 2

- Đã tới đây, xem như đã bắt đầu làm việc. Bữa nay con có thể đi dạo vòng vòng cho thoải mái.

Thiên Di gật đầu. Cô lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Trời trong veo và xanh đến nao lòng. Những trận mưa ứng đất đã dứt, nhưng trời vẫn còn lạnh. Di choàng thêm chiếc khăn ngang cổ, xỏ chân vào đôi giày cao rồi bước ra ngoài. Không khí ở đây trong lành và thơm lừng hương hoa Di lững thững đạp lên cỏ ướt đi ra tận cổng, rồi quay lại nhìn ngôi nhà mình đang ở.

Trông ngôi nhà thật đồ sộ. Di từng thấy kiểu nhà này trong những tờ lịch treo tường. Cô cứ tưởng chỉ ở nước ngoài mới có các lâu đài như thế, không ngờ tại nơi rừng cao núi thẳm này người ta cũng xây dựng được.

Đây cũng là một cách thể hiện sự giàu có, quyền uy của mình. Nhưng ngôi biệt thự này trông vắng lặng làm sao. Di chưa dám hỏi di Thủy về những người trong đó, cô có cảm giác ngôi nhà chẳng ai ở hết. Vậy họ xây làm chi cho to thế nhỉ?

Buồn chán, Di đá một trái phi lao và nhìn nó lăn lông lốc xuống dốc. Hai bên lề nở đầy hoa dại trông như tranh vẽ. Thiên Di đắm mình giữa thiên nhiên và phút chốc cô quên hết những phiền muộn đang chất chứa trong lòng lâu nay.

Đi hết con lộ lớn. Thiên Di bắt gặp nhiều công nhân đang làm việc bên những gốc cà phê. Họ nhỏ cổ, vun gốc, tỉa lá và nhìn cô chỉ trỏ. Không biết nói sao, Di chỉ mỉm cười đáp lễ.

Một người đàn bà mập mạp ngồi dưới gốc cà phê hỏi vọng ra:

- Cô là cô giáo mới phải không?

Di gật đầu:

- Dạ, phải.

Chị ta cười toe toét:

- Nghe nói cô giáo vừa tới đã bệnh. Hôm nay cô khỏe chưa?

Thiên Di khách sáo:

- Dạ, cảm ơn chị. Em khỏe rồi.

Vừa nói, cô vừa bước vào vương cà phê. Người đàn bà vừa nhỏ cổ, vừa bắt chuyện. Qua câu chuyện, Di biết chị ấy tên Lang. Vợ chồng chị Lang đã làm ở trang trại Thủy Dương nhiều năm. Họ có hai đứa con ở tuổi đến trường, nhưng chưa đứa nào được đi học tới nơi tới chốn. Chị Lang kể rằng, trước đây trang trại có tới ba lớp học, nhưng giáo viên dạy được vài tháng là bỏ về vì nhớ nhà, vì không chịu cực nổi.

Chị Lang kết thúc câu chuyện kể bằng một câu:

- Lần này không biết cô ở bao lâu mới bỏ tụi nhỏ nữa đây?

Thiên Di gượng gạo:

- Điều đó phải xem đất có đai người hay không.

Lang gật gù:

- Câu trả lời rất hay. Tôi nói thật, chỗ này đất lành, chủ lại tốt. Bỏ đi uống lăm.

Thiên Di im lặng. Cũng mong cô sẽ được đất đai, người đai như Lang nói.

Di tò mò:

- Ông chủ là người thế nào hả chị?

Lang vọt miệng:

- Dĩ nhiên là rất tốt rồi.
- Thế.... trông ông ra sao?

Lang ngạc nhiên:

- Ủa! Bộ cô chưa biết ông à? Vậy sao tôi nghe kể hôm trước, chính ông bế cô vào nhà, cạy miệng đổ rượu cho cô ẩm người lại mà?

Mặt Thiên Di đỏ ửng lên. Những điều Lang kể thật bất ngờ. Vậy mà dì Thủy chẳng hề nói với cô lời nào. Chà! Xem ra đàn bà ở đây cũng giỏi hóng chuyện chuyện dữ. Chẳng biết họ có thêu dệt gì thêm không nữa?

Lang phá ra cười khi thấy Thiên Di xoa mặt. Chị ta dài giọng:

- Nè! Ông chủ chưa có vợ. Nếu ông cưới cô giáo thì con nít ở trại này đâu sợ dốt nữa.

Thiên Di ngượng ngùng:

- Chị khéo đùa quá. Đùa làm sao em bỏ về trước khi gặp ông thì đùa.

Lang vội xua tay:

- Ấy ấy! Cô mà bỏ về, tôi gánh tội hồng nổi đầu.

Rồi chị ta hạ giọng:

- Nói vậy chứ ông thiếu gì bồ. Có tiền là có tất cả mà. Mấy cô nhà giàu ngoài thị trấn, thậm chí ở Bảo Lộc, Lâm Đồng, KomTum, Play- ku gì đó cũng mê ông chủ như điên điên. Ngặt một nỗi ông khó quá nên lựa mãi vẫn chưa được cô vợ như ý. Nghĩ cũng tội!

Thiên Di lảng sang chuyện khác:

- Trường học gần đây không chị?

Lang đứng dậy, giọng nhiệt tình:

- Gần. Để tôi đưa cô tới.

Di ngập ngừng:

- Chị đang làm việc mà.
- Cô không phải lo. Ở đây, ai cũng rất tự giác. Lát nữa, tôi sẽ làm bù.

Thiên Di nhỏ nhẹ:

- Như vậy phiền quá. Một lát em sẽ phụ chị nha.

Lang xua tay:

- Cô mới khỏi bệnh, dầm nắng lâu đầu có tốt. Chỉ cần cô dạy tụi nhỏ biết chữ là tụi tôi mang ơn rồi, ai lại để cô phụ chuyện nặng chớ.

Vừa đi, Lang vừa chỉ cho Di những cánh đồng trồng khoai tây, bắp cải, su hào nằm xa xa trên những sườn đồi thoai thoải một màu xanh. Chỉ vào một dãy nhà ngói đỏ có ba phòng liên tiếp nằm sát lộ, Lang bảo:

- Trường học đó.

Thiên Di khen:

- Đẹp quá.

Lang xa xôi:

- Đẹp mà thiếu thầy cũng như không.

Thiên Di im lặng. Cô không thích hứa hẹn khi chưa nắm thực tế ở đây. Biết đâu chừng cô cũng sẽ chịu cực không nổi, và cũng sẽ bỏ về như những người đã tới.

Cô hỏi:

- Ở đây con nít đông không chị?

- Cũng mấy chục à. Không được học hành, tụi nó kết bè, kết phái quây chịu không thấu. Ông chủ nói phải có ăn học mới nên người. Vì thế, ông chủ hứa cố gắng lo cho bọn trẻ được học hành. Ông không để bọn nhỏ thất học đâu.

Thiên Di càng tò mò hơn về ông chủ trại Thủy Dương. Tiếc rằng cô vẫn chưa hình dung ông ta như thế nào. Ông ta đã trả lương dù Di chưa làm việc ngày nào. Với số tiền đó, cô sẽ gửi về ẹ. Bà đang rất cần tiền, rất cần tiền.

Đang đắm mình trong suy nghĩ, Thiên Di bỗng hết hồn vì một hồi còi xe vang lên chói cả tai. Quay ra đường, Di thấy Mười Ba đang thò đầu khỏi cabin xe, miệng toét cười:

- Chào.... em Thiên Di. Em đã hết bệnh rồi à?

Vừa bất ngờ vừa khó chịu vì giọng điệu cợt nhả của Mười Ba, Thiên Di làm thinh trước cái nhìn ngạc nhiên của Lang.

Thấy cô im lặng, gã nói tiếp:

- Biết em bệnh, anh sốt ruột muốn chết. Định tới thăm em, ngặt một nỗi.... Chậc! Để gì ông Trác đồng ý, anh đành hỏi người này, người kia tin của em. Bây giờ khỏe rồi, anh mời em ra chợ uống cà phê nhé.

Giọng Thiên Di thật nghiêm:

- Cảm ơn lòng tốt của anh. Nhưng tôi không có thời gian.

Chụp cái kết đội ngược lên mớ tóc quăn, Mười Ba gục gặc đầu:

- À! Em đang thăm nơi mình sắp dạy học chứ gì? Chỗ này tẻ lắm. Về trại của anh, phòng ốc ngon hơn nhiều. Ở lại trại này, sớm muộn gì em cũng sẽ hối hận vì tiếp xúc với đám công nhân của ông Trác.

Không đợi Mười Ba nói hết, Lang sấn tới:

- Nè! Cậu nói gì khó nghe quá vậy?

Hất mặt lên, Mười Ba dài giọng:

- Sự thật lúc nào chẳng khó nghe. Ê! Tôi đâu hề nói chuyện với hạng người có tiền án như chị. Nè! Đừng bày đặt kết thân với cô giáo rồi cuỗm hết tiền của cô ấy đi nha.

Thiên Di đọc được trong mắt Lang sự căm phẫn cao độ. Không thềm nói thêm lời nào với Mười Ba, Thiên Di nắm tay Lang băng băng đi ngược trở về.

Lang hậm hực:

- Sao cô quen với nó vậy?

Di liếm môi:

- Hôm trước, anh ta cho tôi đi nhờ xe.

Lang chột hỏi:

- Cô Tư Thủy có biết không?

Di lắc đầu. Lang thì thầm:

- Cô đừng cho cô Tư biết. Nếu không sẽ có chuyện đấy.

Thiên Di thắc mắc:

- Giữa dì Thủy và Mười Ba có xích mích à?

Lang âm ừ:

- Không phải.
- Vậy thì là gì? Tại sao hôm trước hân cũng nói với tôi như thế?
- Đại khái là cô Tư không thích gia đình bên đó, nhất là ba mẹ của cậu Thế.

Thiên Di tò mò:

- Cậu Thế nào vậy?

Lang bĩu môi:

- Thì là cậu Mười Ba lúc nãy đó. Gia đình họ giàu nhưng bất nhơn lắm. Trong mắt họ, ai đã phạm tội một lần thì vĩnh viễn không bao giờ được làm người tốt trở lại. Trước đây, cũng nhờ họ, tôi mới đi tù đó chứ.

Thiên Di ái ngại:

- Chuyện xảy ra thế nào? Chị kể cho em nghe đi.

Lang thản nhiên:

- Hồi đó đói quá, tôi ăn trộm bắp nhà cậu Thế. Họ bắt được, vậy là đi tù.
- Nhưng ăn trộm là phạm tội rồi.

Lang gật đầu:

- Đúng vậy. Tôi không đổ thừa hoàn cảnh, nhưng “bần cùng sinh đạo tặc”. Bây giờ tôi có công việc làm, tôi đâu như xưa nữa, nhưng họ vẫn còn thành kiến với tôi. Cũng may trên đời vẫn còn người tốt như ông chủ. Nếu không, chúng tôi làm sao góc đầu lên được.

Thiên Di an ủi:

- Đừng nghĩ tới lời của Mười Ba. Chị hãy nghĩ tới các con của mình là tốt hơn tất cả.

Lang nhìn Di, cảm kích:

- Cô nói đúng. Tôi phải làm sao cho các con tôi không khổ như cha mẹ chúng hồi còn trẻ.

Thiên Di chớp mắt. Cô nghĩ tới bản thân và hít vào một hơi thật dài.

Tương lai vẫn đang ở trước mắt, âm đạm hay tươi sáng là do nỗ lực của cô. Ngay từ bây giờ, Di nên bắt đầu cho ngày mai của mình....

Đang lau tủ, bà Hai bỗng hỏi:

- Ngày mai cậu Trác về, phải không cô Tư?

Buông viết xuống, bà Thuỷ gật đầu:

- Đúng vậy. Lần này cậu ấy mời bạn bè đông lắm. Tôi và dì lại cực nữa rồi.

Bà Hai dễ dãi:

- Cực nhưng vui. Phải để cậu ấy nghỉ ngơi vui vẻ với bạn bè, chớ quanh năm suốt tháng cứ làm việc quần quật như vậy tội quá. Cậu chủ cần có vợ để đỡ đần quán xuyến mọi việc trong nhà.

Chống tay dưới cằm, giọng bà Thuỷ dài ra:

- Quán xuyến đỡ đần, chắc khó à. Tôi thấy những cô quen với cậu Trác, chả cô nào ra hồn. Toàn một lũ thích làm bà, nhưng lười làm việc. Thậm chí còn sợ cái trang trại này nữa. Bởi vậy, họ cứ rủ cậu chủ về thành phố hoài.

Giọng bà Hai vô tư:

- Con gái xứ này không ai xứng với cậu ấy hết. Cậu ấy phải tìm chỗ khác chớ sao nữa.

Thiên Di im lặng nghe hai bà bàn về ông chủ. Hầu như những lời này, ngày nào Di cũng nghe. Nếu không về tình duyên của ông chủ, thì cũng so sánh ông với những người khác. Trong mắt của dì Thuỷ, cậu chủ Khuất Duy Trác là một người hùng, một thần tượng thì phải. Suốt ngày cứ nghe hai bà lẩm cẩm lo lắng, thắc mắc, bàn tán về người mình chưa biết mặt mũi. Thiên Di phát chán. Từ tò mò về ông chủ, Di lại mang thêm vào lòng chút ganh tỵ vụ vợ của con gái. Cô nôn nao muốn gặp ông ta và cũng ngại ngần khi nghĩ tới lúc gặp.

Nhiều lúc Thiên Di tự trấn an mình. Chuyện có gì phải lo lắng? Người xin việc nào không phải giáp mặt để ông chủ phỏng vấn cơ chứ. Riêng cô đã được nhận vào làm, đã lãnh lương rồi, sao cứ suy nghĩ lung tung mãi thế này? Tốt hơn hết nên tập trung cho công việc sắp tới, nếu không thì nên dành thời gian để đọc sách. Ngôi nhà vắng người này rất nhiều sách. Trong phòng đọc sách, Di thấy rất nhiều gói sách còn để nguyên trong bọc, chứng tỏ người mua sách vì thói quen hay vì một lý do nào đó, chứ không phải để đọc chúng.

Thiên Di nhìn bà Thuỷ, giọng ngập ngừng:

- Con ra chợ gửi thư nha dì?

Bà Thuỷ gạt ngang:

- Thôi. Con ở nhà đi. Ngày mai cậu Trác về rồi. Lỡ có chuyện gì mất công lắm.

Thiên Di ngắc nhiên:

- Dì muốn nói có chuyện gì chứ?

Bà Thuỷ chặc lưỡi:

- Dì lo xa vậy mà. Con phụ dì dọn dẹp, sửa sang nhà cửa cho thơm tất được không?

Định nói đó không phải phần việc của mình, nhưng Di kìm mím môi lại khi thấy gương mặt đăm chiêu của dì Thuỷ.

Gấp cuốn sổ ghi mọi chi phí linh tinh trong trại lại, bà cầu nhàu:

- Thế nào lần này cậu Trác cũng đưa Phi Phụng về. Nghe nói cô ta kiêu căng, phách lối lắm. Tôi không muốn nhà này bị coi thường. Phải sửa sang lại tất cả cho thật sang trọng.

Bà Hai nheo nheo con mắt kèm nhèm:

- Nhưng mình dọn dẹp kịp không?

Giong bà Thuỷ chắc nịch:

- Phải xong, phải kịp, cho dù thức suốt đêm nay. Dì đi gọi vợ chồng con Lang, với năm sáu người nữa cho tôi.

Bà Hai ngơ ngác:

- Gọi ngay bây giờ à?

- Ồ. Ngay bây giờ.

Thiên Di đứng sớ rớ bên bà Thuỷ:

- Con sẽ làm gì đây?

Bà Thuỷ khoát tay:

3. Chương 3

- Ra vườn chơi cho dì lên kế hoạch, chừng nào nghe dì gọi thì vào.

Thiên Di lủi thủi ra vườn. Cô có cảm giác cậu chủ Trác là một ông vua mà dưới trướng đầy đủ bá quan văn võ, lính tráng phục dịch. Ngày mai, vua đem mỹ nữ về cung thì bữa nay nữ tể tướng phải điều động bá quan lo việc tiếp rước.

Dì Thuỷ đúng là tể tướng đầy quyền hành trong ngôi nhà này. Dì ấy dưới một người, nhưng trên biết bao nhiêu người. Trước đây Di không khi nào nghĩ dì mình oai như vậy. Cô cứ tưởng dì Thuỷ chỉ giúp việc nhà như những người giúp việc ở thành phố không thôi, chứ cô đâu ngờ dì là quản lý kiêm kế toán trưởng, kiêm thủ quỹ của trang trại này. Di có cảm giác dì Thuỷ sống vì công việc. Khổ nỗi áp lực công việc quá nặng đối với dì. Bởi vậy, đôi lúc dì Thuỷ vừa nóng nảy vừa cộc cằn như đàn ông. Chắc dì ấy không biết yêu là gì đâu nhỉ?

Gật thắc mắc vớ vẩn ấy qua một bên, Thiên Di đưa mắt nhìn quanh. Khu vườn rộng thênh thang không được chăm sóc nên cỏ mọc che hết họa Dục đường đi, những nụ cúc trắng duyên dáng, Pensé yếu đuối đủ màu ẩn trong cỏ, trông đẹp nhưng buồn làm sao. Nếu khu vườn được sửa sang, hẳn là ngôi biệt thự sẽ được tôn lên rất nhiều. Thiên Di nhận ra, dường như chủ nhân của nó cố tình cầu thả để ngôi nhà của mình trở nên hoang phế, ỉu hiu. Tự nhiên Di lại liên tưởng đến những đồng sách gối ngang, nhện giăng bụi bám trong phòng.

Dì Thuỷ từng nói với Di là cậu chủ nhà này tánh tình lập dị. Chẳng hiểu những điều cô cảm nhận có phải là một trong những cái lập dị của cậu ta không.

Vạch cổ, Di tìm hái những nụ pensé, những nhánh mồm chó tím bó thành một bó. Một lát, cô sẽ mang về phòng, cắm trong ly nước, đặt trên bàn cho đẹp. Cô là người yêu hoa, mà xứ sở này thì hoa đâu có thiếu. Rồi trong sân trường, cô sẽ trồng thật nhiều hoa, thật nhiều hoa cho bù lại lúc còn ở Sài Gòn.

Đang miên man suy nghĩ, Di nghe bà Thuỷ gọi. Cô bước vào nhà, mỉm cười với Lang rồi nghe bà Thuỷ phân công.

Đúng là dì Thuỷ muốn thay đổi tất cả trong nhà. Nào là thay toàn bộ màn cửa, tấm trải bàn, quét mành nhện, rửa cửa sổ, cửa cái, cắt cỏ, tỉa cây.... Ôi! đúng là trăm công nghìn việc, ấy là chưa kể sửa soạn từng phòng trên lầu cho cậu chủ tiếp đón khách quý.

Ai cũng đã có việc và đã tản đi làm, duy chỉ còn mình Thiên Di. Cô thắc mắc:

- Con sẽ làm gì đây?

Giọng bà Thuỷ ngập ngừng:

- Con dọn phòng sách. Lau sạch kệ rồi cho tất cả những sách còn trong bịch vào. Nhớ làm cho cẩn thận, đừng làm hư, rách sách. Vì cậu Trác quý chúng lắm.

Thiên Di buột miệng:

- Nhưng ông ta có đọc chúng đâu mà quý.

Bà Thuỷ nạt:

- Con nín giữ lời chuyện. Người khôn ngoan phải biết giữ miệng. Là con gái, ít nói chừng nào tốt chừng ấy. Hiểu chưa?

Thiên Di gật đầu, cô không muốn bị nạt oan uổng vì chuyện đâu đâu. Dì Thuỷ rất nguyên tắc. Lúc này đang làm việc, Di thuộc cấp dưới, đừng ngốc nghếch cãi bướng sẽ nghe mắng đấy. Nhân công trong trại này rầm rập nghe lời dì Thuỷ, họ sợ dì và đương nhiên cũng ghét dì.

Cầm bó hoa vào phòng sách, Di thấy trên chiếc bàn đầy bụi có một cái bình pha lê màu trắng. Di lấy hoa cho vô bình rồi nghiêng đầu ngắm. Như thế này, trông có phải có sinh khí hơn không?

Mở hết các cửa sổ xung quanh và kéo màn ra, Di thích thú nhìn nắng tràn vào phòng. Ở đây sách nhiều quá. Chỉ tiếc rằng nó không được nâng niu trong tay người đọc mà bị xếp xó với bụi thời gian.

Cầm chổi lông gà, Di nhẹ nhàng quét. Cô lăm bắm đọc tên những tựa sách và thấy toàn bộ là sách văn học.

Quét cái kệ trống thật sạch. Di khệ nệ ôm những gói sách còn trong bao đến. Đang loay hoay cắt dây, lấy chúng ra, xếp lên kệ, Di chợt giật thót cả người khi nghe tiếng quát khá to:

- Cô làm gì vậy?

Thiên Di hồn vía lên mây khi thấy người đàn ông cao lớn, xăm xăm bước lại giật mạnh những quyển sách trên tay cô. Ông ta hầm hừ:

- Ai khiến cô vào đây lục lọi, phá phách hả? Cút ra mau!

Thiên Di tức đến xanh mặt. Nhìn thẳng vào đôi mắt đang long lên của người mà cô đoán là cậu chủ Trác, Di gần từng tiếng:

- Tôi được dì Thuỷ nhờ vào đây dọn dẹp cho ngăn nắp sạch sẽ để ông chủ đón bạn về chơi, chứ không tự ý tới lục lọi phá phách như ông vừa bảo.

Dứt lời, cô đi như chạy về phòng riêng của mình. Trời không nóng, nhưng mồ hôi cô vã ra như tắm. Lần đầu tiên đối diện với đời, cô đã bị sỉ nhục như vậy. Thật quá đáng. Thiên Di giận dữ nắm tay vào gối và nghe bên ngoài giọng Trác vang lên gay gắt, cau kính:

- Mọi người định biến nơi này thành nhà hàng hay khách sạn đây? Dẹp lại như cũ, tháo ba cái màn ren rua diêm dúa ấy xuống và tái hiện lại mọi cái y như cũ cho tôi.

Bà Thuỷ ngập ngừng:

- Nhưng màn cũ, tôi cho đi giặt cả rồi.

Trác bực dọc:

- Chị Thuỷ à! Ai bảo chị vậy? Chị thừa biết tôi ghét tất cả mọi sự phô trương mà.

Bà Thuỷ nhẹ nhàng:

- Đây là lịch sự, là tương tất, là tôn trọng bạn bè, chứ không phải là sự phô trương. Chúng tôi đều muốn tốt cho cậu.

- Cảm ơn. Nhưng tôi không cần và không thích. Nhất là chuyện lục lọi phá tung những nề nếp trong phòng sách của tôi. Hừ! Không phải ai cũng tùy tiện vào đó được đâu.

- Tôi hiểu, thưa cậu. Thế ý cậu muốn sắp xếp thế nào khi khách tới vào ngày mai?

Trác đứng đưng:

- Không có khách nào tới hết. Chị để mọi người trở về công việc cũ của họ đi.

- Vâng, thưa cậu.

Thiên Di bỗng thấy giận dì Thuỷ. Chính dì bảo cô dọn phòng sách, vậy mà vừa rồi dì không hề nói một câu cho cô. Trái lại, dì còn im lặng, xem như việc ông ta giáng tội cho cô tùy tiện vào phòng sách là đúng. Làm công cho người cao ngạo, quyền hành như vậy chắc khó dài lâu. Không hiểu sao dì Thuỷ và các công nhân ở đây lại ca ngợi ông chủ trại Thùỵ Dương đến thế.

Đang thắc mắc, Di lại nghe giọng Trác:

- Chuyện trường lớp tới đâu rồi chị Thuỷ?

- Dạ. Coi như đã chuẩn bị xong, chỉ chờ cậu về để khai giảng. Cậu định bao giờ đây?

Trác nhấn mạnh:

- Tuần sau. Thứ hai tuần sau. Mọi thứ phải chuẩn bị chu đáo. Sách, vở, bút phát miễn phí cho bọn trẻ. Chị bảo với cô giáo có khó khăn gì cứ gặp trực tiếp tôi.

Thiên Di bủi môi khi nghe như thế. Cô sợ nhớ tới bó hoa dại cô còn để trong phòng sách. Hoa ở đây nhiều vô số kể, nhưng nếu những cánh hoa của cô bị bàn tay thô bạo của lão chủ ném vèo qua cửa sổ thì tội lắm. Dù xót thương những đoá hoa cách mấy, Di cũng không dám trở vào phòng sách mang chúng ra. Với cô, càng tránh gặp lão chủ chừng nào càng tốt chừng ấy.

Thiên Di lắng tai nghe. Bên ngoài hình như sóng gió đã lắng. “Vùng tâm bão” đã di chuyển chỗ khác. Di ngộ ngộ không thôi trên giường, cô cảm thấy tù túng, ngột ngạt nếu phải tiếp tục ở lại trong căn phòng nhỏ hẹp này.

Hôm nay trời rất đẹp, nếu không được ra ngoài lang thang thì thật uổng.

Áp tai vào cánh cửa, Di ngần ngừ rồi bước ra. Trong bếp có mỗi dì Thuỷ và bà Hai.

Hai người đàn bà lại nói về ông chủ. Giọng bà Hai rầm rì như than:

- Thấy cậu Trác về bất ngờ là tôi biết ngay có chuyện không ổn rồi, nhưng còn chuyện gì thì phải hỏi thẳng Thi tài xế mới biết được.

Bà Thuỷ vẫn còn âm ức:

- Thay đổi ý cũng không thêm diện cho hay. May là chưa làm gà, mổ lợn. Thấy điệu bộ của cậu ấy mà phát tức.

Bà Hai móm mém cười:

- Tức, sao cô không phản đối cậu ấy? Bây giờ than với tôi có ích lợi gì.

Bà Thuỷ vênh mặt lên:

- Tôi sợ gì cậu Trác, nhưng cãi lại lúc cậu ấy đang bực bội là không phải cách. Tự động cậu Trác sẽ thấy cái sai của mình. Lúc ấy, tôi khuyên lớn vài ba câu là đủ rồi.

Bà Hai chép miệng:

- Chẳng hiểu cậu chủ đựng chuyện gì mà về nhà quát ầm ĩ như vậy. Chỉ tội nghiệp Thiên Di, mới đến vài ngày đã bị mắng oan.

Bà Thuỷ thở dài:

- Đã bao nhiêu năm rồi mà cậu Trác vẫn còn xem đồng sách cũ ấy như bảo vật.

Đợi bà Hai đi khuất, bà Thuỷ nói:

- Cậu Trác bảo thứ hai tuần sau khai giảng. Con thấy được không?

Thiên Di nhếch môi:

- Lệnh chủ truyền rồi, con nói không được sao à dì hỏi?

Bà Thuỷ sa sầm mặt:

- Đẹp cái giọng trả treo ấy đi. Chính con nói đang rất nóng lòng được dạy mà.

Thiên Di làm thinh. Khi quyết định đến chỗ dì Thuỷ xin việc, mẹ đã dặn đi dặn lại cô phải ráng dẹp cái nết bướng. Cô đã hứa với mẹ rất ngọt, bây giờ quên rồi sao?

Cô nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi dì. Nhưng thú thật là cách quát tháo của ông làm con khó chịu quá.

Bà Thuỷ bênh:

- Cậu Trác có khuyết điểm là rất nóng nảy. Nhưng đàn ông, hết chín mươi phần trăm là nóng tính rồi.

Thiên Di lơ lửng:

- Nóng tính chưa hẳn là khuyết điểm, nhưng sử dụng tính nóng của mình để làm trời làm đất thì... thì...

- Thì thế nào hả?

Giọng đàn ông câu bắn vang lên khiến Di giật mình. Quay lại, cô thấy cậu chủ Trác đứng ngay ngưỡng cửa bếp, một tay chống nạnh, một tay cầm tách cà phê, mắt nhìn cô như toé lửa.

Trong lúc Di còn đang bối rối, Trác lại cao giọng:

- Sao? Nói đi chứ cô giáo.

Thiên Di mím môi nói đại:

- Thì khó khiến người khác tôn trọng mình.

Cô vừa dứt lời đã nghe bà Thuỷ rên rỉ:

- Trời ơi! Con nói bậy bạ gì vậy Di? Mau xin lỗi cậu chủ ngay.

Thiên Di héch mũi lên:

- Con đâu muốn, tại ông ấy ra lệnh mà.

Trác khoát tay:

- Cứ để cô ấy nói tiếp:

Uống một ngụm cà phê, Trác nói:

- Ý cô trách tôi quát cô trong phòng sách phải không? Quát là đúng thôi. Chỗ đó là cõi riêng của tôi. Tôi không muốn ai vào phá phách, vì tôi rất quý sách.

Thiên Di nhấn mạnh:

- Ông quý những kỷ niệm thuộc về sách thì đúng hơn. Người quý sách, không ai xếp xó và để bụi phủ, mốc meo như ông.

Mặt Trác đỏ bừng:

- Cô chỉ trích tôi à?

Thiên Di quệt giọt mồ hôi rịn ra trên trán:

- Tôi chỉ nói điều đang nghĩ trong lòng. Đây chẳng phải là phát hiện mới, tại không ai dám nói với ông thôi.

Trác vung tay:

- Tôi đâu phải nhà độc tài hay tên bạo chúa. Sao lại không ai dám nói chứ?

Thiên Di mai mỉa:

- Vấn đề đó ông rõ hơn tôi.

Dần tách cà phê xuống bàn, Trác hừ lên khô khốc:

- Cô trở về phòng của mình được rồi đấy.

Thiên Di đứng lên:

- Tôi không phải con nít để bị nhốt vào phòng khi lỡ chọc người lớn giận.

Dứt lời, Thiên Di đi một mạch ra vườn, tai cô nghe giọng dì Thuỷ phân bua, xin lỗi Trác.

Ngồi phịch xuống bậc tam cấp bằng đá, Thiên Di nhớ lại những lời đã nói và thấy lo lắng. Vừa rồi cô thật quá đáng. Sao cô lại không biết nhún nhường kia? Hồn hào kiêu này, ông ta đuổi thẳng thì chỉ còn nước cuốn gói trở về khóc với mẹ. Nhưng chẳng lẽ bây giờ trở vào xin lỗi? Đúng ra, Di đâu có lỗi gì. Tại ông ta sỉ nhục cô trước chỗ bộ.

Thiên Di rầu rĩ thở dài khi thấy dì Thuỷ hăm hăm bước tới:

- Mày không phân biệt chủ tớ thì cũng phải biết cao thấp, nhỏ lớn chứ. Tao thật không ngờ mày lại bướng một cách ngu ngốc như vậy. Mau vào xin lỗi cậu ấy, nếu còn coi tao là dì mày.

Di liếm môi:

- Bộ dì nghĩ ông ta sẽ chấp nhận lời xin lỗi của con vào lúc này sao? Người tự cao như thế không dễ tha thứ đâu.

- Biết nghĩ vậy, sao còn kiếm chuyện? Ông ày nghĩ việc thì ráng chịu.

Thiên Di tự tin:

- Ở đây đang cần giáo viên. Ông ta không làm thế đâu.

Bà Thuỷ sùng lên:

- Mày đừng chủ quan. Tao sẽ đề nghị cậu Trác đuổi cổ mày đẩy con tiểu yêu.

Thiên Di giận dữ:

- Nếu dì làm thế thì còn gì để nói nữa. Con biết con tới đây đã làm phiền dì. Khi viết thư, dì chỉ toàn nói tốt về ông chủ của mình, về những người sống ở đây. Nhưng sự thật thì sao? Ông ta là người thô lỗ, mới gặp con, chưa hỏi han gì đã quát nạt, đuổi xua. Người tốt mà như vậy sao? Lỡ nhận tiền lương rồi, con sẽ nghỉ khi dạy xong một tháng, chớ không đợi bị đuổi đâu. Dì nói lại với cậu Trác, để cậu ấy lo tìm cô giáo khác.

Bà Thuỷ khoanh tay trước ngực:

- Hừm! Mày thật quá đáng! Rồi tao sẽ bảo cậu Trác tìm người khác. Lúc đó đừng năn nỉ nhé.

Thiên Di nhìn dì Thuỷ ngoe ngoáy bỏ đi và tiếp tục thở dài. Cô lại sai nữa rồi. Hôm nay là ngày gì mà mở miệng là thất bại vậy kìa.

Buồn bã, Di lững thững bước ra khỏi cổng. Cô rẽ vào một đường mòn nhỏ dẫn lên đồi, nơi có một con suối trong vắt lúc nào cũng róc rách, róc rách. Ngồi dựa lưng vào gốc thông già bên suối, Di đắm mình vào những đàn vật riêng tư.

Mới hơn một tuần mà Di tưởng đâu đã xa nhà lâu lắm rồi. Cô nhớ mẹ, nhớ mọi thứ ở thành phố. Giờ này, mẹ đang làm gì? Chắc đang còng lưng ngồi đan len gia công. Vái Trời ẹ đừng sơ ý đan lỗi để phải tháo bất cứ mảnh áo nào. Còn ba nữa? Mất xe rồi, chắc ông đang lè nhè bên chai rượu, chớ không ra khỏi nhà đâu.

Phải chi ba đừng nghiện rượu thì hoàn cảnh gia đình cô đâu phải thiếu trước hụt sau như vậy. Lẽ ra giờ này cô đang ngồi trong giảng đường, vô tư làm cô sinh viên chớ đâu phải lo đối đầu với cuộc sống thế này.

Nhưng mơ tưởng làm chi những cái không thay đổi được ấy. Mỗi người đều có một số phận mà dù xấu tốt thế nào cũng phải sống quyết liệt để đánh đổi số phận mình.

Di lại cười buồn. Từ Sài Gòn xách ba lô ngược lên miền rừng núi này để làm cô giáo vùng cao. Cô nhắm mình sẽ sống quyết liệt ra sao để đánh đổi số phận đây? Cô có thể lao động như nhân công ở đây à? Nếu không, cô sẽ làm được gì, nếu có tiền mua một mảnh đất để lập một trang trại như trang trại Thù Dương này?

Đúng là ảo tưởng. Đang tự mai mĩ bản thân, Di bỗng nghe có tiếng chân người đạp trên lá. Quay lại, Di thấy một thanh niên. Anh ta đang nhìn cô với vẻ hết sức ngạc nhiên. Trông đáng vẻ bên ngoài, anh ta giống người sống ở thành phố nhiều hơn dân lao động ở đây.

Chẳng lẽ hẳn là một trong nhiều người bạn của ông Trác?

Vừa thắc mắc, Thiên Di vừa tò mò nhìn anh ta.

Gã thanh niên ngập ngừng:

- Tôi không làm phiền bạn chứ?

Thay cho câu trả lời, Thiên Di chậm rãi lắc đầu. Gã thanh niên lại hỏi:

- Nghĩa là tôi có thể ngồi lại bên con suối nhỏ này?

Di lại gật đầu. Gã lịch sự tự giới thiệu:

- Tôi là Cần, nhà ở gần đây. Còn bạn ở đâu? Sao trông lạ quá?

Thiên Di mím môi không trả lời. Hôm nay mở miệng câu nào là không ổn câu đó. Tốt nhất cứ giả câm cho yên thân.

Di nhặt mấy trái thông khô rồi tung nó trong tay. Cần lại hỏi tiếp:

- Bạn ở trang trại Thù Dương à?

Di gật đầu. Cần thắc mắc:

- Sao tôi chưa gặp bạn lần nào? Bộ mới đến hả?

Thiên Di lại gật rồi chăm chú quan sát từng mắt trái thông khô. Thái độ của cô khiến Cần tò mò. Anh chàng ngồi xuống gốc cây đối diện:

- Sao không lên tiếng?

Mỗi Di hơi bĩu ra, cô tiếp tục xem xét trái thông trên tay. Hai người rơi vào im lặng. Cần lấy trong túi ra một quyển sách và tựa lưng vào gốc cây, chăm chú đọc.

Lại sách. Tự nhiên Di dị ứng với sách, dù cô đang thèm có một quyển để đọc như Cần. Ngồi một chỗ với cảm giác phải chịu đựng người khác kể bên mãi cũng chán, Thiên Di đứng dậy, đi dọc bờ suối. Dòng suối trong đến mức Di thấy cả từng xương lá mục, từng hòn cuội nằm bên dưới. Hoa tím mọc dày đặc hai bên bờ. Di lom khom hái hoa. Đứng dậy, cô rờn ớn khi thấy một người đàn ông đầu trọc lóc, mắt lơ đãng ngậy đại đang nhe hàm răng cái mất cái còn cười với cô.

4. Chương 4

Thiên Di còn đang chờ ngời ra vì sợ thì gã đầu trọc đã tiến tới, đưa tay chụp lấy cô. Di vùng ra, la lớn:

- Á! Cứu tôi! Cứu tôi với!

Vừa la, Di vừa chạy ngược về phía Cần, trong khi gã đàn ông hùng hục đuổi theo sau.

Đang cầm đầu thực mạng chạy, Di vấp rễ cây, té nhào xuống, đúng lúc gã đầu trọc ập đến. Thiên Di sợ đến mức lết trên đất. Hàm cứng ngắt, cô không la được khi tay gã đầu trọc đưa ra bầu vào vai cô.

Ngay lúc ấy, Di nghe tiếng Cần quát:

- Buông ra!

Gã đàn ông giật mình rút tay lại. Cả thân hình dềnh dàng của hắn chợt co ro, rúm ró trông thật thảm. Đường như hắn sợ Cần thì phải.

Chỉ về phía đường lớn, Cần gằn từng tiếng:

- Về ngay! Nếu không, chú sẽ bị trói đó.

Gã đàn ông nhả cười rồi len lén nhìn Di trước khi bỏ đi.

Cần đỡ Thiên Di đứng lên. Anh tự nhiên phúi đất cát dính trên áo cô, giọng ân cần:

- Có sao không?

Di ôm ngực, lắc đầu. Ngồi rũ xuống gốc cây, cô để mặc nước mắt đầm đìa trên mặt. Và những giọt nước mắt ấy tác động ngay tới Cần.

Anh bứt rứt:

- Bạn nói gì đi chứ. Rõ ràng lúc này bạn la rất to mà.

Nghe Cần nói thế, tự nhiên Di bật khóc thành tiếng. Vừa khóc, cô vừa lẩm bẩm:

- Tôi ghét chỗ này. Tôi ghét chỗ này lắm.

Cần sốt sắng:

- Vậy tôi sẽ đưa bạn rời khỏi đây. Người bệnh lúc này đi rồi, bạn không phải sợ.

Thiên Di thút thít:

- Bữa nay là ngày đáng nguyện rửa nhất trong đời tôi. Muốn tìm sự bình yên, tôi đã rời khỏi ngôi nhà ấy. Để tịnh tâm, tôi đã cầm khẩu không hề môi lấy nửa lời. Vậy mà cũng không được. Sao tôi chán thế này? Híc. Híc.

Cần kiên nhẫn vỗ về:

- Giọng của bạn nghe hay lắm. Bạn cứ nói nữa đi, rồi buồn bực gì cũng vơi mà.

Di cười méo xẹo:

- Anh chọc quê tôi đó hả? Tôi không nói nữa đâu.

Cần tủm tỉm:

- Không muốn nói thì cứ... la làng như vừa rồi. Ấn tượng lắm đó. Tôi có cảm giác mình là người hùng vừa cứu mỹ nhân thoát khỏi kẻ xấu.

Thiên Di ngập ngừng:

- Cái.... Ông đầu trọc lúc nãy bị tâm thần hả?

Cần thở dài, khổ sở:

- Ông là chú tôi. Chắc chú ấy đi theo tôi tới đây.

Thiên Di tò mò:

- Sao ông bị như vậy?

Cần đáp gọn lỏn:

- Thất tình.

Di buột miệng thật ngớ ngẩn:

- Thật hả?

Cần ngần ngại:

- Chú ấy bị vợ bỏ ngay đêm tân hôn. Thế là điên, điên tới bây giờ.

Di rùng mình nhớ tới ánh mắt của ông ta, cô lảo bảo:

- Đã biết ông có bệnh mà còn để đi lung tung. Lúc nãy lỡ ông giết tôi thì sao?

Cần vội vàng bênh vực:

- Chú ấy điên.... hiên. Chưa đánh ai bao giờ.

Thiên Di bĩu môi:

- Làm sao tin anh cho nổi, khi vừa rồi ông xô tôi té xuống đất.

Cần thở dài:

- Tôi sẽ nói gia đình để ý tới chú ý hơn. Chắc chắn không có chuyện như vừa rồi xảy ra nữa đâu.

Thiên Di ngồi co người lại:

- Dù anh bảo đảm, tôi cũng hết dám lang thang một mình rồi.

Cần bỗng hỏi:

- Chắc bạn là khách của trại Thù Dương?

Di bật cười chua chát:

- Sao anh lại nghĩ vậy?

Cần nói ngay:

- Vì trông bạn có phong cách lắm.

Thiên Di tròn mắt:

- Phong cách gì?

- Phong cách của người từ thành phố đến.

- Tôi không hề cảm thấy cái phong cách ấy. Tôi không phải là khách mà chỉ là người công cho chủ trại.

Cần có vẻ không tin:

- Công nhân sao lại rảnh rỗi thế nhỉ?

- Thứ hai này, tôi sẽ bắt đầu công việc của mình. Nhưng bây giờ tôi đã thấy hối hận khi nhận lời tới đây.

- Tại sao bạn lại hối hận? Sợ lao động không quen à?

Thiên Di rầu rĩ lắc đầu. Cần ái ngại:

- Tôi có thể giúp gì cho bạn không?

Di xua tay:

- Cảm ơn. Tôi đã nhận được sự giúp đỡ của nhiều người khi tới đây, và đó chính là điều làm tôi hối hận.

Cần tò mò:

- Công việc cụ thể của bạn là gì?

- Dạy học.

Hay đấy. Nơi này đang rất cần giáo viên. Nhưng trông bạn còn.... nhí lăm để có thể làm cô giáo.

Thiên Di ậm ừ:

- Biết sao đây, khi người ta không tìm ra cô giáo lớn hơn tôi.

Cần xoa cảm:

- Không dám gọi cô giáo là bạn nữa rồi.

Di có vẻ tự nhiên:

- Vậy gọi tôi là Di. Thiên Di.

Cần gật gù:

- Một loài chim di trú. Đã bay tới nơi này, hy vọng Thiên Di không bay đi nữa.

Thiên Di không trả lời. Cô lảng đi:

- Tôi về đây.

Cần luyến tiếc:

- Chúng ta sẽ gặp lại chứ?

Di ngần ngừ:

- Nếu có cơ hội.

Cần đứng dậy theo cô:

- Tôi sẽ đưa Di tới nhà. Như vậy vẫn an toàn hơn.

Di lo lắng nhìn quanh:

- Chẳng lẽ chú anh vẫn còn lẩn quất đâu đây?

Cần gãi đầu:

- Tôi không biết.

Thiên Di bước thật nhanh. Từ giờ trở đi, cô sẽ không tới những nơi vắng vẻ một mình. Nếu đi Thủy biết chuyện vừa rồi, cô sẽ bị mắng vì tội lang thang như một kẻ mộng du.

Tự dưng Di không còn hứng thú trò chuyện nữa, cô lặng thinh nghe Cần kể đủ thứ. Thì ra anh ta đang học đại học Đà Lạt, cuối tuần về thăm nhà. Cần là sinh viên năm thứ tư, nghĩa là học trên cô hai lớp. Giá như đừng gặp khó khăn, cuối năm nay cô cũng tốt nghiệp trung học sư phạm, chớ đâu phải bỏ học ngang xương để làm cô giáo không bằng cấp thế này.

Gần tới cổng nhà, Di đứng lại:

- Cảm ơn anh. Tôi tự về được rồi.

Cần mỉm cười:

- Hy vọng lần sau gặp lại sẽ nghe Di nói nhiều hơn.

Di đứng tần ngần nhìn Cần quay đi, lòng thầm nghĩ: sẽ không có lần sau, vì sớm muộn gì ông Trác cũng cho cô nghỉ việc. Tới lúc đó, chẳng biết cô sẽ ra sao? Nghĩ lại, cô thấy mình thật nông nổi. Bướng bỉnh với chủ đúng là bất lợi. Có lẽ Di phải sớm tìm cách xin lỗi ông Trác, may ra....

Khổ sở với suy nghĩ, Thiên Di co chân đá mạnh. Trái thông lăn ngược lên dốc, rồi lăn xuống trước mặt cô. Di không thể như trái thông đang rơi kia. Cô không thể tuột dốc được.

Sửa xong bài chính tả cuối cùng của học sinh trong lớp, Thiên Di xếp chồng vở trên bàn ngay ngắn lại và vươn vai đứng dậy. Chiều lấm rồi, Di nhìn bầu trời màu tím nằm gọn trong khung cửa sổ. Cô có cảm giác đang đứng trước một bức tranh hoàng hôn ảm đạm, buồn bã. Bức tranh ấy khiến Di thấy ngọt ngào, tù túng hơn.

Mở cửa, cô ra ngoài vườn, đi vòng vòng nhìn cây cỏ um tùm chen lẫn vào nhau. Di bước về phía cổng lớn. Giờ này ra khỏi là không nên, nhưng cô sẽ phát khóc mất nếu không được lang thang một chút. Di sẽ đi dọc đường, không rẽ vào suối hoặc những lối mòn chân rết hai bên, như vậy sẽ không gặp nguy hiểm như đi Thủy vẫn dọa mỗi khi biết cô lên đi dạo một mình vào buổi chiều.

Đường dẫn vào biệt thự của trại Thùy Dương là một con dốc khá cao. Chiều nào được thả bộ tuột dốc, rồi leo dốc trở về Di cũng ăn được nhiều cơm hơn. Nghĩ thật buồn cười. Mỗi buổi sáng đến lớp, Di cũng phải vượt qua con dốc này đi về hai bên. Vậy mà cô vẫn không ngán khi chiều chiều lại vượt qua thêm lần nữa. Có phải vì cô quá rảnh rồi không?

Đang chúm nhủi đổ dốc, Di bỗng giật mình khi thấy một đồng gì nằm lù lù ngay ngã rẽ vào con suối. Thiên Di chống tay vào gốc cây, định thần lại nhìn cho rõ. Dường như là người ta. Di đứng sững mất mấy giây rồi cất tiếng gọi. Người nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích. Thiên Di hốt hoảng nhận ra chiếc xe Citi nằm chổng chơ kế bên là xe của ông Trác. Chẳng lẽ cái đồng lù lù đó là ông ta?

Quên cả sợ, Di chạy đến. Đúng là.... Ông chủ Trác rồi. Di lật đật xoay người Trác lên. Mặt anh đầy máu trông thật đáng sợ. Tháo chiếc khăn choàng cổ, Di bịt vào vết thương trên đầu Trác. Máu vẫn rịn ra ướt cả tay Di, cô vội vả liên tục vào mặt Trác và không ngừng gọi anh. Mãi đến khi nghe có tiếng rên, Di mới dừng tay hào hển thở.

Choàng ngồi dậy, Trác ôm lấy vết thương, giọng khá bình tĩnh:

- Tôi bị choáng vì té chớ không sao cả.

Thiên Di lo lắng:

- Nhưng máu chảy nhiều lắm!

Trác mỉm môi:

- Về nhà băng lại là xong. Giờ phải rời khỏi đây ngay.

Nói dứt lời, anh chống tay đứng dậy. Đi xiêu vẹo được vài ba bước, Trác loạng choạng quy xuống.

Thiên Di vội chạy tới đỡ anh lên:

- Tôi sẽ chở ông về bằng chiếc xe kia. Ngồi đây chờ tôi.

Rồi không cần biết Trác có đồng ý hay không, Di vội vàng đến bên chiếc xe, ráng sức bình sinh dựng nó lên. Chiếc Citi cứ như một khối sắt vô tri vô giác nằm ì ra ăn vạ. Đèn si- nhan bề nát, xăng chảy lênh láng. Thiên Di tuyệt vọng nhìn đồng phệ liệu trước mặt mình rồi nhìn Trác.

Trong lúc cô chưa nghĩ ra cách vực chiếc xe lên thì anh đã nói:

- Nào! Mỗi người một tay, chúng ta kéo nó dậy. Nhanh lên! Ở đây nguy hiểm đấy.

Di trợn tròn mắt:

- Ông.... được không đó?

Trác nhăn mặt, giọng khàn đi:

- Không được thì chết.

Thiên Di hốt hoảng khi nhìn thấy ánh mắt của Trác. Ánh mắt dờ dẩn nhưng đầy cương quyết của anh khiến Di vừa lo sợ vừa an tâm.

Hai người mím môi cố hết sức kéo chiếc xe lên. Khi chiếc Citi đã đứng dậy được thì Trác lại té ngồi xuống đất. Thiên Di không thể đỡ anh, cô cong lưng đập máy, chiếc xe bị nghẹt xăng không chịu nổ.

Trời càng lúc càng tối, giờ này không ai qua lại nơi đây. Nếu chậm trễ, ông chủ Trác có thể chết vì mất nhiều máu.

Nghĩ tới đó, Thiên Di thấy nóng cả người. Cô quệt mặt vào vai áo rồi nghiêng răng đập thật mạnh. Cái bàn đập bật lại đập vào chân cô đau điếng, nhưng may thay, xe chịu nổ.

Không dám buông tay ga, chân chống xuống đường. Di chờ Trác chệnh choạng lên ngồi phía sau. Cũng may, ba cô đã từng cho cô chạy xe này, nếu không, chưa chắc bữa nay cô dám liều mạng chở một nạn nhân gàn.... hấp hối trên con dốc dài đầy lùm bụi không một ánh đèn thế này.

Di thấy càng lúc Trác càng ngã người về phía mình, người anh nặng trĩu, nghiêng một bên làm tay lái Di đã yếu càng loạng choạng hơn. Mắt căng ra, hai tay kèm cứng, lưng gồng lên chịu nguyên tất thân bồ sát của Trác, Thiên Di gần như đuối sức. Chưa bao giờ cô phải chịu đựng một áp lực nặng nề như vậy.

Rồi cũng tới cổng nhà. Thiên Di bóp còi xe inh ỏi, miệng gọi dì Thuỷ liên hồi. Từ trong, nhiều người ủa ra. Họ ngạc nhiên, hoảng sợ, xôn xao, hốt hoảng. Những câu hỏi dồn dập, những âm thanh chói tai làm Di muốn xỉu, cô ngồi phịch xuống thêm, mặc Thi tài xế đỡ Trác vào nhà. Nhìn lại mình, quần áo cũng nhơm nhớp máu đầy trên vai, Di bụm miệng muốn ói.

Chạy vội vào phòng tắm, cô gội đầu, tắm thật sạch và mặc một lúc hai ba cái áo ấm vì lạnh.

Đang cố lau khô tóc, Di nghe giọng bà Hai ngoài hành lang vọng vào:

- Cô Thuỷ gọi kìa Di.

Thiên Di lắc đầu. Cứu được ông chủ, nhưng chẳng hiểu phúc hay hoạ, lành hay dữ sắp ập tới nữa đây?

Ra tới phòng khách, Di thấy bà Thuỷ chắp tay sau lưng, đi tới đi lui, nét mặt hết sức nôn nóng.

Vừa thấy Di, bà hất hàm:

- Con gặp cậu Trác ở đâu?

Thiên Di ngẩn gọn:

- Dạ, ở ngay dốc, gần đường mòn dẫn ra suối.

Bà Thuỷ lừ mắt:

- Đã dặn rồi mà mày vẫn lang thang tận đó. Đúng là vừa lì vừa bướng.

Rồi như nhớ tới mục đích chính của mình, bà hỏi tiếp:

- Lúc ấy, cậu Trác ra sao?

Thiên Di liếm môi:

- Đã xỉu, người một bên, xe một bên. Cứ y như chết rồi. Trông ghê lắm.

Bà Thuỷ gất:

- Con gái mà độc mồm. Ngoài cậu Trác ra, còn ai nữa không?

Di uể oải lắc đầu. Lòng thắc mắc không hiểu dì Thuỷ hỏi thế là nghĩa gì. Ai là ai nhỉ? Chẳng lẽ ông Trác còn chở người nào khác? Nếu có, người đó đâu rồi? Tại sao ông ta lại té chớ?

Dường như dì Thuỷ cũng đang thắc mắc như Di. Bà tiếp tục chấp tay đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm:

- Lái xe chuyên nghiệp, không say rượu mà lại té. Đúng là khó hiểu.

Từ trong phòng Trác đi ra, Thi nói:

- Mạng cậu Trác cũng lớn lắm, nếu không có cô Di, chắc cậu ấy tiêu đời vì mất máu.

Bà Thuỷ kêu lên:

- Có nghiêm trọng dữ vậy không?

Thi bảo:

- Chị Tâm y tá nói, chớ không phải tôi. Vết thương trên đầu chảy máu hết biết. Đã chích hai mũi K, nếu chưa cầm được phải chở xuống bệnh viện đó.

Bà Thuỷ nhảy nhồm:

- Trời ơi! Vậy thì chở cậu ấy đi cho rồi. Lỡ có chuyện gì thì sao?

Thi nhún vai:

- Dễ gì cậu ấy chịu đi bệnh viện.

Rồi Thi hạ giọng:

- Công nhận cậu chủ lý thiệt. Đầu té một khúc dài thông. Chị Tâm đang may chỗ tétt ấy lại đó. Ít nhất cũng tám mũi. Có thể để đời rồi.

Bà Thuỷ cau mày:

- Cậu Trác có nói tại sao té không?

- Có.

- Tại sao vậy?

Thi không trả lời, ánh mắt hướng về phía Di. Cô lờ đi, vờ như không hiểu, không hay gì hết. Tội gì phải tự ý rút lui, khi cô đang tò mò muốn biết vì sao cậu chủ té hơn ai hết.

Bà Thuỷ tăng hăng:

- Về phòng ủ ấm đi Di, nếu không bị cảm lạnh bây giờ.

Thiên Di miễn cưỡng đứng lên. Cô chậm chạp kéo lê từng bước để câu giờ. Tới bếp, Di nép vào ngạch cửa, lắng nghe.

Giọng Thi xù xì như muỗi kêu, Di chẳng nghe được gì ngoài những tiếng “Trời ơi!” đầy sợ hãi của dì Thuỷ liên tục vang lên.

Chuyện quái gì vậy kia? Chẳng lẽ cậu chủ bị cạp hay heo rừng tấn công? Vô lý. Nếu thế, bọn ác thú ấy đã xơi cậu ta rồi, chớ đâu bỏ đi khi miếng mồi nằm một đồng ở đó.

Giọng bà Hai vang lên làm Di giật mình:

- Ủa! Cháu làm gì vậy Di?

Di gượng gạo:

- Dạ, có gì đâu ạ. Cháu đói lắm rồi.

- Để dì dọn cơm cho.

- Dì Thuỷ và cậu Trác chưa ăn, làm sao cháu dám.

Bà Hai gạt ngang:

- Nhầm nhò gì. Xơi tạm chén xúp trước đi. Để dì lên trển xem cậu Trác ra sao rồi.

Thiên Di nói với theo:

- Nhớ kể lại cho con nghe với nhé.

Nhưng sau đó, không ai kể cho Di nghe lý do cậu chủ bị té hết. Chỉ biết rằng hầu như suốt đêm, Trác không ngủ. Di nghe có tiếng lịch kịch cả đêm trong phòng sách. Vết thương không làm cậu chủ nằm một chỗ, trái lại, nó khiến Trác dần vật thâu đêm. Đi ngang phòng sách, Di ngửi được mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc. Không ai, kể cả y sĩ của trang trại dám khuyên chủ mình một câu. Di cũng thế, cô đã khôn ra để biết... chỗ mũi vào chuyện của người khác, nhất là một người khó chịu như ông chủ Trác là ngu ngốc.

5. Chương 5

Sáng nay chủ nhật, Di không phải đến lớp, cô cho phép mình nằm nướng một chút. Đêm qua, giấc ngủ chập chờn đầy mộng dữ làm cô mệt đừ. Trong mơ, Di thấy mình chở Trác trên chiếc Citi không thắng, chiếc xe lao xuống dốc, phía sau là ông chú điên của Cần. Ông ta mặc áo choàng đen, răng nanh mọc dài như Dracula, vỗ cánh bay đuổi theo cô và Trác. Ông ta đuổi, cô lái xe chạy vòng vào ổ những con dốc thẳng đứng. Di cố hét thật to để thoát khỏi cơn rượt đuổi kinh khủng đó. Nhưng khi vừa thiêu thiêu ngủ, Di lại bị rượt nữa.

Ôm cái gối vào lòng. Di thắc mắc. Không hiểu sao ông chú bị điên của Cần lại xuất hiện trong giấc mơ của Di, trong khi lâu lắm rồi, cô chẳng hề nghĩ tới ông ta? Ngay cả lần bị ông ta làm hết hồn, Di cũng không hề mơ thấy. Có bao giờ ông ta làm cậu chủ Trác té xe không?

Bỗng dưng, Thiên Di thắc thỏm với thắc mắc của mình. Thử tưởng tượng một chút xem. Này nhé, giữa bóng chiều chạng vạng, một người quen chạy xe với tốc độ cao đang thả hết tốc độ thì phải thắng gấp vì một vật cản nào đó trước mặt.

Chà! Nếu vật cản ấy là ông chú bị điên của Cần, thì người lái xe buông tay vì khiếp đảm cũng chẳng có gì lạ. Nhưng cậu chủ Trác đâu phải hạng yếu bóng vía như Di, với lại cậu ta là người vùng này, chắc thế nào cũng biết chú của Cần. Nếu vậy làm sao có chuyện cậu Trác sợ đến mức lạc tay lái, đâm đầu xuống vực?

Mọi suy đoán của Di coi bộ trật hết chín mươi phần trăm rồi. Vậy thì đoán làm chi chuyện thiên hạ ệt.

Lười biếng, Di rúc vào chăn, lơ mơ ngủ tiếp. Nhưng có muốn cách mấy, cô cũng không ngon giấc được. Cuối cùng, Di tung mền ngồi dậy.

Trong nhà, mọi người đi đâu vắng cả rồi. Di làm vệ sinh cá nhân, ăn điểm tâm, uống hết ly sữa, tiêu chuẩn dì Thuỷ bắt buộc mỗi ngày rồi lột tót ra vườn.

Vừa tới chiếc ghế đá quen thuộc nằm dưới bụi tầm xuân um tùm, Di đã thấy cậu chủ Trác. Cậu ta đang trầm tư suy nghĩ chuyện hôm qua chắc?

Quay người, Di định trở vào thì nghe Trác cao giọng:

- Tới đây, Thiên Di.

Ngần ngừ một thoáng, Di bước đến, đứng trước mặt Trác:

- Thưa ông, có chuyện gì không ạ?

- Đương nhiên là có. Nhưng hãy ngồi xuống trước đã.

Nheo đôi mắt rất sắc, nhưng hơi mệt mỏi và thâm quầng, Trác nhếch môi:

- Cô là người thức dậy trễ nhất trang trại này đó.

Bất ngờ vì lời phê bình thiếu tế nhị này. Di ngơ ngác mất mấy giây, nhưng ngay sau đó, cô phản ứng liền:

- Vâng. Thưa ông, tôi có quyền sử dụng ngày nghỉ của mình mà.

Gương mặt vẫn bình thản trước phản ứng của Di, Trác nhỏ nhẹ:

- Thế đêm qua Di ngủ ngon không?

Di rùn vai:

- Toàn là mơ thấy ác mộng. Gần sáng, tôi mới ngủ được.

Trác lộ vẻ ray rứt:

- Tôi đoán thế nào Di cũng khó ngủ. Xin lỗi, cũng tại tôi làm ảnh hưởng.

Thiên Di khẽ cười:

- Sao ông lại nói vậy? Ông gặp tai nạn, và chuyện ấy đâu ai muốn xảy ra.

Trác trầm giọng:

- Tôi cảm ơn những gì Di đã làm cho tôi chiều hôm qua, cảm ơn cả giấc ngủ chập chờn đầy mộng mị nữa.

Di chớp mắt. Thì ra ông ta cũng mồm mép giỏi.

Trác chợt hỏi:

- Cô đã thấy gì trong cơn mộng dữ ấy?

Thiên Di nhú mày:

- Ông muốn biết à?

Trác gật đầu:

- Có gì bất tiện không?

Thiên Di chống cằm:

- Đâu có gì. Nhưng giấc mơ rất kỳ cục và ghê sợ. Trong mơ, tôi thấy đang chở ông trên chiếc Citi, nhưng khổ nỗi chiếc xe ấy không có thắng. Xe đang đổ dốc, phía sau có một người điên đuổi theo. Tôi la muốn vỡ ngực, nhưng chẳng ai nghe để cứu chúng ta.

Trán Trác cau lại, anh ngắt ngang lời Di:

- Cô bảo sao? Có một người điên đuổi theo chúng ta à?

Thiên Di cắn môi:

- Vâng.

- Sao cô biết người đó điên?

- Tôi không biết nữa. Trong giấc mơ, tôi luôn nghĩ đó là một người điên.

Trác ngập ngừng:

- Chắc hôm qua cô nghe những người trong nhà xì xầm gì đó nên mới mơ như thế chớ gì?

Thiên Di ầm ứ:

- Có ai nói với tôi đâu. Ngay cả lý do vì sao ông té, tôi còn không biết. Đã vậy còn bị dì Thuỷ mắng.

Trác ngạc nhiên:

- Chị ấy mắng chuyện gì?

Di tuân một hơi:

- Di Thuỷ mắng tôi tội hay lang thang. Nhưng ở đây, ngoài cái thú lang thang, tôi biết làm gì cho hết thời gian?

Trác nói:

- Tại chị Thuỷ lo cho sự an toàn của cô.

- Ở đây đâu có gì bất an. Từ ngoài đường dẫn vào nhà là đất của ông, trộm cướp nào dám phá phách chứ.

Thấy Trác im lặng, Di cũng làm thinh. Lát sau, Di dè dặt hỏi:

- Vết thương hành ông dữ lắm hả?

Trác lơ đãng:

- Ồ.

- Sáng nay đã đỡ chưa?

- Rồi. Thiên Di nè! Cô vào phòng sách lấy hộ tôi cái hộp quẹt và gói thuốc nhé.

- Vâng.

Di lẹ làng trở vô nhà. Tới phòng sách, cô đảo mắt một vòng và thấy trên bàn, bình hoa trước kia của cô nằm ở giữa với những nụ hoa khô quắt queo, dúm dó, đen đúa trông xấu làm sao. Kế bên bình hoa là một gạt tàn đầy ắp các đầu thuốc. Có lẽ đêm qua ông chủ đã hút rất nhiều thuốc, và sáng nay tiếp tục hút nữa. Một vết thương trên đầu lại có ảnh hưởng đến tận tim sao kìa?

Thiên Di nhún vai, cầm gói thuốc và cái hộp quẹt, trở ra.

Trác đỡ lấy và lịch sự hỏi:

- Khói thuốc không làm Di khó chịu chứ?

Thiên Di lơ lửng:

- Tôi nói có hay không thì cũng vậy thôi mà.

Trác gất gông:

- Cô thích làm người khác bức mình lắm phải không?

Di liếm môi:

- Tôi thích nói thật. Và sự thật nhiều khi làm người khác bức mình, chứ không phải tôi làm họ bức mình.

Trác hừ trong mũi:

- Có cá tính lắm. Dường như các cô gái xuất hiện quanh tôi, cô nào cũng cố tìm cách gây ấn tượng bằng nhiều kiểu để tạo sự chú ý. Thật là chán ngấy! Tôi tưởng cô phải thông minh hơn người chứ.

Mặt Di đỏ ửng lên, cô gằn giọng:

- Nếu tôi nghe được câu này sớm hơn, chiều hôm qua tôi đã mặc kệ ông rồi.

Dứt lời, Thiên Di giận dỗi bỏ vào phòng. Cô chưa gặp người đàn ông nào cao ngạo, lỗ bịch như Trác. Ông ta nghĩ mình là ông chủ lớn, là trung tâm của đàn bà con gái, nên muốn nói gì thì nói sao chứ. Hừ! Vái trời cho lão ta thân bại danh liệt, tán gia bại sản để biết thế nào là.... là.... thế thái nhân tình. Hừ! Lúc ấy thì có ma nào thêm vấy quanh lão ta. Nhưng tới lúc đó cũng vái trời ình ình đã tìm được một công việc ngon lành hơn, nếu không lại chết chùm với lão thì khổ.

Vái xong, Di khoan khoái nằm dài trên giường. Cô tưởng như lão chủ Trác đã sạt nghiệp, và cô đang làm giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn oai phong lẫm liệt. Nhắm mắt lại, Di tưởng tượng ra cảnh lão

chủ Trác thất sở thân sơ, đang gõ cửa phòng giám đốc của cô để xin một chân bảo vệ mà tủm tỉm cười. Cuộc đời khốn khổ quá, ai cấm cô tưởng tượng cho vui chứ?

Đang thả hồn lên chín tầng mơ mộng, Di nghe có tiếng gõ cửa thật mạnh. Lòng vẫn còn lâng lâng, Di tăng hắng:

- Vào đi.

Thì thò đầu vào khiến cô hết hồn:

- Anh làm gì vậy?

Thì cười nhe hàm răng vẩu:

- Biểu vào thì tui vào chứ có làm gì đâu. Cậu Trác gọi kìa.

Thiên Di kêu lên:

- Hôm nay chủ nhật, tôi được nghỉ mà. Chắc cậu chủ quên rồi đó.

Thì nhún vai:

- Vậy cô lên nhắc cho cậu ấy nhớ. Xì! Đi làm công mà cậu nệ từng chút. Cô tưởng mình là ai vậy? Tiên mắc đọa chắc.

Rồi không đợi Di kịp phản ứng, Thì đóng mạnh cửa lại. Cô ngao ngán chống tay dưới cằm. Chết rồi! Lão chủ nhỏ mọn đang muốn hành xác cô đây. Đúng là lấy ơn trả oán. Đàn ông gì mà nhỏ mọn dữ vậy nhỉ?

Vuốt lại quần áo, chải sơ mái tóc, Di bước ra với trăm mưu ngàn kế trong đầu. Hừm! Ở đâu có áp bức, ở đó có vùng lên. Di phải thực hiện triệt để điều này mới được. Đừng hòng bắt Di làm thêm việc vào ngày chủ nhật.

Thấy cô, Thì nói trống:

- Trong phòng sách ấy.

Thiên Di gõ nhẹ vào cửa. Trong lúc chờ nghe tiếng: “Vào đi!” quyền hành, Di chợt nhớ tới điều mình tưởng tượng lúc này và ê chề nhận ra người đứng trước cánh cửa chờ chủ gọi vào là cô, chứ không phải ông chủ Trác....

Đợi mãi chả nghe mời, Di đành đẩy đại cửa. Trên chiếc ghế mây to tướng, Trác đang ngồi, đầu tựa ra lưng ghế, mắt nhắm nghiền. Dường như ông ta ngủ rồi thì phải. Vậy mà gọi mình vào. Đúng là.... là....

Vừa quay đi, Di bỗng ngửi có mùi khét. Cô căng mắt tìm và thấy khói bốc ra từ cái áo len Trác đang mặc. Di rón rén lại gần và nhặt mẩu thuốc lá rơi trên áo anh. Nhưng cô vừa cầm mẩu thuốc lá còn cháy đỏ thì Trác đã nhồm dậy, nắm lấy tay cô và bóp mạnh.

Thiên Di kêu lên đau đớn. Cô đau vì tay bị bóp và vì mẩu thuốc lá làm phỏng.

Nghe Di la, Trác giật mình buông ra, Anh vỗ vào đầu, mặt nhăn nhó:

- Cô làm gì vậy?

Xoa chỗ tay đang ứng đỏ lên, Thiên Di nói một hơi:

- Áo ông bị cháy vì tàn thuốc. Tôi vừa nhặt mẩu thuốc lên thì ông....

Trác phân bua:

- Tôi xin lỗi. Lúc này nhờ Thi mời cô tới, nhưng mệt mỏi quá, tôi lơ ngơ thiếp đi. Cũng may nhờ có cô. Tôi phản xạ hơi mạnh. Chậc! Bị trặc tay rồi à?

Thiên Di không trả lời.

Trác ân cần:

- Để tôi xem.

Vừa nói, anh vừa cầm tay Di. Cô rút lại thật nhanh:

- Cảm ơn. Tôi không sao. Ông gọi tôi có chuyện gì?

Chỉ cái ghế gần bàn, Trác la lệnh:

- Chuyện gì cũng ngồi xuống trước đã.

Thiên Di miễn cưỡng tuân lời. Cô cố đoán vẫn chưa nghĩ ra lý do cậu chủ cho gọi mình.

Đốt điều thuốc mới, Trác rít một hơi dài rồi trầm giọng:

- Tôi đang mơ thấy một gã điên, bất ngờ Di lại đến gần. Thế là.... Thật đáng tiếc....

Môi Di nhếch lên:

- Tiếc cho gã điên đầu trọc, hay tiếc cho tôi?

Trác cười xoa:

- Còn ầm ỨC sao?

- Không. Nhưng rõ ràng làm ơn mắc oán.

Trác phát một cử chỉ chịu thua:

- Tôi xin lỗi thêm một lần nữa và cảm ơn thêm lần nữa vậy.

Thiên Di máy móc nhắc lại câu hỏi:

- Ông gọi tôi có chuyện gì không?

Trác xoa cằm:

- À! Tôi nghe nói ngoài cái thú lang thang ra, ở đây cô không biết làm gì cho hết thời gian?

- Thì đúng là như vậy.

- Cô không thích xem tivi sao?

Thiên Di ậm ừ:

- Đâu phải chương trình nào trên tivi cũng thích hợp với mọi người.

- Nhưng ít ra nó cũng làm cho hết thời gian của một kẻ nhàn rỗi. Di có thích đọc sách không? Trong phòng này nhiều sách lắm.

- Nhưng đó là những kỷ vật của ông. Tôi không dám đâu.

Trác nhỏ nhẹ:

- Kỷ vật gì chứ. Nếu Di thật sự thích sách, từ giờ trở đi tôi giao phòng sách này cho cô. Hãy sắp xếp và chăm sóc chúng theo ý mình. Nếu có thể biến nó thành một thư viện cho trang trại càng tốt.

Thiên Di chăm chú nhìn ông chủ. Rồi không dẫn được tò mò, cô buột miệng:

- Sao tự nhiên ông lại.... lại thay đổi.... tư duy vậy?

Chỉ vào đầu mình, Trác hóm hỉnh:

- Có lẽ tại hôm qua nó bị va chạm mạnh.

Rồi anh trầm ngâm:

- Vả lại, tôi thật sự muốn quên đi những gì không vui. Hãy mở hết cửa sổ giùm tôi!

Thiên Di gật đầu. Ánh sáng từ những khung cửa lâu nay vẫn đóng kính ủa vào phòng. Nắng trôi trên sàn, nhảy nhót trên những kệ sách khiến căn phòng ấm áp hẳn lên.

Di nghe Trác cất cao giọng:

- Bắt đầu từ bây giờ, mọi thứ sẽ khác đi. Nhất định là như vậy.

Vừa bước ra khỏi bưu điện. Thiên Di đã nghe có người gọi mình. Quay lại, cô thấy Cần.

Anh chàng cười rất tươi:

- Khoẻ không Di? Lâu quá mới gặp lại.

Di cũng mỉm cười:

- Đúng là lâu, lâu đến mức tôi quên hẳn đã từng quen một người tên Cần.

Cần xịu mặt:

- Vậy thì buồn năm phút rồi.

- Chỉ năm phút thôi sao?

- Đúng vậy. Thời gian còn lại để dành vui tái ngộ chớ. Tôi mời Di uống cà phê. Đừng từ chối nghe.

Thiên Di gật đầu sau vài giây suy nghĩ:

- Cũng được. Từ khi rời Sài Gòn tới giờ, tôi chưa được vào quán. Không biết cà phê ở đây khác cà phê Sài Gòn thế nào.

Cần phấn khởi hẳn lên:

- Cứ vào quán sẽ biết ngay mà.

Thấy Di bước đến bên chiếc Citi, Cần có vẻ ngạc nhiên:

- Di đi xe này à?

- Không lẽ đi bộ từ trại Thùỵ Dương ra tới thị trấn?

Cần lịch sự:

- Quán gần đây. Để tôi dẫn xe cho.

Thiên Di xách cái túi xách, lưỡng lự đi kể Cần.

Anh hỏi:

- Di đi gửi thư cho gia đình à?

Di ậm ừ gật đầu. Đúng ra, cô tới bưu điện để gửi tiền về nhà, nhưng chẳng lẽ nói thế với Cần. Cô không muốn thổ lộ với ai về gia cảnh của mình hết.

Vào quán, Cần gọi hai tách cà phê, trong lúc Di mông lung nhìn ra cửa. Thị trấn nhỏ như một khu phố ở phường cô nơi thành phố, nhưng được cái đông vui, sầm uất. Từ ngày cậu Trác thay đổi đến nay, Thiên Di đã được sử dụng chiếc Citi ra thị trấn nhiều lần để mua tập vở, bút, phấn cho học trò. Nhiều người ở đây đã biết cô là cô giáo của trại Thùỵ Dương và đối xử với cô khá trân trọng.

Giọng Cần chợt vang lên:

- Tôi vẫn hay ra suối mỗi khi về nhà, nhưng không gặp Di. Bạn đã bỏ thú lang thang rồi à?

Thiên Di nhún vai:

- Không phải bỏ, mà không dám lang thang nữa. Có lệnh cấm đấy.

Mắt Cần nheo nheo:

- Ông Trác cấm hả? Lần ấy số ông vẫn còn lớn. Nếu không, đâu còn sống để cấm đoán người khác.

- Anh cũng biết chuyện ông Trác bị té xe sao?

- Chuyện đó, ở Đà Lạt người ta cũng còn biết nữa kia. Nhà giàu đứt tay mà. Nhưng lần sau nếu có, ông sẽ không may mắn vậy đâu.

Thiên Di ngạc nhiên:

- Anh nói vậy là ngụ ý gì?

Bưng tách cà phê bốc khói lên, Cần ung dung trả lời:

- Tôi muốn nói “ai gieo gió, người đó sẽ gặt bão”.

Thiên Di ngập ngừng đoán:

- Anh muốn ám chỉ cậu Trác phá rừng làm rẫy trồng cà phê nhiều quá khiến heo rừng không có chỗ ở....

Cần bật cười:

- Cái gì mà có cả heo gà ở đây nữa?

Thiên Di liếc môi:

- Thì hôm đó, ông Trác tránh con heo rừng chạy bậy nên mới té.

- Thì ra người ta cũng nói với Di như vậy.

- Bộ không đúng sao?

Cần gật gù:

- Ở Đà Lạt, tôi cũng nghe bạn bè đồn thế.

Thiên Di thắc mắc:

- Sao bạn bè anh lại biết ông Trác?

- Vì chị của bạn tôi là vợ sắp cưới của ông ta mà.

- Cậu Trác có nhiều vợ sắp cưới lắm. Chẳng hiểu chị của bạn anh tên gì?

Cần nói:

- Chị ấy tên Phi Phụng. Hoa khôi của tỉnh Lâm Đồng đấy.

Thiên Di chép miệng:

- Vậy mà tôi không được biết. Tiếc thật! Chắc bạn anh cũng là trang sắc nước hương?

Cần xoa cằm:

- Có lẽ vậy, nhưng tôi không chú ý. Với tôi, sự sâu sắc của tâm hồn có ý nghĩa hơn.

Thiên Di hóm hỉnh:

- Đây cũng là cách tự đề ình. Còn sự thật thế nào? Khó nói quá.

Cần gãi đầu:

- Di khéo châm biếm lắm.

Bưng tách cà phê lên uống một ngụm, Di lãng đi:

- Cà phê ngon thật.

Cần nói:

- Nhưng uống trong khung cảnh này không hay lắm. Ở Đà Lạt, bọn sinh viên chúng tôi thích ngồi dạo quán có nhạc tự chọn, không khí những nơi đó lãng mạn, ấm cúng hơn nơi đây. Nếu có dịp tới đó, tôi nghĩ Di sẽ rất thích.

Thiên Di nhìn cà phê sóng sánh trong tách:

- Cũng chưa hẳn, vì tôi đâu phải sinh viên.

Mắt Cần ranh mãnh:

- Tôi quên. Yêu cầu của cô giáo chắc hẳn cao hơn dân sinh viên rồi.

Thiên Di cần môi:

- Anh cũng khéo châm biếm lắm.

Cần mỉm cười:

- Đùa cho vui tí mà. Nào! Bây giờ Di nói về mình đi chứ.

- Tôi có gì đâu để nói.

Cần chống tay dưới cằm:

- Sao lại không có? Tôi đang thắc mắc một cô gái Sài Gòn như Di sao lại lên non ở ẩn? Đừng nói rằng tại cha mẹ ép duyên nên mới trốn, cũng đừng kể là tại thất tình nên chán đời tìm tới nơi vắng để tịnh tâm nha.

Thiên Di liếc Cần bằng ánh mắt sắc lẹm:

- Bộ tôi giống những người như anh vừa nói lắm à? Giỏi tưởng tượng như vậy, sao không làm nhà văn nhỉ?

Cần chép miệng:

6. Chương 6

- Giỏi tưởng tượng dễ thành người điên hơn nhà văn. Vì nhà văn phải phản ánh hiện thực, còn người điên thì.... Chậc! Di thấy ông chú của tôi rồi đó. Lúc nào ông cũng tạo ình một thế giới tưởng tượng, rồi hồn nhiên sống với thế giới ấy, bất cần biết cái thế giới thật đang trôi nổi ra sao.

Thiên Di chột rùng mình:

- Có đúng là chú anh chỉ sống trong thế giới ảo do ông tưởng tượng không? Sao hôm đó, tôi có cảm giác ông chỉ hơi bất thường một chút? Nếu đã mất hết lý trí, dễ gì ông nghe lời anh để trở về nhà?

Cần nói:

- Một ngày có hai mươi bốn tiếng, chú tôi tỉnh chừng vài ba tiếng. Thời gian còn lại chìm trong cõi mơ hồ. May mà hôm đó chú ấy chịu nghe lời tôi. Nếu như ông trở chứng, bốn năm người can không nổi.

Thiên Di kêu lên:

- Vậy sao anh nói chú anh điên hiền, chưa đánh ai bao giờ?

Cần ậm ừ:

- Đúng là tôi chưa thấy ông đánh ai.

- Không thấy đâu có nghĩa là không có. Gia đình anh để ông lang thang, trước sau gì cũng xảy ra chuyện.

- Trước đây, chú ấy ở trong bệnh viện tâm thần. Bác sĩ vừa cho xuất viện vì đã có biểu hiện phục hồi. Di đừng lo, không xảy ra chuyện gì đâu.

Thiên Di tò mò:

- Tại sao vợ ông bỏ đi vào đêm tân hôn vậy?

Cần tránh né:

- Chuyện dài dòng, liên quan tới nhiều người, tôi không tiện kể, dù ở vùng này ai cũng biết vì sao chú tôi điên.

Di vẫn chưa chịu thôi, cô dò dẫm:

- Vợ chú ấy chắc đẹp lắm?

Cần nhếch môi:

- Không là hoa khôi như Phi Phụng, nhưng đủ để làm điên đảo ông chú bất hạnh của tôi.

Thiên Di bưng tách cà phê lên. Nhìn ra đường, cô chợt thấy Thế. Anh ta bang bang vào quán và tiến tới bàn cô đang ngồi, giọng vừa ngạc nhiên vừa ganh tỵ:

- Chú mày đang ở đây à? Thật bất ngờ.

Cần liền giới thiệu:

- Thiên Di, bạn của em. Anh Thế, anh tôi đây.

Thiên Di chưa kịp nói tiếng nào, Thế đã ào ào trách:

- Lần trước anh mời uống cà phê, em từ chối. Giờ thì sao? Định khiến anh em anh bất hoà à Thiên Di?

Cần ngơ ngác:

- Anh biết Thiên Di hả?

Hất mặt lên, Thế vênh váo:

- đương nhiên. Anh là người đầu tiên ở vùng này quen cô giáo Di mà.

Thấy Cần có vẻ cụt hứng, Di vội giải thích:

- Ngày đầu tới đây, anh Thế đã cho tôi đi nhờ xe.

Thế hỏi:

- Sao? Hôm nay Di đi nhờ nữa không?

- Cảm ơn. Tôi có xe rồi.

Nhìn chiếc Citi dựng trước quán, Thế gật gù:

- Tay Trác cũng biết chiêu hiền đãi sĩ dữ chó. Nhưng nếu Di đồng ý về làm cô giáo cho trang trại của gia đình tôi thì bảo đảm chúng tôi sẽ lo cho Di đầy đủ hơn nữa.

Cần nhỏ nhẹ:

- Anh nói vậy chỉ làm Di khó xử.

Thế thản nhiên:

- Có gì mà khó xử? Tay Trác ấy đâu tốt lành gì. Nếu Thiên Di không cứu hẩn, chưa chắc hẩn cấp xe cho cô ấy đi. Bộ mặt thật của hẩn, chẳng lẽ mày không biết?

Im lặng, Cần xoay tách cà phê trong tay. Thái độ bứt rứt của anh khiến Di bất nhẫn. Cô cũng im lặng. Thế cười cười:

- Hai người cứ tự nhiên. Tôi không làm kỳ đà nữa đâu.

Quay sang Cần, Thế nói:

- Xe đậu ở cây xăng. Một tiếng nữa tao về đó. Nếu lo tán gẫu mà quên thì ráng cuốc bộ nha.

Đợi Thế ra khỏi quán, Cần liền bảo:

- Xin lỗi Di vì những lời hơi quá đáng của anh Thế.

Thiên Di trầm giọng:

- Mỗi người tự chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Anh Thế rất ý thức những gì anh nói. Sao anh lại xin lỗi tôi chứ? Điều tôi thắc mắc là sao anh lại rất ác cảm với cậu Trác? Đường như giữa hai người đã từng xích mích?

Cần lặng lẽ gật đầu.

Bất chợt, mắt anh hướng ra đường. Di tò mò nhìn theo và thấy Trác. Cậu chủ của Di đang đi cùng hai cô gái ăn mặc sang trọng, và họ đang bước vào quán.

Cần chép miệng:

- Thị trấn này nhỏ còn hơn bàn tay. Ngồi một chỗ, không đi đâu cũng gặp người quen.

Thiên Di cũng bất ngờ khi đụng mặt cậu chủ trong lúc đang ngồi với Cần. Không thể né được ánh mắt có phần ngạc nhiên lẫn soi mói của Trác, cô đành khẽ gật đầu chào.

Trác chỉ hơi nhếch môi đáp lễ rồi thản nhiên kéo ghế cho hai cô gái đi cùng.

Dường như một trong hai cô gái ấy biết Cần. Cô ta nghiêng người, giơ tay chào anh. Cần cũng chào lại với một chút bối rối.

Thiên Di thì thầm:

- Chị em hoa khôi Phi Phụng phải không?

Cần ậm ừ:

- Hôm nay nhà Di có khách rồi.

Di nhún vai:

- Nhà của ông chủ tôi thì đúng hơn. Sao ổng đưa khách về mà không nói trước để mọi người chuẩn bị kìa? Thế nào tôi cũng được nghe dì Thủy cần nhân.

Cần bỗng nói:

- Dì của Di có uy lắm đó.

- Uy gì chứ? Bất quá cũng là người làm công cho chủ như tôi thôi. Bộ anh biết dì ấy à?

Cần bỗng đổi đề tài:

- Di vẫn chưa nói vì sao Di bỏ phố về rừng đấy.

Thiên Di im lặng. Một lát sau, cô nói:

- Tôi đang cần gấp một công việc, nhưng ở thành phố không tìm ra. Cậu chủ Trác cần người, lại trả lương cao. Vậy là được rồi. Ở thành phố mà không tiền thì khổ gấp mấy trăm lần ở rừng nhưng túi rủng rinh.

Cần nhẹ nhàng:

- Ở xó xỉnh này, người ta lại không biết làm gì cho với cái túi rủng rinh ấy.

Thiên Di gật gù:

- Tôi hiểu ý anh. Nhưng khi cuộc sống vật chất còn khó khăn quá, ít ai nghĩ tới cuộc sống tinh thần lắm. Ở khu trại của công nhân, cậu Trác có trang bị một tivi. Mỗi tối, sau khi cơm nước xong, mọi người tụ họp lại coi phim, vậy là đủ.

- Chẳng lẽ Di cũng như họ? Chẳng có yêu cầu gì cho bản thân?

Thiên Di ngập ngừng:

- Tôi có nhiều yêu cầu và nhu cầu lắm chứ. Nhưng tôi cũng rất thực tế khi mỗi tháng phải gửi về gia đình đến chín mươi phần trăm lương của mình. Chính vì thực tế khắc nghiệt này mà nhu cầu của tôi dần dà bị triệt tiêu.

Cần có vẻ ray rứt:

- Thời buổi này ít có người biết nghĩ, biết sống vì gia đình như Di lắm.

Di im lặng. Đó là gánh nặng chớ đâu phải điều cô chờ để được nghe khen. Cô dịu dàng chuyển đề tài:

- Anh Thế là anh thứ mấy của anh vậy?

Cần đáp:

- Ảnh là con bác Hai tôi. Ba tôi thứ tư.

- Còn ông chú?

- Chú Thoại là út. Gia đình nội tôi có ba người con trai. Chú Thoại được cưng nhất và được kỳ vọng nhiều nhất vì chú ấy học rất giỏi. Chỉ tiếc rằng số phận của chú Thoại bị thảm quá.

Cần im lặng xoay tách cà phê trong tay. Một lát sau, anh nói lảng sang chuyện khác:

- Tôi được nghỉ học một tuần. Nếu mỗi ngày mỗi gặp Di thì còn gì bằng.

Di mỉm cười:

- Tiếc là tôi lại không được nghỉ dạy ngày nào.

- Di không thể ra suối chơi sao?

Cô lắc đầu:

- Đã bảo là bị cấm rồi mà.

Cần xùi mặt xuống thất vọng:

- Vậy mỗi buổi chiều Di làm gì?

- Đọc sách. Nhà của ông Trác có cả một phòng sách to, đọc cả đời chưa chắc hết.

Cần hạ giọng:

- Tôi biết. Phòng sách của chú Thoại cũng không nhỏ. Tiếc rằng chú ấy không còn thú đam mê ấy nữa. Ngày xưa, nhóm bạn của chú vẫn hay trao đổi sách cho nhau mà.

Thiên Di chớp mi:

- Anh biết hết những người bạn của chú mình không?

- Không.

Nhìn đồng hồ, cô nói:

- Tôi phải về trước cậu Trác. Nếu không, thế nào cũng bị dì Thuỷ nhằn.

Cần vội vàng hỏi:

- Di nhất định không ra suối à?

Thiên Di gật đầu chắc nịch:

- Nhất định.

- Nếu thế, tôi sẽ ghé trường đó.

- Ấy! Đừng có ghé.

- Vậy làm sao gặp được Di?

- Chậc! Thì anh cứ đến trang trại Thùỵ Dương. Chỗ ấy với anh đâu lạ lắm gì.

Cần ngần ngại:

- Lâu lắm rồi tôi không tới đó. Chắc gì ông Trác hoan nghênh khi tôi xuất hiện?

Di bật cười:

- Quan tâm tới ông làm chi, khi anh là bạn tôi chứ không phải là cháu của bạn ông nữa.

Cần hạ giọng:

- Di không sợ dì Thuỷ la sao?

Thiên Di có vẻ tự tin:

- Tôi lớn rồi. Vả lại, bạn bè tới chơi đằng hoàng, sao dì Thuỷ la chớ?

Nhìn Cần, Di gặng:

- Anh đưa ra nhiều lý do vậy để làm gì? Nếu ngại thì thôi, đừng ước mỗi ngày mỗi gặp tôi.

Vừa nói, cô vừa đứng dậy thật nhanh. Cần vội vã theo sau:

- Giận à?

Tra chìa khoá vào xe, Di lắc đầu:

- Đâu có. Tôi thích nói thẳng. Đừng buồn nhen! Hy vọng sớm gặp lại. Nếu không, tôi sẽ quên có một người quen tên Cần.

Liếc vào quán, Di thấy Trác và hai chị em cô hoa khôi vẫn đang say sưa trò chuyện. Khởi động xe, cô nghiêng đầu với Cần rồi phóng đi.

Về tới nhà, Di đứng ngay dáng vẽ tất bật của dì Thuỷ. Đang chỉ huy mọi người sửa sang nhà cửa, nhưng vừa thấy Di, dì đã hét:

- Vào đây dì nhờ tí con nhóc. Mà đi đâu suốt buổi vậy?

Di kêu lên âm ức:

- Hồi sáng, con đã nói với dì ra bưu điện rồi mà.

Bà Thuỷ lừ mắt:

- Mà gọi bác tỷ về nhà cũng đâu có lâu dữ vậy?

Di gãi đầu rồi lảng đi:

- Định nhờ con chuyện gì vậy?

Bà Thuỷ cao giọng:

- Cắm ổi phòng trong nhà này một bình họa Con khéo tay và rất yêu hoa lá, đừng nói là không làm được nghe. Dì không muốn bà chủ tương lai của nhà này chê mình.

Định nói “dì khéo lo những chuyện đâu đâu”, Thiên Di đã kịp mím môi vì biết nói thế là chọc để nghe mắng.

Cô trầm giọng:

- Chuyện này con làm được, nhưng hoa ở đâu, bình ở đâu? Bày biện nhiều như thế, nhắm cậu Trác có đồng ý không? Con sợ bị rầy oan lắm.

Bà Thuỷ cau có:

- Cậu Trác bây giờ khác trước rồi. Cậu ấy muốn ngôi nhà phải đẹp, phải sáng sủa, sang trọng cho xứng với cô vợ hoa khôi của mình. Thôi. Lo làm việc đi.

Thiên Di bước xuống bếp. Cô loá mắt trước một đồng hoa to cắm trong xô ngay sàn nước. Người ta đã đem về đủ thứ hoa và để sẵn một hàng bình đủ kiểu. Di khẽ lắc đầu. Cô tính toán rồi bắt đầu công việc.

Trước tiên, cô tìm những bình nhỏ đặt vào một hoặc hai nụ hồng với vài cọng lá măng rồi mang lên những phòng dành cho khách. Phòng nào cũng được thay hết màn cửa, drap giường mới. Đặt thêm bình hoa lên bàn cạnh những tờ tạp chí, căn phòng bỗng trở nên ấm cúng hẳn lên.

Tình yêu làm người ta thay đổi. Cậu chủ Trác thay đổi tính tình vì yêu hay vì nguyên nhân nào khác nhỉ?

Nhớ lại gương mặt đẹp nhưng vô hồn của Phi Phụng, lòng Thiên Di bỗng dâng lên chút ác cảm, nếu không muốn nói là ghét. Đúng là cô ghét và không biết tại sao.

Nhún vai dần sự đổ kỵ xuống. Di tiếp tục công việc. Dù không cố ý lắng nghe, Di vẫn không bỏ sót những lời nhiều chuyện của đám phụ nữ lo phần ẩm thực trong bếp.

Họ đang khen cậu Trác, ca ngợi nhan sắc của Phi Phụng, dù chưa ai thấy cô ta lần nào. Cũng qua những người này, Di mới biết cậu Trác và Phi Phụng vừa quen nhau được năm, bảy tháng gì đó. Họ ủng hộ chủ trương “cưới vợ phải cưới liền tay” của cậu chủ. Còn Di, cô có lý do gì để không ủng hộ cơ chứ?

Khệ nệ bê bình hoa to và nhiều hoa nhất lên phòng khách, Di thở phào khi đã hoàn thành công việc. Vừa định rút về phòng riêng, cô đã nghe ngoài sân có tiếng xe ngừng rồi tiếng nhiều người lao xao. Khách quý của cậu chủ đã về tới nhà. Di Thủy xum xoe chào đón làm Di thấy khó chịu.

Thì ra, ngoài hai chị em Phi Phụng, cậu chủ còn mời nhiều khách khác nữa. Phen này cho Di Thủy mệt xỉu. Nhìn những người đó bước xuống xe. Di chợt buồn buồn khi nhớ tới phận mình. Cũng trẻ trung như họ, nhưng cô chưa bao giờ được vui chơi như vậy.

Bất giác, Thiên Di quay lưng đi. Cô biết cái thế giới hào nhoáng kia không phải của mình. Vì vậy, ngay từ bây giờ, cô nên về phòng thì hơn.

Ngang qua phòng sách, Di ghé vào lấy vài quyển sách cũ ở tầng cuối cùng của cái kệ cao. Suốt thời gian có khách, ngoài lúc lên lớp ra, Di sẽ rút vào cõng riêng đây ấp những câu cú, con chữ của mình.

Phi Phụng giận dỗi ôm con Moka bước ra sân. Con chó cứng của cô vốn kén ăn, chẳng bao giờ nó đụng tới thịt mỡ, cơm thừa. Vậy mà vừa rồi bọn đây tớ nhà này lại cả gan vứt cho nó miếng da heo bày nhầy dai nhách.

Khi nhìn thấy Moka nằm trên thảm gặm miếng da heo, Phụng đã hét lên gớm ghiếc, nhưng Trác vẫn thản nhiên. Anh chỉ quay lại nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, rồi tiếp tục bàn bạc công việc gì đó với bà quản gia. Rõ ràng Trác xem trọng công việc hơn cô, bảo sao Phi Phụng không tủi thân cho được.

Ôm con chó, ngồi phịch xuống ghế đá, Phụng bắt đầu mắng:

- Đồ ngốc! Mày làm mất mặt chủ khi gặm miếng da heo ấy. Biết chưa? Tao sẽ phạt mày nhịn luôn tới mai cho bỏ tật tham ăn.

Vừa nói, Phụng vừa vớ cái nhánh cây khô nhỏ xíu vút lia vút lịa lên con chó Bắc Kinh mất lời mũi tẹt. Những cái vút như phủ bụi ấy chẳng đủ sức làm con chó nhột vì bộ lông xù quá dày, nhưng lại làm Phi Phụng xót. Cô vút nhánh cây, mồm xuyết xoa:

- Ôi! Ôi! Lỗi đâu phải tại mày. Tại cái bọn ngu ở đây ày ăn bậy. Hừ! Rồi tao sẽ cho chúng biết tay.

Dứt lời hăm he. Phi Phụng vác con chó lên vai, đi rảo quanh vườn.

Biệt thự Thùy Dương đúng là quá rộng. Đến đây đã ba ngày, nhưng cô vẫn chưa để mắt hết những phòng cũng như khu vườn quanh nhà.

Môi nhếch lên đầy kiêu hãnh, Phi Phụng thầm nghĩ: “Trước sau gì tất cả những thứ này cũng sẽ là của mình mà. Cần gì phải vội vàng”.

Rồi Phi Phụng lại thở dài: ” Chỉ tiếc rằng ở đây xa thành phố quá. Làm bà chủ ở chốn khí ho cò gáy này khác nào đem thân vào chốn lưu đày. Phải tìm cách kéo Trác về Đà Lạt thôi. Mê mệt vì mình, thế nào anh chàng cũng tuân lệnh”.

Nếu bán hết đất đai, nhà cửa nơi này, Trác dư sức chuyển qua kinh doanh. Vậy tại sao cô không ép anh chàng chiều theo ý mình?

Làm bà giám đốc một khách sạn, một trung tâm thương mại hay một công ty văn phòng sung sướng và vinh hạnh hơn làm bà chủ một trang trại quê mùa.

Mãi lo suy tính, Phụng đi vòng ra phía sau nhà hồi nào không hay. Chỗ này nhiều cây, cỏ, lại mọc um tùm trong thật tăm tối, bẩn thỉu. Hừ! Bọn đây tớ trong nhà này đúng là lười. Khi cô đã là bà chủ rồi thì chúng đừng hòng để cây, cỏ mọc lan như vậy. Đường như với tôi tớ, Trác quá dễ dãi. Bởi vậy, họ đâu hề sợ anh.

Nhớ tới thái độ và gương mặt của bà Thủy, quản gia trại Thùy Dương, Phi Phụng lại bực bội, dù bà ta chẳng động chạm gì tới cô. Nếu được làm nữ chủ nhân trại Thùy Dương, người bị cô đuổi việc đầu tiên sẽ là bà Thủy.

Đang hả hê với trí tưởng tượng. Phi Phụng chợt giật nảy người vì bị vỗ vào vai. Hoảng hồn, cô quay lại và hãi hùng hét lên khi thấy một gương mặt đờ đẫn, gớm ghiếc đang kề sát mặt mình. Phi Phụng rụng rời chân tay khi bộ mặt gớm ghiếc ấy nhe hàm răng trắng nhợt.

Buông cả con chó kiểng yêu quý đang ôm trong tay, Phi Phụng vụt chạy. Vừa chạy cô vừa hét như bị động kinh. Tiếng la của cô làm mọi người túa ra. Phi Phụng chạy tới sân trước thì khụy xuống. Trác vội vã sấn tới đỡ cô lên và quát bảo đám đàn ông vòng ra phía sau xem chuyện gì xảy ra. Trong khi đó, Phi Phụng ôm Trác, giọng thều thào, đứt quãng:

- Ma.... Ma.... Đúng là em gặp ma.

Trác ôn tồn giữ cô trong tay:

- Bình tĩnh nào. Em đã thấy gì?

Phụng khóc nức lên rồi lảm nhảm:

- Ở đây có ma.

Trác bế xốc cô vào nhà, trước những cặp mắt sợ hãi của đám bạn Phi Phụng.

Phi Nga sà xuống bên chị mình, giọng run rẩy:

- Chị đã thấy ma? Nó như thế nào?

Giọng vẫn còn run, Phụng lắp va lắp vấp:

- Chị đang đi, bỗng bị.... bị.... vỗ vai. Tưởng là có người chọc, chị quay lại định nạt ột trận. Ai ngờ.... Ghê quá!

Liếm đôi môi khô khốc, Phụng nói:

- Chị thấy một gương mặt đờ đẫn xám xịt như mặt người chết, trông rất sợ. Lúc chị chưa kịp định thần thì nó nhe bộ răng nhọn như răng sói ra. Chị chỉ còn biết vừa la, vừa chạy thục mạng.

Một giọng thanh niên vang lên:

- Vậy là người chó đầu phải ma. Nhưng hấn là ai? Tại sao lại muốn nhát chị?

Dè dặt nhìn về phía Trác, đám bạn của Phi Nga xì xào với nhau:

- Hay là bọn nhân công của ông Trác thấy Phi Phụng đẹp nên.... nên....

- Chà! Ban ngày ban mặt mà dám thế à? Làm gì loạn dữ vậy?

Không biết Trác có nghe những lời ấy không, chỉ thấy mặt anh căng thẳng rõ rệt.

Nghiêm nghị nhìn Phụng, anh hỏi:

- Hấn có làm em bị thương không?

Phụng lắc đầu, Trác lại hỏi:

- Hấn có nói hay hăm dọa gì không?

Phụng thần thờ:

- Hấn có nói nhưng em nghe không rõ. Hấn là ai? Có phải là bọn nhân của anh không?

Trác gạt ngang:

- Công nhân ở đây rất đàng hoàng. Chắc chắn không phải họ.

Phi Phụng gặng:

- Vậy là ai? Chẳng lẽ em gặp ma thật?

Trác chưa trả lời thì Thi và một tốp đàn ông bước vào. Thi nhìn Trác, giọng nhỏ nhẹ:

- Tụi em đã lùng sục hết khu vườn và cả bên ngoài, nhưng tuyệt nhiên không thấy gì hết.

Liếc Phi Phụng, Thi bồi thêm:

- Chắc cô Phụng trông gà hoá cuốc rồi.

Phi Phụng tức lắm, nhưng cô nén giận:

- Anh cho rằng tôi giả vờ để gây kích động mọi người?

Thi khoanh tay làm thỉnh. Phi Phụng ôm mặt sụt sùi, tức tưởi. Trác vội vàng nói:

- Không ai nghĩ như vậy, nhưng rõ ràng hiện tượng em gặp từ trước tới giờ ở đây chưa hề xảy ra, nên chúng ta cần bình tĩnh xem ai đã bày trò phá phách này.

Vừa nói, Trác vừa lướt ánh mắt sắc lạnh của mình lên từng gương mặt của bạn Phi Nga. Thái độ đó làm cô bất bình:

- Sao anh lại nhìn tụi em như thế?

Trác thần nhiên:

- Nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò. Sinh viên thì còn cao hơn học trò một bậc.

Một gã đeo kính lên tiếng:

- Nãy giờ tụi em vẫn ở đây hát Karaoke. Ai hơi đâu nghĩ ra trò phá phách ấy.

Phi Phụng bỗng kêu to:

- Moka. Con Moka còn ngoài vườn. Anh Trác tìm nó giùm em.

Thi vội chạy trở ra vườn với đám đàn ông của trại. Căn phòng bỗng chìm trong sự im lặng nặng nề. Đám con gái ngồi sát vào nhau sợ hãi. Bọn con trai mỗi người một vẻ, nhưng đều lộ sự bất bình vì câu nói lúc nãy của Trác.

Cuối cùng, Phi Phụng mệt mỏi nói:

- Em về phòng đây.

Trác bảo:

- Nếu thật sự không phải là trò đùa của các em thì từ bây giờ trở đi, mọi người không nên ra vườn cho đến khi tôi tìm cho bằng được kẻ gây rối.

Anh vừa quay lưng theo Phi Phụng thì nghe giọng Thi hốt hoảng:

- Có chuyện rồi, cậu Trác ơi.

Trác nhúm mày lao ra sân. Đám bạn trai của Phi Nga cũng ló tót chạy theo anh.

Dưới đất, trên nền cỏ xanh, con Moka nằm một đống, mềm nhũn, bất động trước bao nhiêu cặp mắt sững sờ của mọi người.

Phi Phụng nhào tới bên xác con Moka, rồi thất thanh la lớn, khi thấy máu từ cổ nó vẫn còn chảy ra. Thấy cô như muốn xỉu, Trác vội bảo Phi Nga đỡ cô vào nhà rồi bước tới xem xét xác con chó. Nó bị cứa vào cổ mà chết.

Trác hỏi:

- Cậu thấy nó ở đâu?

7. Chương 7

Thi liếm môi:

- Dạ, ở kế bên cái giếng sau vườn.

- Ngoài nó ra, không có gì khác à?

- Dạ, không.

Trác khoát tay:

- Đem con chó đi rồi chuẩn bị xe cộ. Tôi muốn đưa khách về Đà Lạt.

Thi dè dặt:

- Ngay bây giờ à cậu?

- Phải. Ngay bây giờ.

Vỗ vai gã cận, bạn của Phi Nga, Trác nói:

- Xin lỗi, vì lúc này đã nghi ngờ tụi em. Ở đây đang có một kẻ cố tình gây rối. Để bảo đảm an toàn, các em phải về Đà Lạt thôi.

Mặt xanh ngắt vì sợ, cả đám bạn của Phi Nga riu riu nghe lời anh.

Bước vào nhà, ngồi xuống kế bên Phi Phụng trong lúc cô vẫn còn khóc, Trác dịu dàng:

- Anh xin lỗi về những chuyện vừa xảy ra.

Phụng rưng rưng:

- Thật là khủng khiếp. Sau này, chắc em không dám sống ở đây đâu.

Lau nước mắt cho cô, Trác dỗ dành

- Em không nên lo lắng. Sẽ không có chuyện đùa ác như vậy xảy ra nữa. Anh sẽ điều tra cho bằng được thủ phạm và tổng nó đi.

Phi Phụng tức tối:

- Nhưng em có lầm lỗi gì đâu? Nhất là Moka. Sao người ta lại đã man đến thế? Tội nghiệp Moka quá! Không có nó, em không ngủ được đâu.

Trác kiên nhẫn xoa dịu cơn giận của Phụng:

- Rồi anh sẽ đền em con Moka khác, đẹp hơn, giá trị hơn con này. Bây giờ em sửa soạn về Đà Lạt ngay.

Phi Phụng chớp mắt:

- Anh có về với em không?

Trác lắc đầu:

- Xảy ra chuyện khác thường, làm sao anh bỏ đi được.

Nép đầu vào ngực anh, Phụng nũng nịu:

- Không có anh theo, em sợ lắm.

Trác hạ giọng:

- Vài hôm nữa anh sẽ ghé thăm em.

Phi Phụng im lặng với vẻ cam chịu làm Trác xúc động. Anh hơi kiêu cách khi nói:

- Anh rất mừng vì được em thông cảm. Công việc lúc nào cũng đè nặng trên vai anh. Rồi được nó để đến với em là cả một hạnh phúc.

Phi Phụng ngọt ngào:

- Có lên tận đây mới hiểu hết mọi nhọc nhằn của anh. Em ray rứt khi nghĩ sau này sẽ không phụ được gì cho anh hết.

Trác siết nhẹ tay cô:

- Anh chỉ cần một cô vợ để chia sẻ về tâm hồn, còn việc nặng nhọc, anh sẽ gánh hết.

Âu yếm vuốt tóc Phụng, Trác nói tiếp:

- Ai nữ để một hoa khôi như em phải cực nhọc chứ. Em chỉ làm bà chủ quý phái, sang trọng là đủ rồi.

Định nói: " Ở vùng đất đỏ như máu, khi họ vượt hủ thệ này thì làm bà với ai", nhưng Phụng đã kịp nín lại. Nói điều đó lúc này đâu có lợi. Đợi cả căn câu rồi làm eo làm sách anh chàng cũng đâu muộn.

Ngã đầu lên vai Trác, Phi Phụng thăm thì:

- Em chỉ muốn làm bà chủ của trái tim anh thôi.

Trác bật cười:

- Điều đó là hãn nhiên.

Thấy Phi Phụng có vẻ nguôi ngoai, Trác cũng mừng. Nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, anh không đành lòng nên cúi xuống háo hức đặt lên môi cô một nụ hôn dài.

Hai người say sưa cuốn lấy nhau. Đến khi nghe có tiếng động, Trác mới ngẩng lên.

Anh nhú mày khi thấy Thiên Di đang khựng lại ở ngưỡng cửa. Trác tăng hăng:

- Chuyện gì vậy Thiên Di?

Cô ấp úng:

- Dạ.... đâu có chuyện gì. Tôi xin lỗi.

Dứt lời, cô cúi đầu đi một mạch vào bếp. Trác gọi giật lại:

- Này! Một lát, sẽ có việc nhờ em, đừng đi lung tung, tôi không biết đường tìm đấy.

Thiên Di tròn mắt ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu. Cô vừa khuất sau bếp, Phi Phụng đã bĩu môi, chì chiết:

- Với kẻ ăn người ở trong nhà mà anh ngọt quá, chúng nó đâu có sợ.

Trác xuề xoà cười:

- Chỉ là cách xưng hô thôi. Chả lẽ em ghen?

Phụng cong cón:

- Em mà ghen với hạng đó à? Anh đúng là vớ vẩn. Tại sao con bé ấy lại rình mò những phút riêng tư của chủ nhỉ? Em không thích loại người đó đâu.

Trác nghiêm nghị:

- Thiên Di là cô giáo. Cô ấy từ Sài Gòn lên đây dạy học, nên không tệ như em nghĩ. Việc vừa xảy ra chỉ là tình cờ.

Phi Phụng xụ mặt:

- Tình cờ. Anh luôn bình vực người mình. Thế chuyện Moka chết có phải tình cờ không?

Rồi chả đợi Trác trả lời, Phi Phụng giận dỗi đứng lên:

- Em chuẩn bị về đây.

Trác nhún vai, nhìn theo dáng điệu dửng dăng của Phụng. Cô vợ sắp cưới của anh vốn khó tính, chỉ cần phật ý một chút là giận. Người đẹp mà giận thì nản nỉ một nghĩ. Có vợ đẹp là hạnh phúc hay rước họa vào thân như người xưa thường nói nhỉ? Trác không biết.

Với anh, tình yêu đã chết khi người yêu đầu đời phụ bạc anh. Bây giờ, Trác muốn có một người vợ. Anh chọn Phi Phụng vì cô đẹp, thế thôi. Có lẽ anh đã đùa với hôn nhân. Nhưng nếu anh nghiêm túc, chắc gì cuộc đời không đùa cợt với anh lần nữa?

Phi Nga và đám bạn lục đục kéo nhau ra phòng khách với tâm trạng bồn chồn hiện rõ trên mặt.

Trác liền nói:

- Để các em về ngay thế này thật là ngại, nhưng tôi không thể làm khác được.

Phi Nga hắt mặt lên:

- Nếu biết chỗ này an ninh tệ như vậy, cho vàng tui tôi cũng không dám tới. Tôi dám cá chị Phụng chả đời nào ở nơi ghê gớm thế này đâu. Anh liệu mà mua biệt thự trên Đà Lạt cho chị ấy đi là vừa.

Từ trên cầu thang bước xuống, Phi Phụng rầy Phi Nga bằng giọng điệu mát mẻ:

- Biết gì chuyện của anh chị mà xen vào. Chúng ta lo về sớm chừng nào tốt chừng đó. Anh Trác còn bận điều tra xem ai là thủ phạm nữa.

Trác đưa mọi người ra xe:

- Giờ em trách móc, mĩa mai gì anh cũng chịu. Rồi anh sẽ giải thích với em sau.

Phi Phụng im lặng. Sự im lặng của một người đang giận mới nặng nề làm sao. Trác thở dài ngao ngán nhìn chiếc Toyota chuyển bánh. Phen này, để năn nỉ được Phi Phụng, chắc anh phải trần thân, nhưng biết làm sao hơn với những việc tồi tệ đã xảy ra?

Quay vào phòng khách, Trác buông mình xuống ghế salon và đốt một điếu thuốc. Đưa khách rời khỏi đây, lòng anh có nhẹ hơn một chút, nhưng mọi việc còn ở mức bắt đầu. Trác sẽ làm gì với những nghi ngờ đây?

Giọng bà Thuỷ lo lắng vang lên:

- Cậu nghĩ sao về chuyện vừa rồi?

Không trả lời, Trác hỏi lại:

- Xác con chó đâu?

Bà Thuỷ ngập ngừng:

- Tui nó đem.... về trại làm thịt rồi.

Trác đập bàn đánh rầm:

- Bộ ở đây không có thịt trong khẩu phần ăn hay sao kia? Đúng là.... là.... Chị đoán thử xem đứa nào chủ mưu?

Bà Thuỷ vội vàng bảo:

- Tui nó có ham ăn ham nhậu thật, nhưng tôi dám bảo đảm không phải tui nó làm đâu.

Trác gằn giọng:

- Vậy thì ai?

Bà Thuỷ làm thinh. Trác thấy mình vô lý khi hỏi thế. Anh hạ giọng:

- Chị phải có nghi ngờ chớ.

Bà Thuỷ nhìn thẳng vào mặt Trác:

- Hành động dã man ấy chỉ ở kẻ tâm thần. Chắc cậu cũng nghĩ như tôi nên mới đưa khách về Đà Lạt ngay.

Môi nhếch lên, bà nói tiếp:

- Hắn ta không muốn cậu cưới được vợ. Nhất là một cô vợ quá đẹp.

Trác lắc đầu:

- Tôi không tin Thoại làm chuyện này. Bản chất hắn vốn hiền lành, nhút nhát.

Bà Thuỷ lắc đầu:

- Cậu ta đã trở thành người khác rồi.

Trác thở dài và bảo:

- Chị gọi Thiên Di hộ tôi.
- Con bé giúp được gì cho cậu à?

Trác khoát tay:

- Chị cứ gọi giúp tôi đi.

Ngần ngừ một chút, bà Thuỷ bỏ xuống bếp. Trác lại đốt thêm điều thuốc nữa. Anh thấy khó khăn khi nghĩ tới những lời sắp nói với Thiên Di. Nhắm mắt lại, Trác liên tục rít thuốc, mãi tới khi anh nghe giọng con gái vang lên:

- Thưa, ông cần gì ở tôi ạ?

Trác chỉ chiếc ghế trước mặt:

- Di ngồi xuống đi.
- Vâng.

Hai tay đan vào nhau. Thiên Di cố giấu, nhưng sự hồi hộp vẫn lộ ra trên mặt. Cô không hiểu Trác gọi mình làm chi. Lúc này đi dạy về, nghe mọi người kể lại chuyện, cô sợ muốn chết. Bây giờ cậu chủ Trác còn tìm cô làm gì đây?

Trong lúc Di đang thắc mắc thì Trác cao giọng:

- Thiên Di và Cần chắc thân nhau lắm nhỉ?

Bất ngờ vì câu hỏi của anh, Di ngớ ra. Cô không biết phải trả lời thế nào. Im lặng mất một hồi, Di mới đáp ứng:

- Chúng tôi mới quen nhau không lâu, chỉ là bạn bình thường.

Trác xoa cằm:

- Vậy à! Ở đất này, bạn bình thường hiếm khi vào quán một đôi lần.

Thiên Di nói:

- Tôi không được sinh ra và lớn lên ở đất này, nên cách nghĩ của tôi khác người ở đây. Chúng tôi chỉ là bạn. Nếu nói rõ hơn, Cần chỉ là người bạn duy nhất của tôi ở xứ buồn hắt buồn hiu này.

Trác gật gù:

- Tốt rồi. Di có thể hẹn Cần ra quán cà phê hôm trước cho tôi gặp không?

Thiên Di ngạc nhiên:

- Hẹn Cần à? Bằng cách nào?
- Điện thoại.
- Tôi không biết số.

Trác nói nhanh:

- Tôi biết.

Di liếm môi:

- Sao ông không tự hẹn?

Trác rít một hơi thuốc:

- Tôi có lý do riêng nên mới nhờ Di. Em thấy thế nào?

Thiên Di nhếch môi:

- Ông chủ nhờ, tôi có thể từ chối sao?

Vờ như không biết Di đang mỉa mai, Trác bước tới máy điện thoại. Nhìn động tác bấm số của ông ta, Thiên Di có cảm giác số điện thoại nhà Cần được Trác biết rõ.

Đưa ống nghe cho Di xong, Trác trở lại salon phì phà thuốc. Cô lúng túng khi nghe đầu dây bên kia là giọng chua loét của một người đàn bà:

- Alô. Tìm ai?

- Dạ. Cho cháu gặp Cần ạ.

- Cô là ai? Ở đâu gọi tới vậy?

Thiên Di cố giữ bình tĩnh:

- Cháu là bạn học, ở Đà Lạt gọi tới.

- Nhưng cô tên gì?

Di ngập ngừng:

- Dạ, Phi Nga.

- Chờ đi.

Thiên Di bĩu môi. Hừ! Con gái điện thoại tìm con trai bộ không được à? Làm gì tra hỏi ghê thế? Bảo đảm sẽ không có lần thứ hai đâu, ông chủ ạ.

Giọng Cần hồ hởi vang lên:

- Phi Nga hả? Đã về Đà Lạt rồi sao?

Thiên Di khẽ cười:

- Không phải Nga đâu.

Cần reo nhỏ:

- Thiên Di! Thật là bất ngờ.

- Anh rảnh không?

- đương nhiên là rảnh. Di có mục gì à?

- Tôi thì không, nhưng có người muốn mời anh uống cà phê ở quán hôm trước ấy.

Cần cười khẽ:

- Sẵn sàng cả hai tay. Thế người ấy là ai vậy?

Thiên Di trả lời:

- Là ông Trác, chủ của tôi. Ông ấy đang chờ anh trả lời, nhưng tôi lại là người hy vọng anh gạt đầu hơn cả ông đấy.

Cần im lặng hơi lâu:

- Di làm tôi ngạc nhiên đến bối rối. Chuyện gì vậy?

- Tôi không biết, hoặc có biết cũng lỡ mờ.

- Được rồi, tôi sẽ tới quán cà phê ngay.

- Cảm ơn anh.

- Sao thế? Tôi rất ghét những lời khách sáo.

Thiên Di môi mép:

- Đó là lời thật lòng của tôi mà.
- Thay vì cảm ơn, tôi muốn được uống cà phê với Di.
- Vậy anh cứ tự nhiên điện thoại cho tôi.
- Được. Tôi sẽ gọi điện. Giờ thì tôi đi đây. Bye nhé.

Quay lại chỗ Trác ngồi, Di nói:

- Cần đang trên đường ra quán, thưa ông.

Trác tươi ngay nét mặt:

- Cảm ơn em nhiều lắm. Giờ chúng ta cùng đi.

Thiên Di ngạc nhiên:

- Tôi đi làm gì?

Hơi nheo mắt, Trác hỏi lại:

- Chẳng lẽ Di không muốn gặp người bạn duy nhất ở đây?

Cô khịt mũi:

- Tôi không thích bị ăn theo.

Trác bật cười:

- Dừng từ hay thật. Nếu không thích thì cứ ở nhà, nhưng nhớ đừng đi lang thang nguy hiểm lắm.

Nhìn Trác dắt chiếc mô-tô, Thiên Di suy nghĩ mãi vẫn không ra lý do ông ta muốn gặp Cần vào lúc trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy. Chẳng lẽ những chuyện này liên quan đến bên đó? Thiên Di chợt nhớ tới gương mặt ông chú của Cần, rồi nhớ tới những lời ám chỉ của dì Thủy “hành động ấy chỉ có ở những kẻ tâm thần”. Rõ ràng dì Thủy muốn đề cập tới ông Thoại rồi.

Quả thật, Thiên Di khó lòng hiểu nổi chuyện của người khác. Nhưng nhất định cô sẽ hỏi Cần cho bằng được. Dù không mắc bệnh tò mò, Di vẫn háo hức tìm hiểu về ông chủ của mình, và điều đó cũng đâu phải là sai trái?

Nhìn Thoại bị xích chân ngồi nép vào một góc nhà với củ khoai luộc trên tay. Cần bắt nhãn quá. Anh vừa bước tới định mở khoá cho ông chú thì nghe Thế quát:

- Không được tháo xích!

Cần cau mày:

- Bị cột suốt ngày như vậy, làm sao chú Út chịu nổi?

Thế cười gằn:

- Ông khoẻ còn hơn trâu. Thả ra, lỡ ông lên cơn, ai giữ ông được?
- Anh nói thế, chớ đã bao giờ chú Út lên cơn chưa?
- Mày ở Đà Lạt lâu lâu mới về thì biết quái gì mà nói. Đạo này ông có tật gặp đàn bà con gái là ôm. Hừ! Điên mà cũng đa tình. Ông thì sướng rồi, chỉ khổ mấy thằng tỉnh như tao phải ngồi lì mặt nghe thiên hạ chửi.

Cần nói:

- Bệnh mà sướng nổi gì. Bác Hai đã rước chú về nhà thì phải chịu trách nhiệm chăm sóc. Nếu làm không được thì để chú Út về nhà em.

Thế gạt ngang:

- Thôi đi. Má mày chịu cho ổng ở chung sao? Hừ! Tới gần, bà còn chưa dám, nói chi tới việc lo cơm nước, tắm rửa hàng ngày cho ổng.

Cần làm thỉnh nhìn Thoại. So với hôm mới ở bệnh viện về, bữa nay trông chú hốc hác xanh xao, lẫn bẩn thỉu hôi hám gấp mấy lần. Đã vậy, chú còn húng hắng ho vì bị nhiễm lạnh nữa. Càng nhìn Thoại, Cần càng thương tâm.

Giọng cương quyết, Cần nói:

- Thả chú Út ra, tôi sẽ coi chừng.

- Không được. Thả ra, ổng sẽ quậy liên. Từ cắt cổ chó tới cắt cổ người ta hổng bao xa đâu.

Cần rùng mình, anh áp úng:

- Tôi không tin chú Út đã làm chuyện đó.

Thế hất hàm:

- Tin hay không, nó cũng đã xảy ra. Chính tao là người giấu cái áo dính máu của ổng. Thú thật, hôm đó tao sợ muốn chết khi nghĩ ổng đã giết ai đó.

Cần thần thờ:

- Trước đó chú Út rất hiền và hầu như đã gần hết bệnh, sao tự nhiên lại.... lại....

Thế bực dọc:

- Tao không phải bác sĩ, làm sao trả lời được. Nếu biết ổng trở bệnh như vậy, thả để ổng trong bệnh viện luôn còn khoẻ hơn đem ổng về hầu hạ.

Cần nhếch môi. Đâu phải tự nhiên vợ chồng bác Hai đưa chú Út về để chăm sóc. Chẳng qua ông bà muốn được danh chánh ngôn thuận trước pháp luật là người giám hộ tài sản được thừa kế của chú Út, chớ đâu phát sinh từ trách nhiệm, từ lòng yêu thương.

Suốt mười năm nay, chẳng biết bác Hai đã mấy lần rước chú Út về, rồi lại đem trả vào bệnh viện. Mỗi lần như vậy, Cần có cảm giác chú Út càng tiêu tụy, và càng điên nặng hơn. Nhưng với giòng họ, bà con, lúc nào vợ chồng bác Hai và Thế cũng kể lể công chăm sóc đứa em điên khùng của mình. Trái với bác Hai, ba mẹ Cần luôn giữ thái độ im lặng với chút ray rứt vì đã bỏ mặc em trai trong bệnh viện.

Cần thấy áy náy khi nghiệm ra rằng, mình ít quan tâm tới ông chú bất hạnh, dù hồi anh còn bé, chú Út là người thương anh nhất.

Nhìn Thế, Cần nói:

- Tôi nghĩ tại bác Hai và anh dùng biện pháp cứng rắn quá nên chú Út mới có biểu hiện như vậy. Nếu dịu dàng hơn, chắc chú Út đâu đến nỗi.

Thế cười khẩy:

- Dịu dàng? Mày đã thấy ai dịu dàng với một con chó điên chưa?

- Anh nói vậy nghe được à? Nếu không chăm sóc chú Út chu đáo thì anh đưa chú trở lại bệnh viện đi.

- Hừ! Bệnh viện làm sao có tình cảm thấm thiết như ở gia đình. Ba mẹ mày đã bỏ mặc chú Út, thì mày cũng chẳng tư cách gì để lên lớp với tao.

Thế lừ mắt, nói tiếp:

- Bữa nay mày qua đây làm chi?

Cần gãi đầu:

- Tôi muốn tìm một số sách của chú Út trước kia.

Thế hất hàm:

- Tao nghĩ mày nên mang hết mấy cái kệ sách về nhà đi. Để đây chả ai coi, đã vậy còn bụi bặm, mỗi một, choán hết cả một phòng.

Cần ngập ngừng:

- Nhưng sách đó của chú Út mà.

Thế bật cười:

- Ai không biết. Bộ mày sợ mai một ổng hết diên sẽ đòi lại sách để tham khảo hả? Nếu thương ổng, mày đem hết về bên giùm. Còn không, sớm muộn gì bà già tao cũng gọi ve chai vào cân ký. Bả đã hăm he rồi đó.

Cần vội vàng nói:

- Sách của chú Út toàn là sách quý, bán ve chai uống lắm. Tôi sẽ dọn hết về nhà mình. Căn phòng ấy sẽ dùng làm phòng cho chú Út.

Thế cao giọng:

- Cho ổng ở một phòng riêng rồi ai dọn dẹp, hầu hạ? Tốt nhất là để ổng ở ngoài chòi như bây giờ, cho ổng tha hồ quậy.

Cần xót xa nhìn chú Thoại. Chẳng biết những lúc khác chú đã quậy ra sao mà lúc này khi bị xích, trông chú tội nghiệp như đứa bé vừa qua một trận đòn?

Đốt một điếu thuốc, anh bước đến đưa cho Thoại. Mắt sáng lên, thấy củ khoai đang ăn giòn xuống đất, Thoại cầm điếu thuốc rít một hơi thật dài rồi bập bẹ:

- Cảm.... ơn....n.

Cần nhìn Thế:

- Chú Út đâu đến đổi như anh nói.

Thế thản nhiên:

- Một chút lịch sự còn sót lại trong tiềm thức tối mù đâu đủ sức nói lên tất cả.

Cần đề nghị:

- Thả chú Út ra, tôi đưa ổng đi dạo cho khoan khoái.

- Dẹp đi mày. Lấy sách thì lấy phút cho rồi, đừng chuốc khó vào mình nữa.

Ngần ngừ nhìn ông chú lim dim mắt, thở ra khói như một triết gia, Cần lắc đầu, bỏ vào phòng sách. Anh đã hứa sẽ cho Thiên Di mượn bộ Khảo Hoàn Môn nên phải sang đây tìm. Nếu không, Cần cũng đâu tận mắt chứng kiến chỗ ở hiện giờ của chú Thoại.

Vậy mà hôm đó, anh đã nói với Trác bằng giọng chắc nịch rằng, chú Thoại được chăm sóc rất chu đáo. Thật ra, gia đình bác Hai đã cố ý quên chú ấy là một con người. Có lẽ Cần phải đem chuyện này bàn bạc với ba mẹ, anh không cam tâm nhìn chú Út đã bất hạnh còn bị dày dạn.

Không phải tìm lâu, Cần đã thấy bộ Khảo Hoàn Môn gồm hai quyển nằm ở một góc kệ sách. Bụi bặm, ẩm mốc làm cuốn sách đầy cộm, Cần phỉu bụi rồi nâng niu chúng trong tay. Cũng may bác Hai và anh Thế ghét đọc sách. Nếu không, dễ gì anh được thừa hưởng chúng. Ngày mai, Cần sẽ đưa toàn bộ sách này về nhà mình. Anh muốn cất giữ cẩn thận những kỷ niệm một thời của chú Thoại, vừa là cất giữ những tác phẩm văn học có giá trị mà bây giờ tới các hiệu sách tìm chưa chắc có.

Ra khỏi phòng sách, Cần lại đụng đầu Thế. Anh ta đang tựa cửa, phì phèo thuốc lá.

Thế bỗng hỏi:

- Mày với con bé Thiên Di tới đâu rồi?

Cần hơi bất ngờ:

- Tụi này chỉ là bạn thôi.

Thế cười đều giả:

- Con bé ấy coi bộ muốn chồng lắm rồi. Mà không tiến tới thì để cho tao. Giậm chân ở giới hạn bạn làm chi cho phí của giờ.

Cần gằn giọng:

- Để gì bà Thủy để người có bàn tay nhóp nhúa đụng vào cháu bả. Anh đừng có mơ.

Thế hùng hổ:

- Mà vừa nói gì, thằng quỷ?

Vừa đi, Cần vừa bảo:

- Anh nghe rõ lắm mà. Đừng giả vờ hỏi nữa.

Ra tới cổng, Cần vẫn nghe giọng Thế đuổi theo:

- Tao đã muốn, mười con mụ Thủy tao cũng chấp.

Vờ như không nghe gì cả. Cần đi một mạch về nhà mình. Hai nhà cách nhau một con đường đất đỏ, nhưng chẳng mấy khi ba mẹ anh và vợ chồng bác Hai qua lại. Nguyên do chỉ vì hai chị em bạn dâu rất ghét nhau.

Hồi ông bà nội còn sống, Cần còn hay lui tới đây, nhưng từ khi ông bà buồn phiền vì chú Út rồi lần lượt qua đời. Cần cũng ít ghé ngôi nhà của ông nội để lại cho con trai trưởng này. Chú Út cũng ở đây, nên gia đình anh vô tình đã thiếu quan tâm tới chú.

Bước vào nhà, Cần thấy mẹ đang ngồi đếm tiền. Vừa nhướng mắt nhìn anh, bà vừa hỏi:

- Con đi đâu về vậy?

Ngồi xuống, Cần nói:

- Qua nhà bác Hai tìm mấy quyển sách.

Bà Vui cau mày:

- Sách gì? Sao không ra tiệm mua mà phải qua bên ấy? Mà lục lục soạn soạn, không khéo người ta lại vu lên là mất đồ như hồi đó.

- Trời ơi! Con lớn rồi, bộ ai muốn vu oan gì cũng được sao? Vả lại, những cuốn sách này của chú Út mà. Rồi con sẽ mang hết phòng sách ấy về. Lúc nãy anh Thế đã yêu cầu con như vậy.

Bà Vui bĩu môi:

- Tốt quá nhỉ? Nếu đó là thứ bán được tiền, thử coi nó có tử tế như vậy không. Tao không ày tha ba cái đồng mồi một ấy về nhà dâu. Những thứ ấy của thằng tâm thần đó xui thấy mồ. Không khéo lại mang họa vào thân.

Cần thản nhiên:

- Con mang về để trong phòng con. Nếu mẹ không đồng ý, con sẽ thuê xe chở về Đà Lạt. Căn nhà này để cho ba mẹ ở. Con không về đây nữa đâu.

Bà Vui xụ mặt:

- Hừm! Mà lại dọa tao à? Đấy. Muốn làm gì thì làm. Tối ngày cứ sách với vở. Học cho nhiều, lỡ diên thì khổ con ạ. Cứ như thằng Thế, xong cấp ba ở nhà coi sóc trang trại vẫn giàu to. Tao chả biết chừng nào mới nhờ được mày đây?

Cần có vẻ dỗi:

- Mẹ không phải cần nhẫn nữa. Con sẽ nghỉ học ngay để về làm công nhân trang trại. Bao nhiêu người cầu mong có con học đại học, chỉ có mẹ là muốn con mình dốt, con mình làm culi suốt đời.

Bà Vui hạ giọng:

- Tại mẹ thấy học nhiều như chú Út, rồi chả được tích sự gì, nên mẹ sợ.

Cần ngả đầu ra salon:

- Chú Út điên vì thất tình chớ có phải vì học đâu. Mẹ đừng... ép duyên con thì con chả bao giờ mát cả.

Bà Vui lườm:

- Cái thằng, ăn với nói.

Bà Vui bỗng hỏi lảng sang chuyện khác:

- Qua bên đó, con gặp ai?

Cần thở dài:

- Con gặp ông Thế và chú Út. Phải nói là trông chú ấy tội nghiệp thật. Bị xích lại, ngồi nép trong hốc chòi y như một con chó. Bên đó đối xử với chú Út rất tệ, làm sao chú hết bệnh cho được.

Bà Vui chép miệng:

- Điên đã mười năm, làm sao mà hết.

- Nhưng nếu được chăm sóc tốt, bệnh sẽ không nặng thêm.

Ngập ngừng một chút, Cần hạ giọng:

- Hay là mình rước chú Út về nhà mình đi mẹ.

Giấy lên như đĩa phải vôi, bà Vui la:

- Không được! Mày muốn tao chết vì đau tim chắc?

Cần nói:

- Con thấy chú Út cũng hiền.

Bà Vui tiếp tục la:

- Không dám hiền đâu. Nó đã từng nổi cơn điên bị thương một y tá trong bệnh viện. Hôm rày thiên hạ xì xào cũng nhiều, tao không rước họa vào nhà đâu.

Cần bực bội đứng dậy:

- Ai cũng chỉ nghĩ tới mình. Đúng là ích kỷ.

Thấy Cần dắt xe ra, bà Vui gắt:

- Mày lại đi đâu nữa?

- Con ra quán cà phê.

Không đợi bà Vui la thêm câu nào, Cần phóng xe đi. Hôm nay anh có hẹn với Thiên Di. Đi lúc này có hơi sớm, nhưng Cần hết muốn ở nhà rồi. Anh thêm có những phút riêng tư bên một người đồng thanh đồng điệu với mình. Nghĩ tới Di, Cần bỗng phấn chấn hẳn lên, anh chồm môi huýt gió và tăng tốc.

Tới quán cà phê lịch sự nhất thị trấn, Cần chọn một bàn khá kín đáo và dài cổ đợi chờ. Đây là lần đầu Cần hẹn Thiên Di ra quán. Cô hứa sẽ đến và anh tin lời hứa đó của cô.

Nghe vừa hết bài "Rừng xưa chưa khép" thì Cần thấy Thiên Di. Cô bước vào quán với vẻ tìm kiếm và bước đến chỗ Cần khi anh đang kéo ghế đứng dậy.

Thiên Di có vẻ bất rút:

- Xin lỗi vì đã tới trễ.

Cần mỉm cười:

- Tôi lại thấy thú vị khi được chờ.

Di châm biếm:

- Anh rảnh rồi dữ vậy sao?

Cần thở dài:

- Thú thật, tôi không biết phải làm gì trong ngôi nhà của mình.

Thiên Di kêu lên:

- Trời! Sao có người sướng dữ vậy?

Cần cau mày:

- Phải. Sướng quá nên tôi hết muốn về nhà.

Di nhìn anh, tò mò:

- Gặp chuyện bực mình à?

Cần không trả lời, anh hỏi:

- Di uống gì?

- Sữa cacao.

Cần hóm hỉnh:

- Không sợ mập hả?

Thiên Di tỉnh bơ:

- Trẻ khoẻ như cô gái Hà Lan. Sợ gì mà sợ.

Hai người cùng cười. Nụ cười tự nhiên của Di khiến Cần tự tin hơn. Anh lôi trong túi xách ra hai cuốn Khải Hoàn Môn và để lên bàn:

- Của Di đây.

Mắt Thiên Di sáng rỡ:

- Anh mau mắn thật. Vừa mới hỏi đã có rồi.

Cầm sách lên, Di lật trang đầu và ngạc nhiên:

- Ủa! Sách của chú anh à?

- Chớ tôi làm gì có sách này.

Thiên Di trầm trồ:

- Trần Vĩnh Thoại. Tên đẹp mà chữ cũng đẹp.

Cần bùi ngùi:

- Trước khi bệnh, chú Thoại tài hoa lắm. Ông đàn classis rất hay, hát cũng rất khá.

Thiên Di gật gù như bà cụ non:

- Tài hoa thường bạc mệnh. Anh không nghe câu đó sao? Nhưng lý do gì mà vợ chú ấy lại bỏ đi ngay đêm tân hôn vậy?

Cần tránh né:

- Lúc đó tôi còn nhỏ, nên đâu hiểu chuyện của người lớn. Đến khi lớn thì không ai muốn nhắc tới nỗi đau ấy nữa.

Di buồn tay lật vắn vợ những trang sách đã ngả vàng và cầm lên một tờ giấy cũng không còn mới.

Cô lẩm nhẩm đọc:

Chiều tím màu hoa Cẩm Tú Cầu

Anh chờ nhưng chẳng thấy em đâu.

Một mùa trăng nhớ đang tàn úa.

Đàn khóc cùng năm ngón tay đau.

8. Chương 8

Thiên Di cảm thấy tim đập mạnh, cô hấp tấp hỏi:

- Phải vợ chú Thoại tên Cẩm Tú Cầu không?

Cần miễn cưỡng đáp:

- Ồ. Cô ấy là Cẩm Tú Cầu.

Cần lắc đầu, nói thêm.

- Đúng là không có gì qua được mắt phụ nữ.

Thiên Di nhún vai:

- Anh nói tôi tò mò cũng chẳng sao. Thú thật, tôi rất muốn biết chuyện ngày xưa của chú anh đó.

Cần hỏi:

- Thế còn chuyện bây giờ của chúng ta thì sao?

Thiên Di mồm mép:

- Ôn cố tri tân. Ngẫm chuyện xưa mà nghĩ chuyện nay cũng tốt mà. Từ nhà tới đây tôi vẫn lo không biết sẽ nói gì với anh. Giờ thì hết lo rồi. Anh sẽ nói, tôi chỉ nghe thôi.

Cần ngập ngừng:

- Tôi biết chút ít thôi hà.

- Thì kể chút ít.

Nhìn vẻ chờ đợi của Thiên Di, Cần uống một hớp cà phê rồi trầm giọng:

- Hồi đó, chú Thoại ra Đà Lạt học, và đã để ý một cô gái đẹp có cái tên ngộ ngộ là Cẩm Tú Cầu. Đó là tên một loài hoa có nhiều ở Đà Lạt. Ba của Cẩm Tú Cầu cũng làm ăn với ông nội tôi, nên khi biết hai người quen nhau, nội đã đi hỏi Cẩm Tú Cầu cho chú Thoại. Mọi việc diễn biến tốt đẹp. Cẩm Tú Cầu không hề tỏ thái độ gì phản đối cuộc hôn nhân. Trái lại, cô ấy còn có vẻ hạnh phúc bên chú Thoại. Đám hỏi rồi đám cưới diễn ra suông sẻ trong sự hân hoan của gia đình hai bên. Nhưng tối đêm tân hôn, chú Thoại đã tuyệt vọng đến mức suy sụp hoàn toàn khi không thấy cô dâu đâu, ngoài lá thư để lại trên giường.

Thiên Di tò mò:

- Trong thư đã viết gì?

Cần chép miệng:

- Tôi không rõ nội dung, nhưng chắc là những lời xin lỗi, hoặc biện minh cho việc bỏ đi của mình.

- Thế Cẩm Tú Cầu đi đâu?

Cần lắc đầu:

- Nếu biết, chắc lúc đó chú Thoại đã không lên cơn điên.

Chống tay dưới cằm, Di thắc mắc:

- Đúng là kỳ lạ. Rồi sau đó, Cẩm Tú Cầu có quay về không?

Cần nói:

- Không. Cẩm Tú Cầu đã một đi không trở lại. Trong ký ức của tôi, hình ảnh của cô ấy cứ mờ mờ hư hư thật thật, dù Cẩm Tú Cầu có nhiều điểm độc đáo khiến người khác khó lòng quên khi đã quen cô ấy.

Thiên Di hỏi tới:

- Đó là điểm gì vậy?

Cần nói:

- Tôi không biết.

Túm túm cười, Thiên Di bưng ly sữa lên. Thái độ của cô làm Cần thắc mắc:

- Sao Di cười?

Di cao giọng:

- Đường như Cẩm Tú Cầu có ảnh hưởng rất lớn tới anh?

Mặt đỏ lên, Cần ấp úng:

- Di nói gì kỳ vậy? Với Cẩm Tú Cầu khi ấy, tôi chỉ là một thằng nhóc.

Thiên Di ranh mãnh:

- Là nhóc con thì không biết yêu, biết ghét hay sao?

Cần trả đũa:

- Coi bộ Thiên Di rành về chuyện tình cảm ghê.

Thiên Di thản nhiên:

- Ồ. Rành. Tôi thất tình nên mới bỏ phố lên rừng đó chứ.

Mặt Cần ngệt ra trông thật buồn cười. Anh ấp úng:

- Trông Di đâu giống người thất tình.

Thiên Di hấp háy mắt:

- Thế nào mới giống thất tình? Phải mát như chú anh hả?

Cần im lặng. Anh thật sự không biết Di nói thật hay đùa. Theo anh, một cô gái lúc nào cũng đầy tự tin như Di không thể thất tình được. Còn nếu có, hẳn gã đàn ông kia chắc phải là một người hết sức dữ dội nên mới đủ sức đốn ngã Thiên Di.

Thấy Cần làm thinh, Di nghĩ là anh giận liền nói:

- Xin lỗi. Tôi đã quá lời.

Cần buột miệng:

- Anh ta như thế nào mà khiến Di phải thất tình nhỉ?

Thiên Di chớp mắt vì câu hỏi bất ngờ của Cần. Cô chỉ đùa, nhưng anh lại tưởng thật mới buồn cười.

Giả vờ đau khổ, Di gạt ngang:

- Đừng bao giờ hỏi về hắn với tôi.

Cần vội vàng:

- Ồ. Không. Tôi sẽ không hỏi nữa.

Thiên Di lại bưng ly sữa lên uống từng hớp nhỏ. Trò chuyện với Cần, cô không thích lắm. Nhưng có người để tán gẫu vẫn vui hơn phải ngồi một mình với chồng vợ học trò đầy lỗi chính tả, và những phép toán sai phải sửa. Ở nơi này, có được người bạn như Cần cũng tốt. Chỉ cần khéo léo một tí, cô sẽ bắt Cần giải đáp hết những tò mò, thắc mắc còn đầy trong lòng.

Thiên Di hạ giọng thật ngọt:

- Anh Cần nè!

- Hả?

Thiên Di cong môi:

- Hôm trước, cậu Trác gặp anh làm gì vậy?

Cần trầm giọng:

- Ông ấy hỏi thăm về chú Thoại.

Làm ra vẻ hiểu chuyện, Di nói:

- Chắc cậu Trác nghi chú anh hù dọa và giết chết con chó cưng của Phi Phụng. Chả lẽ chú anh đã làm chuyện ấy sao?

Cần vội vã nói:

- Chú tôi không làm chuyện đó. Ông Trác đã nói với Phi Nga là một công nhân trang trại vì thèm thịt chó đã làm mà.

Thiên Di ngỡ ngàng:

- Phi Nga nói với anh như thế à?

Cần gật đầu:

- Nga còn khoe ông Trác mua đèn Phi Phụng một cặp chó Bắc Kinh hơn mười triệu đồng nữa.

Di kêu lên:

- Hai con chó hơn mười triệu đồng. Anh có nghe lộn không vậy?

- Sao lại lộn được? Chó Bắc Kinh đâu có rẻ.

Thiên Di rên rỉ:

- Mười triệu đồng cứu được bao nhiêu người đói. Tôi không nghĩ cậu Trác lại.... lại.... mê muội đến thế.

Xoay ly cà phê trong tay, Cần bảo:

- Khi đã yêu, trái tim người ta còn dám móc ra nữa là mười triệu đồng thì nhằm gì.

Thiên Di nheo nheo mắt:

- Anh cũng rành chuyện yêu đương ghê. Thế anh đã móc tim cho ai chưa?

Nhìn Di, Cần từ tốn đáp:

- Nếu có người nhận, tôi sẵn sàng cho. Yêu như chú Thoại mới là yêu.

Thiên Di bùi ngùi:

- Chú ấy cho Cẩm Tú Cầu cả cuộc đời.

Cần mím môi:

- Nhưng cô ta đã phá hỏng nó. Cẩm Tú Cầu thật không xứng đáng với tình yêu của chú Thoại chút nào.

Di gật gù:

- Anh nói đúng.

Rồi cô chợt hỏi:

- Chú Thoại dạo này ra sao? Có đỡ hơn trước không?

Cần xụ mặt:

- Chú ấy bị anh Thế nhốt tối ngày, trông tội lắm. Tôi thấy bệnh tiến triển theo chiều hướng xấu.

Thiên Di hỏi:

- Vậy sao không mang chú ấy trở lại bệnh viện?

Cần ngập ngừng:

- Bác tôi muốn giữ chú Út ở nhà để chăm sóc. Chú ở bệnh viện thì không có tình cảm của người thân.

Di tán đồng:

- Bác anh nghĩ thế cũng đúng. Tình cảm gia đình rất quan trọng.

Cần bỗng thở dài:

- Nhưng sự thật đâu phải vậy. Tối ngày chú Út bị anh Thế xích trong chòi ở sau vườn trông rất thương tâm. Lúc này, tôi vừa có ý kiến đã bị anh ấy mắng. Muốn đem chú Út về nhà, mẹ tôi lại phản đối. Tôi đâm ra chán những người thân của mình và không muốn ở trong nhà nữa.

Thiên Di dịu dàng:

- Vì vậy nên anh ra đây thật sớm để tránh mặt những người thân?

Cần buồn bã gật đầu:

- Gia đình tôi toàn những người vụ lợi, ích kỷ. Bên họ, tôi luôn thấy cô đơn, lạc lõng.

Thiên Di chớp mắt, nhìn Cần. Cô không biết nói sao với anh nữa. Thông thường đàn ông ít khi thổ lộ những chuyện riêng tư, nhưng Cần thì trái lại, anh không giấu ước muốn được thông cảm, an ủi.

Cần giống một cậu bé chưa trưởng thành hơn một người đàn ông từng trải. Có lẽ vì anh được ba mẹ áp ủ kỹ quá. Khác với Thế lọc lõi, rành đời, quyết đoán. Cần đa cảm và có vẻ yếu đuối như con gái.

Di ái ngại:

- Trong gia đình, không ai hiểu anh sao?

Cần trầm tư:

- Nếu có, chắc chỉ mình chú Thoại, nhưng giờ thì chú không hiểu cả bản thân....

Cần lại thở dài:

- Bởi vậy, tôi buồn lắm.

Thiên Di an ủi:

- Anh vẫn còn bạn bè mà.

Cần bỗng hỏi:

- Di là bạn tốt của tôi chứ?

Di gật đầu:

- đương nhiên. Ở đây, tôi đâu quen ai ngoài anh.

Cần mỉm cười. Nụ cười của anh có vẻ gì ngơ ngác như trẻ thơ khiến Thiên Di thấy lòng ấm lại. Cô ân cần:

- Có chuyện gì buồn cứ nói ra, buồn sẽ vơi ngay.

Cần ranh mãnh:

- Giờ tôi hết buồn rồi. Cảm ơn Di đã chịu là bạn của tôi. Bây giờ, Di hãy kể về mình đi.

Thiên Di gượng gạo:

- Chuyện của tôi chán lắm.

- Chán, tôi vẫn muốn nghe.

Di chớp mi. Ký ức về ngôi nhà chật chội, nóng bức với ông bố nát rượu lại hiện về làm nhức nhối tâm trí cô. Thiên Di ngáp ngừng rồi chậm rãi nói về gia đình, về những ngày tháng mình đã sống ở thành phố lớn đó và đọc thấy trong mắt Cần sự thông cảm thật sự.

Giữa hai người bỗng gần gũi hơn. Thiên Di nhìn những giò lan treo trong quán và nhận ra thật hạnh phúc, nếu có một người bạn chân chính.

Bà Thuỷ gần từng tiếng:

- Dì nói lần cuối, không được qua lại với thằng đó. Hừ! Giòng họ nó chẳng tốt lành gì đâu.

Thiên Di cao giọng:

- Ở chỗ này buồn gần chết. Con chỉ có một người bạn, dì cũng không cho. Thật ra, Cần xấu ở điểm nào chứ?

Bà Thuỷ nói:

- Bên này với bên đó xích mích từ lâu. Con làm cho cậu Trác thì đâu thể quen với thằng Cần được. Dì phản đối tới cùng.

Quắc mắt nhìn Bà Thuỷ, Thiên Di cãi:

- Ai đưa ra quy định vô lý này? Con và ông Trác chỉ là quan hệ chủ tớ. Ông không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của con vì những ân oán riêng tư của ông.

Bà Thuỷ vội nói:

- Dì cấm con quen nó vì mối hận của dì chứ không phải vì cậu Trác.

Trố mắt nhìn dì mình, Thiên Di ngạc nhiên:

- Dì.... dì và bên đó có thù oán à?

Gật đầu, bà Thuỷ kể bằng giọng căm hận:

- Hồi ở Sài Gòn lên đây, dì làm công cho bà Vui. Cùng giúp việc trong nhà với dì còn có một cô bé khoảng mười sáu, mười bảy tuổi trông khá dễ thương. Thằng Thế rất thích con nhỏ, nên nó cứ lân la sang nhà bà Vui. Nhân một hôm không ai ở nhà, nó đã.... làm bậy con nhỏ.

Nhìn vẻ mặt bàng hoàng của Di, bà Thuỷ nói tiếp:

- Cũng may dì đi chợ về kịp, nên con nhỏ thoát khỏi tay thằng quỷ nhỏ. Dì hăm sẽ tố cáo Thế. Chính vì vậy, nó đã vu oan để hại dì.

Mắt long lên, bà Thuỷ nghiêng rằng:

- Nó bỏ vàng vào túi xách của dì rồi vu lên là dì ăn cắp. Dù dì đã nói ra việc làm tồi bại của nó, nhưng chả ai tin, trái lại, họ tin Thế. Vậy là dì phải mang tiếng oan là ăn trộm và vu khống.

Thiên Di kêu lên:

- Còn cô gái ấy đâu, sao không làm chứng cho dì?

Bà Thuỷ nhếch môi chua chát:

- Vì tiết hạnh của mình, cô ta đã chối phăng, đồng thời đứng về phía Thế để đổ lỗi cho dì. Đời là vậy đó.

Di ấp úng:

- Những chuyện này đâu liên quan tới Cần.
- Nhưng liên quan đến bà Vui. Mẹ nó biết dì vô tội mà vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Dì ghét cả họ nhà nó.

Thiên Di cãi lại:

- Nhưng Cần không phải là người xấu.

Bà Thuỷ tức tối mắng át:

- Ở đây phải nghe lời tao, không được bẻ bạn gì với thằng Cần. Tao còn nghe mách mào vào quán với nó nữa thì biết. Thị trấn này nhỏ như cái khăn tay, đừng để dì mào mang tiếng, nhất là mang tiếng vì giòng họ đó.

Nhìn bà dì mình ngoe ngoắt bỏ đi, Thiên Di thở dài rầu rĩ.

Không bạn bè, không giao tiếp, không giải trí, không vui chơi. Trời ơi! Di biết phải làm gì khi đọc mãi tử sách cũng vơi. Vứt cái gối ôm xuống giường, Di ra vườn cho thoải mái một chút, nhưng những lời dì Thuỷ kể lại vang vang trong đầu cô.

Dì Thuỷ đã từng bị mang tiếng oan. Vậy mà trước đây, dì không hề để lộ ẹ Di biết. Nhớ lần đầu tiên đến vùng đất này, Di phải quá giang xe của Thế. Và anh đã thẳng thừng cho cô biết dì Tư Thuỷ chẳng thích gì mình. Lúc ấy, Di nghĩ Thế nói chơi. Giờ thì rõ rồi. Thế thật đáng gờm. Thảo nào Cần luôn tỏ vẻ bất mãn những người thân của mình. Cần sống rất khác họ, bảo sao anh không chán gia đình cho được.

Làm sao để dì Thuỷ hiểu Cần đây? Thiên Di không muốn mất một người bạn như anh đâu.

Đang ngồi với mối tơ vò, Di chợt thấy Trác. Ông ta bước tới và tự nhiên ngồi xuống trên những bậc thềm bằng đá kế bên cô.

Thở ra một hơi thuốc lá, Trác hỏi:

- Đang suy nghĩ chuyện gì à cô giáo?

Với thái độ cảnh giác, Di lắc đầu:

- Dạ, đâu có.

Mắt hơi nheo lại đầy tinh quái, Trác gặng:

- Thật không?

Thiên Di làm thinh. Cô không hiểu sao ông chủ lại hỏi thế. Trác nói tiếp:

- Tôi biết chị Tư Thuỷ vừa nói gì với Di. Chị Tư có vẻ khắt khi không cho phép em làm bạn với Cần. Nhưng tôi sẽ ủng hộ hai người. Đừng quá lo như vậy.

Thiên Di ngập ngừng:

- Thật ra, tôi không có gì lo hết. Cần là người tốt, lại dễ mến, tôi chỉ rầy rứt khi dì Thuỷ có ác cảm với anh.

Trác an ủi:

- Rồi dần dà chị Thuỷ sẽ nhận ra điều đó. Di cũng nên thông cảm với những khổ sở, oan ức chị Thuỷ đã trải qua.

Di bùi ngùi:

- Vâng. Bởi vậy, tôi đâu dám cãi lời dì Thuỷ.
- Di hy sinh tình cảm của mình à?

Thiên Di nói:

- Dừng từ hy sinh vào trường hợp này, dường như to tát quá. Không có bạn đúng là buồn, nhưng chọc giận dì mình, quả thật tôi không đành.

Trác chất vấn:

- Vậy em sẽ đối xử với Cần ra sao?

Ngậm ngẫm vài ba giây, Thiên Di bình thản trả lời:

- Tôi sẽ từ chối, nếu Cần mời đi uống cà phê. Vài ba lần, Cần sẽ hiểu. Là công tử con nhà giàu, đang học đại học, anh đâu có thiếu bạn.

Trác tủm tủm:

- Nghĩ như em chưa hẳn đúng. Ai chả có bạn bè, nhưng để có một tri kỷ không phải dễ. Cần rất quý em. Cậu ấy đã nói thế với tôi. Và tôi hiểu từ “quý” cậu ấy nhấn mạnh có ý nghĩa thế nào.

Mặt Thiên Di ửng đỏ lên. Cô lẩm bẩm:

- Tôi.... nghĩ chơi anh ta ra là vừa rồi.

Trác bật cười vì cách nói như trẻ con của Thiên Di:

- Ấy đừng. Bạn hiền khó kiếm lắm. Đừng nên....nghỉ chơi. Rồi em sẽ ân hận đó.

Nói tới đây, Trác bỗng im lặng. Anh rít lấy rít để mấy hơi thuốc liên tục. Gương mặt chưa dứt nụ cười của anh chợt trở nên xa xôi, lạnh lẽ.

Giọng Thiên Di lại vang lên:

- Tôi đã bị chú Thoại rượt một lần khi ra suối chơi.

Trác giật mình:

- Thật à?

- Đó cũng là lần tôi quen với Cần.

- Và cậu ta đã kể chuyện của tôi nên sau đó, em mới tưởng tượng ra chuyện nằm mơ thấy một gã điên rượt theo tôi và em?

Thiên Di nói:

- Giấc mơ ấy có thật. Tới bây giờ, tôi cũng không hiểu sao tôi lại mơ giấc mơ khủng khiếp đến thế. Lúc đó, Cần vẫn chưa hé môi với tôi về chuyện của chú Thoại. Sau này tự tôi tìm hiểu và hỏi mãi, anh ấy mới trả lời theo kiểu nhất gừng.

Trác nhún vai:

- Chuyện đó đâu có gì bí mật. Có điều nó đã quá cũ và nhàm chán nên tôi không muốn nghe nhắc lại.

Thiên Di liếm môi:

- Vậy, tôi xin lỗi ông.

Trác khoát tay:

- Đừng gọi tôi là ông nữa. Nghe chướng lắm.

Di lắc đầu:

- Tôi gọi khác sẽ bị dì Thuỷ la. Dì ấy muốn trong nhà phải có tôn ti trật tự. Nhất là trại Thùỵ Dương sắp có bà chủ.

Trác chép miệng:

- Phụ nữ đúng là rắc rối và cả nhạy cảm nữa. Có lẽ dì Thuỷ hiểu tánh ý của Phi Phụng. Nhưng tôi lại thích mọi sự giản dị, thân ái hơn cái kiểu cách đứng đưng của một số người tự xem mình cao sang, giàu có.

Nhìn Di, giọng anh chân tình:

- Hãy gọi tôi là anh như những người ở trại Thùỵ Dương.

Di tròn xoe mắt:

- Ôi! Tôi không dám đâu. Di Thuỷ còn gọi ông là cậu, sao tôi gọi ông là anh được.

- Trời ơi! Cậu đây là cậu em đấy, cô nương à. Cứ gọi tôi là anh thoải mái.

Thiên Di liếm môi:

- Vâng. Nếu ông đã ra lệnh.

Trác lại cười. Anh thích cách nói hay đậm hơi của cô gái này.

Trác phả một hơi khói:

- Tôi vẫn chưa có dịp cảm ơn em đã sắp xếp lại những kệ sách giúp tôi.

Thiên Di hóm hỉnh:

- Tôi phải cảm ơn ông đã cho phép tôi đọc chúng mới đúng chứ.

Trác phật ý:

- Lại ông nữa rồi. Bộ tôi già lắm sao?

Thiên Di tủm tỉm. Cô chợt thấy ông chủ Trác không khô khan, khó gần gũi như cô từng nghĩ, trái lại, ông ấy có một chút trẻ con. Mà dường như người đàn ông nào cũng là một đứa bé con hay vùi vỉnh. Trác cũng thế thôi.

Trác hỏi hả:

- Sao em không trả lời?

Di nói như máy:

- Vâng, thưa anh.

Trác hài lòng:

- Vậy phải nghe được không.

Rồi anh quyền hành:

- Tối lễ hỏi của tôi, em sẽ đi với chị Thuỷ.

Thiên Di bối rối:

- Nhưng mà tôi... tôi...

- Không có quần áo đẹp chứ gì? Tôi sẽ lo tất cả. Còn bây giờ, hãy báo cáo cho tôi biết tình hình học hành của tụi nhỏ. Em gặp khó khăn gì, cần gì? Cứ nói.

Thiên Di ngập ngừng suy nghĩ và mạnh dạn kể hết những thuận lợi, khó khăn trong việc dạy học.

Trác chăm chú lắng nghe rồi có vẻ hối tiếc:

- Tôi cứ nghĩ tìm được cô giáo cho bọn trẻ là đã xong trách nhiệm, nên lâu nay không quan tâm nữa, thật không phải chút nào. Di đề nghị rất đúng. Phải thành lập sân chơi, phòng đọc sách phù hợp với lứa tuổi. Tôi sẽ cho người làm một số xích đu, bập bênh cũng như sân bóng khoảng đất sau trường để làm sân bóng đá mini. Em thấy những dự định của tôi thế nào?

Thiên Di cười thật rạng rỡ:

- Dạ, rất tuyệt ạ.

Trác chớp mắt vì gương mặt tươi rói của Thiên Di. Lúng túng, anh lại đốt ỉn điều thuốc và vụng về nhả khói.

Anh không phủ nhận mình thích các cô gái đẹp. Anh đã chọn Phi Phụng vì cô đẹp. Đã là đàn ông, ai lại không rung động trước cái đẹp chứ.

Nếu đem so sánh, Thiên Di không thể bằng Phi Phụng về sắc, nhưng sự tự tin, tự nhiên ở cô lại làm chết đàn ông ở khía cạnh khác. Tên nhóc Cần lúng túng khi nghe anh nhắc tới Thiên Di cũng đúng thôi. Cậu ta giống Thoại ở cái tính đa cảm, thích được bảo bọc, nuông chiều. Di là mẫu người mà Cần đang tìm kiếm.

Mong sao cậu ta và Thiên Di sẽ là một đôi đẹp chứ không như Thoại và Cẩm Tú Cầu xưa kia. Nhất định anh sẽ đã thông tư tưởng bà Thủy, để bà không ngăn cản việc Thiên Di làm bạn với Cần nữa.

Mỉm cười nhìn Di, Trác hỏi:

- Em có bạn gì không?
- Da, không ạ.
- Vậy chúng ta đi dạo được chứ?

Thiên Di ngạc nhiên:

- Ông muốn đi dạo à?

Trác gật đầu:

- Lâu lắm rồi, tôi không ra suối. Giờ còn độc thân, còn rảnh rỗi, sao lại không lang thang chút nhỉ?

Thiên Di chớp mắt:

- Chưa chi mà ông... à quên, mà anh đã có vẻ tiếc thời được tự do của mình rồi. Nếu chị Phi Phụng nghe anh nói thế, chắc chị ấy sẽ giận.

Trác nhún vai:

- Khi muốn giận, người ta sẽ nghĩ ra trăm ngàn lý do.
- Và anh cũng có đủ trăm ngàn biện pháp để hoà giải?
- Em ranh lắm.

Thiên Di khúc khích cười. Tiếng cười trong veo của cô khiến Trác thấy mình trẻ lại. Anh nhớ đến thời còn đi học, nhớ những buổi ra suối chơi. Nhớ tiếng nước chảy róc rách và tiếng cười của Thủy Tiên, người yêu cũ của anh. Mới đó đã mười năm. Bây giờ Thủy Tiên ra sao? Cô có hạnh phúc với sự lựa chọn của mình không?

Lặng lẽ đi bên Thiên Di, Trác bồi hồi nhìn con suối nhỏ đang ẩn hiện trong những bụi dương xỉ và cỏ đuôi chồn.

Cảnh cũ vẫn còn, nhưng người xưa giờ đã xa xôi quá.

Giọng Thiên Di vang lên:

- Lần đó, tôi gặp chú Thoại ở đây.

Trác gượng gạo:

- Thế em gặp Cần ở đâu?

Chỉ gốc cây thông già, Di nói:

- Ở đây. Lúc tôi đang ngồi đó thì Cần xuất hiện thật bất ngờ.
- Làm tim em xao xuyến?

Di lắc đầu:

- Đâu có. Ảnh làm tôi rơi vào tư thế phòng thủ thì đúng hơn.
- Tôi thấy em đâu giống người đa nghi?
- Vậy là anh lắm rồi. Khi ra khỏi nhà, mẹ tôi dặn dò đủ thứ. Điều mà bà nhắc đi nhắc lại nhiều lần là “không được tin người”. Cho tới bây giờ, tôi vẫn tuân thủ triệt để lời khuyên ấy.

Trác nói:

- Chỉ cần nghe thế thôi, tôi cũng hình dung ra mẹ em như thế nào.

Thiên Di hỏi ngay:

- Mẹ tôi như thế nào vậy?

Trác trầm ngâm:

- Chắc bà là người chịu đựng giỏi, có kinh nghiệm sống dồi dào.

Thiên Di cười buồn:

- Anh đoán đúng được phân nửa. Mẹ tôi giỏi chịu đựng, nhưng kinh nghiệm sống của bà so với dì Thuỷ thì thua xa. Mẹ tôi rất khổ vì chồng.

Trác tỏ ra thông cảm:

- Tôi biết. Chị Thuỷ có nói về hoàn cảnh của gia đình em. Tôi nghĩ nếu có được một công việc ổn định, chắc ba em sẽ bỏ rượu.

Di thở dài:

- Cũng chưa chắc. Vì ba tôi đã nghiện rượu rồi.

Trác nhỏ nhẹ:

- Vậy sao em không đưa ba mẹ lên đây? Trang trại Thùy Dương vẫn còn rất nhiều đất chưa canh tác.

Thiên Di ngược mặt nhìn Trác và buột miệng:

- Anh đúng là người đang thừa hưởng hạnh phúc.

- Sao Di lại nói thế?

- Vì anh đang muốn ban phát hạnh phúc cho người khác theo kiểu của những kẻ giàu thích làm từ thiện.

Mặt Trác cau lại:

- Em nhiều tự ái quá. Vậy cứ coi như tôi chưa hề nói gì.

Dứt lời, Trác dần gót làm những chiếc lá vàng khô vỡ vụn. Bối rối, Thiên Di leo đèo theo sau. Giữa hai người là sự im lặng nặng nề.

Thiên Di chợt thấy mình ngốc. Cô ân hận hạ giọng:

- Xin lỗi anh.

Nhưng Trác không nói lời nào. Anh lặng lẽ bước đi trên những xác lá vô hồn.

Nằm ngã người trên salon với tư thế hết sức gợi cảm, Phi Phụng nũng nịu gọi Trác:

- Lại đây với em.

Đang đứng tựa cửa sổ hút thuốc lá, Trác búng ngay điếu thuốc hút dở ra ngoài rồi bước đến bên Phụng:

- Lại vùi vỉnh gì đây công chúa?

Phi Phụng cong cớn:

- Em là hoàng hậu chứ không phải công chúa.

Trác cười dễ dãi:

- Ồ thì hoàng hậu. Hoàng hậu cần gì ạ?

Vuốt nhẹ bắp thịt trên tay anh, Phi Phụng thì thầm:

- Chờng nào mình đi Sài Gòn?

- Anh đã nói rồi. Tuần sau.

Phụng nũng nịu:

- Một mình đi. Được không anh?

Trác lắc đầu:

- Đang vào mùa thu hoạch, anh không bỏ trại được.

Phi Phụng giận dỗi:

- Vậy là anh coi trọng công việc hơn em?

Trác nhún mày:

- Công việc và em là hai thứ khác xa nhau, không thể đem ra so sánh được.

- Nhưng em muốn biết. Nếu phải lựa chọn, anh sẽ chọn ra sao?

- Anh sẽ chọn em. Bằng lòng chưa?

Mặt Phi Phụng tươi hẳn lên:

- Đã chọn em thì phải chiều ý em. Ngày mốt, chúng ta đi Sài Gòn. Em cần mua sắm một vài món để dự đám cưới nhỏ bạn.

Vòng tay vít cổ Trác xuống, cô hỏi:

- Chắc anh rất muốn phu nhân của trang trại Thùy Dương phải là người đẹp nhất, sang trọng nhất trong đám cưới đó chứ?

Trác nheo nheo mắt:

- Em muốn đẹp hơn cô dâu à?

Ngồi thẳng người lên đầy kiêu hãnh, Phi Phụng đáp:

- Em sẽ đẹp hơn cô dâu là lẽ đương nhiên. Cái em muốn là em phải sang trọng hơn, giàu có hơn cô ta kìa. Em muốn mọi người biết vợ của ông chủ trang trại Thùy Dương lúc nào cũng đứng nhất về mọi phương diện.

Giọng Trác thản nhiên:

- Bộ trang sức bằng bạch kim anh tặng em hôm đám hỏi cũng được lắm mà.

Phi Phụng xụ mặt:

- Em đã mang nó đi dự sinh nhật rồi, chẳng lẽ lần này lại mang nó nữa?

- Thì đã sao.

Giọng Phi Phụng sùng sục:

- Là người nổi tiếng làm chi cho khổ thế này. Đi tới đâu cũng bị thiên hạ chỉ trỏ ngăm nhìn. Thà em trốn ở nhà chớ nhất định không xuất hiện trước đám đông với hình tượng cũ. Quê lắm. Nhục lắm.

Trác cố nén bực dọc:

- Em mắc bệnh ngòi sao từ bao giờ vậy?

Phi Phụng sùng sục lại vì câu hỏi của Trác, rồi cô oà lên:

- Em muốn tươi tắn một chút, vì em là vợ sắp cưới của anh, nhưng anh lại không hiểu. Vậy thì thôi, em đâu dám yêu cầu gì cho bản thân nữa.

Vừa thút thít, Phi Phụng vừa ca cẩm:

- Đúng ra, em nên giữ thân phận mình, để biết giữa chúng ta vẫn còn một khoảng cách.

Trác ngắt ngang lời Phụng:

- Em đừng khóc nữa. Với em, anh không tiếc bất cứ thứ gì. Nhưng em phải thực tế một chút, chớ không thể sống với hư danh. Anh cần một người vợ hiểu anh, đồng cam cộng khổ với anh trong công việc, chớ đâu cần một hình tượng lộng lẫy giữa đám đông.

Phi Phụng im lặng đưa tay quạt nước mắt. Trác dịu dàng nâng mặt cô lên:

- Em rất đẹp. Không trang sức nào sánh bằng sắc đẹp của em. Em là thứ anh quý nhất trên đời. Anh đã hứa tuần sau đi Sài Gòn với em, thì nhất định tuần sau chúng ta sẽ có mặt ở Sài Gòn. Lúc ấy, mặc sức cho em mua sắm.

Phi Phụng đẩy tay anh ra:

- Tới lúc đó, em không cần nữa.

Trác kéo cô vào lòng:

- Lại giận rồi. Mặt em giận trông xấu quá.

Phi Phụng cố sức đẩy Trác:

- Kệ.... người ta. Ai bảo anh nhìn làm chi?

Trác lì lợm cúi xuống, Phi Phụng vờ ngúng nguẩy rồi cũng để Trác hôn. Chủ động kéo anh nằm xuống salon, cô mặc cho Trác vuốt ve. Phụng biết mình phải xoa dịu Trác. Anh là một người đàn ông thép, cô không thể dùng nước mắt để làm mềm trái tim anh. Trái lại, sắc đẹp, sự gọi mời của thân xác có thể khiến anh mê đắm. Khi đã mê rồi, cô sẽ điều khiển được anh thôi.

Nhưng khi chưa chính thức là vợ chồng, Phi Phụng phải biết treo cao giá ngọc. Cô thích làm anh điên lên vì ham muốn mà không được thỏa mãn. Đó là cách khiến Trác không thể bỏ cô được.

Giữ bàn tay háo hức của anh lại, Phi Phụng nhỏ nhẹ, nhưng dứt khoát:

- Đừng mà anh.

Trác nuốt tiếc buông cô ra. Anh đốt thuốc rồi rử:

- Đi một vòng trại với anh nha?

Phi Phụng uể oải:

- Ngoài việc phải đội nắng ra, có gì vui đâu?

Trác phẩn chấn:

- Năm nay cà phê trúng đậm. Đi coi công nhân hái cà phê cũng có nghĩa là ước lượng mình sẽ thu vào bao nhiêu tiền đấy bà chủ ạ.

Phi Phụng thoái thác:

- Vừa ở Đà Lạt xuống, em còn mệt lắm. Để hôm khác, em sẽ đi với anh.

Trác hơi nhếch môi:

- Anh hiểu rồi. Vậy em cứ nằm nghỉ. Anh đi một mình.

- Không ở nhà với em được sao?

Giọng Trác vừa lạnh vừa khô:

- Không. Với anh, công việc rất quan trọng.

Dứt lời, anh bỏ đi một mạch. Đóng mạnh cửa phòng, Trác bỗng thấy bức dọc khi nhớ tới lời Phi Phụng nói lúc này. Có chút gì thất vọng làm cổ anh nghẹn cứng. Phi Phụng đưa đòi hơn anh nghĩ nhiều quá. Anh dư sức đáp ứng mọi đòi hỏi của cô, nhưng nếu anh sa cơ thất thế, liệu Phi Phụng có cùng anh đi hết đoạn đời nghèo khó còn lại không?

Sao bỗng dừng câu hỏi khó chịu này lại khiến anh bận tâm nhỉ?

Đua đòi là tánh xấu của nhiều cô gái đẹp chớ đâu riêng Phi Phụng. Vả lại, cũng tại anh đã quá rộng rãi với cô. Mua cho cô toàn những thứ đắt tiền, nên Phi Phụng đã quen với nếp nghĩ: là hoa khôi, là vợ của một chủ trang trại lớn, cô không thể thua em kém chị.

Trác thở dài. Nếu Phi Phụng tiếp tục lối nghĩ này, có lẽ anh phải có cách giải thích.

Đẩy chiếc Citi ra, Trác phóng thật nhanh. Đã hơn mười hai giờ. Trời không còn lạnh nữa, nhưng gió vẫn làm anh phải kéo cao cổ áo.

Gần tới trường học, Trác giảm tốc độ khi thấy Thiên Di đang dắt học sinh qua đường. Tắt máy xe, dựng chống bên lề, Trác khoanh tay trước ngực, ngó đám trẻ riu rít vây quanh cô giáo.

Nhìn Thiên Di đơn sơ trong cái áo len cũ màu xám và chiếc khăn choàng cổ màu đỏ, Trác thấy lòng mình chùng xuống khi nhớ tới cái áo da đắt tiền của Phi Phụng.

“Người đẹp vì lụa”. nhưng trông Thiên Di chẳng xấu chút nào trong bộ quần áo lỗi thời này.

Cô bước đến gần Trác, giọng tò mò:

- Anh đi đâu vậy?

9. Chương 9

Xoa cằm, Trác đáp:

- Định đến xem cô giáo dạy ra sao, nhưng trễ giờ rồi. Tiếc thật!

Thiên Di le lưỡi:

- Dự giờ mà không báo trước là sai quy chế đó.

Trác dài giọng:

- Em trở nên nguyên tắc từ hồi nào vậy?

Di thở nhàn:

- Từ hồi vào trại Thùy Dương. Nguyên tắc để sống hơn.

- Nhưng khô khan lắm, không phù hợp với phụ nữ.

Trác bỗng hỏi tiếp:

- Em định về hả?

Thiên Di gật đầu. Trác đề nghị:

- Đi một vòng trại với tôi nhé?

Di ngạc nhiên:

- Ngay bây giờ à?

- Đúng vậy. Em không từ chối chớ?

- Tôi đâu dám. Nhưng về muộn, dì Thủy sẽ nhằn.

Trác khởi động máy xe:

- Đi với tôi, em không phải lo gì cả.

Lên ngồi phía sau Trác, Di thắc mắc:

- Sao hôm nay anh đi trễ vậy?

Trác ậm ừ:

- Tại có Phi Phụng về thăm.

Thiên Di thẳng thốt:

- Anh bỏ chị ấy ở nhà một mình à? Đã vậy, còn chở tôi nữa. Thật không nên chút nào.

Trác cau có:

- Em nghĩ đi đâu thế? Chở em thì đã sao? Vì phạm nguyên tắc hay quy chế nào hả?

Di áp úng:

- Nhưng sao anh không chở chị ấy?

Tăng ga đột ngột làm chiếc xe vọt mạnh, Trác nói như gào:

- Vì cô ấy không muốn đi. Hừ ! Còn gì thắc mắc nữa không?

Thiên Di mím môi không trả lời, nhưng trong lòng tức anh ách. Thì ra anh ta đang sùng cô vợ hoa khôi tương lai, nhưng không biết trút giận vào ai ngoài cô. Đúng là.... ách giữa đường lại mang vào cổ.

Trác vẫn không giảm tốc độ trên con đường đất đỏ lồi lõm ổ gà, lõ nhô gò đồng. Anh cảm thấy mất mặt vì câu hỏi của Di quá sức. Tại sao Phi Phụng lại lên trại Thù Dương thăm anh khi cô không thích, thậm chí còn rất sợ nơi này? Nơi mà cô sẽ là bà chủ? Hừ ! Chắc chắn vì muốn anh đưa cô đi Sài Gòn sắm sửa, chứ không phải vì yêu, vì nhớ như cô đã nói khi bước vào cửa và khi nằm trong vòng tay anh. Phụng không đạt được mục đích nên đầu thêm đội nặng đi thăm trại với anh. Lẽ ra Trác đã lờ chuyện này, nhưng Thiên Di lại hỏi như nhắc nhở anh điều không muốn nhớ.

Nhưng tại sao anh lại trả lời như thế khi Phi Phụng từ chối với lý do mệt? Lẽ ra Trác không trả lời Di bằng sự phán đoán của mình. Rõ ràng từ vô thức, cái nhìn của anh về Phi Phụng đã méo mó mất rồi. Tự nhiên người Trác nóng bừng. Anh tiếp tục tăng ga, chiếc xe như nhảy chồm lên làm Di sợ muốn chết. Cô định la, nhưng.... máu lì đã ngăn cô lại.

Thay vì phải ôm Trác cho chắc, Di ngược hai tay vịn chặt đai yên bằng sắt phía sau, nhưng trong bụng thì đánh lô tô. Hai tay cô bắt đầu tê cứng, người như tử vì bị nhồi lắc mà Trác vẫn không giảm tốc độ.

Bị choáng, Di bặm môi nhắm mắt lại. Vừa lúc ấy, chiếc xe lách một con chó lọt xuống ổ gà to, Trác lạng tay lái, hất tung Di xuống đường.

Thấy đại chiếc Citi nằm chổng chơ, Trác hốt hoảng chạy tới đỡ cô lên. Di nằm yên không cựa quậy. Trên trán cô, máu tươi rịn ra đỏ cả tay anh.

Trác tái mặt gọi, nhưng Di vẫn im lìm. Anh vội xốc cô lên rồi bế vào gốc cây bên lề. Di khê rên và mở mắt ra. Thấy mình nằm gọn trong tay Trác, cô vội đẩy anh ra. Nhưng hơi sức Di dường như không còn chút xíu nào.

Trác nói:

- Trán em đang chảy máu, đừng cử động nữa.

Nghe nói tới máu, Di vội sờ đầu và bật khóc khi thấy máu dính đầy tay. Trác lo lắng:

- Em thấy trong người ra sao? Đau ở đâu?

Di méo mếu:

- Tôi không muốn có sẹo trên mặt. Trông ghê lắm.

Trác vỗ về:

- Nhất định sẽ không có sẹo. Em đừng lo. Để tôi băng tạm vết thương lại.

Lấy trong túi áo ra chiếc khăn hộp Phi Phụng mới mua ỉnh, Trác vò nát mấy miếng thuốc lá áp lên vết thương rồi thận trọng buộc chặt.

Giọng anh ân hận:

- Xin lỗi. Tôi đã phóng xe quá nhanh.

Thiên Di hờn mát:

- Nếu phóng xe như vậy khiến anh thấy thoải mái, cần gì phải xin lỗi.

Trác thở dài, thú nhận:

- Đúng là tôi đang bức bối đến mức không làm chủ được cảm xúc của mình. Nhưng sao lúc này em không ngăn tôi nhỉ?

Thiên Di vừa xuýt xoa, vừa nói:

- Tôi biết anh đang bức mình, nhưng không biết phải an ủi ra sao. Tôi nghĩ nếu chịu đựng một chút mà anh hết buồn phiền thì cũng nên ráng.

Trác ngơ ngàng nhìn Thiên Di rồi buột miệng:

- Cảm ơn em đã nghĩ đến tôi.

Giọng Thiên Di đều đều:

- Tôi chỉ lo việc mình té làm anh bức bối thêm thôi.

Sửa lại cái khăn buộc vết thương cho ngay ngắn, Trác nói khẽ:

- Em làm tôi nhói tim chứ không làm tôi bức bối như cô ta.

Trác vừa dứt lời, mặt Di đã cau lại đau đớn. Vết thương càng lúc càng buốt rát, ê ẩm. Thiên Di kêu lên:

- Ôi ! Đau quá.

Rồi cô lại mếu khi phát hiện ra những vết trầy xước khác trên tay chân mình.

Trác cũng cuống lên:

- Đừng khóc. Tôi chở em về trạm y tế ngay.

Di gạt đầu. Trác đỡ cô đứng dậy. Nhưng mới bước vài ba bước, Di đã tối tăm mặt mũi. Cô nghe Trác gọi, nhưng không cách nào lên tiếng được.

Trác thở phào nhẹ nhõm khi người y tá đưa ra tấm phim chụp vùng đầu của Thiên Di và nói cộc lốc:

- Không sao cả.

Anh vội hỏi:

- Vậy sao cô ấy xỉu?

Người y tá nhún vai:

- Cô ta bị choáng và cũng có thể vì.... làm nư với ông.

Liếc vội Phi Phụng đang lăm lè đứng kế bên, Trác giả lả:

- Chắc cô ấy bị choáng vì mất máu. Chờng nào ra viện được?

- Nếu kỹ, cứ để chúng tôi theo dõi hết bữa nay, còn không có điều kiện thì về liền.

Trác gạt đầu:

- Được. Để cô ấy ở lại.

Người y tá vừa đi khỏi, Phi Phụng đã cần nhằn:

- Nó có bị quái gì đâu? Hừ ! Chỉ tốn tiền viện phí vô ích.

Trác nói:

- Thà như vậy mà an tâm. Lỡ Thiên Di có chuyện gì thì sao? Té trúng đầu rất nguy hiểm.

Phi Phụng chì chiết:

- Cũng tại anh. Khi không chở nó làm chi ang họa. Làm em mệt phờ người vì mới từ Đà Lạt vào trại Thùỵ Dương lại phải theo anh từ trại trở ra Đà Lạt.

Trác nhỏ nhẹ:

- Anh bảo đừng theo, em không nghe, sao bây giờ lại trách anh?

Phụng rùng mình:

- Không có anh, em đâu dám ở một mình. Chuyện xảy ra lần đó vẫn còn làm em sợ.

Trác nhếch môi:

- Anh đuổi thằng ấy đi rồi. Em sợ gì khi sau này sẽ sống ở đây? Thật ra, em cũng đang muốn về, vì đâu có việc gì nữa để phải ở lại.

Phi Phụng nghiêm nghị:

- Chúng ta vẫn chưa cưới, em ở lâu đâu có tiện.

Trác nhìn đồng hồ rồi lảng sang vấn đề khác:

- Anh bảo Thi đưa em về nhà nghỉ.

- Còn anh thì sao?

- Anh phải lo cho Thiên Di.

Phi Phụng cười khẩy:

- Tận tâm thế cơ à? Hiếm thấy có chủ nào như anh. Cho anh biết, em ghen không kém Hoạn Thư đâu. Hừ ! Sau chuyện này, anh cho con bé nghỉ việc đi là vừa. Em sẽ kiếm giáo viên khác thế chỗ nó.

Trác khoát tay, giọng cứng rắn:

- Chuyện đó để sau này hãy tính. Giờ em về đi kéo mệt.

Phi Phụng ngần ngừ nhượng bộ:

- Cần gì, cứ điện thoại cho em.

Trác gạt đầu rồi đẩy cửa bước vào phòng Di đang nằm. Thấy anh, cô bật dậy:

- Chờng nào tôi được về?

Trác làm mặt lạnh lùng:

- Còn phải ở lại để bác sĩ theo dõi.

- Nhưng tôi vẫn bình thường mà.

Trác lừ mắt:

- Bình thường sao xỉu lên xỉu xuống?

Thiên Di cãi:

- Bây giờ tôi hết xỉu rồi.

- Còn xỉu nữa hay không, bác sĩ chưa chắc biết. Làm ơn nằm xuống giùm tôi đi.

Thiên Di ấp úng:

- Tôi.... tôi phải ở đây đêm nay hử?

Trác gạt đầu:

- Phải.

Di thì thảo:

- Ở một mình hả?
- Phải.

Thiên Di lật đặt phản đối:

- Không được đâu. Tôi.... tôi ghét bệnh viện lắm. Anh cho tôi về đi.

Trác quyền hành:

- Chẳng ai ưa chỗ này hết. Nhưng bệnh thì phải vào viện. Thế thôi.

Thiên Di cau có:

- Tất cả cũng tại anh.

Rồi biết mình đã lỡ lời, cô bậm môi làm thình và giở.... tuyệt chiêu khóc ra:

- Nằm ở đây một mình, tôi sợ lắm.
- Tôi sẽ ở lại với em.
- Thật hả?

Trác gật đầu:

- Nhưng trước hết, tôi phải gọi điện về trại cho chị Thủy đã. Ở đây chờ tôi chứ không được đi lung tung đấy.

Thiên Di liếm môi:

- Tốt nhất, anh hãy cho tôi xuất viện. Như vậy không phải phiền tới anh.

Trác nói:

- Tôi đâu có ngại.

Di thẳng thắn:

- Nhưng tôi ngại. Chị Phi Phụng sẽ rất xót khi thấy anh nhọc lòng vì một người giúp việc như tôi.

Trác nhú mày:

- Chưa bao giờ tôi xem Di là một người giúp việc.

Giọng Thiên Di trầm hẳn xuống:

- Nhưng chị Phụng lại luôn xem tôi như thế. Bởi vậy, anh càng tốt với tôi chừng nào, càng khó cho tôi sau này chừng ấy.

Trác khoát tay:

- Nói chung là em muốn ra khỏi nơi đây, nên viện đủ lý do.
- Đó là những lý do chính đáng. Nếu anh không đồng ý, tôi cũng sẽ trốn viện.

Trác xụ mặt:

- Hừm ! Ý kiến hay đấy. Tôi đồ cô dám.

Rồi mặc kệ Thiên Di ngồi trên giường, anh bỏ ra ngoài. Di cuống cuống chạy theo, nước mắt giọt dài giọt vẫn trông thật thảm.

Trác vờ như không thấy. Anh tới quầy điện thoại công cộng và gọi về trại Thùy Dương. Khi anh quay trở ra, Thiên Di không còn đứng đó nữa. Đình ninh rằng cô đã về phòng. Trác ra cổng bệnh viện mua thuốc lá.

Từ lúc đưa Di nhập viện tới giờ, anh chưa hút điếu nào, nên miệng lạt nhách. Vừa phà khói, anh vừa suy nghĩ băng quơ và thấy Thiên Di có lý.

Phi Phụng đã tỏ thái độ suốt đoạn đường từ trại Thiên Di về Đà Lạt. Và lúc này, cô đã thẳng thừng bảo anh cho Thiên Di nghỉ việc. Đàn bà nào lại không ghen. Nhưng suy cho cùng, anh vì trách nhiệm chớ đâu có tình ý gì với Thiên Di. Phi Phụng ích kỷ, nhỏ nhen chớ không phải ghen. Phụng chỉ muốn anh quan tâm tới mỗi mình cô, và vì cô chớ không vì bất kỳ ai khác. Có một cô vợ như thế nghĩ cũng mệt.

Trác chột buông tiếng thở dài. Suốt ngày hôm nay, anh gặp toàn bức bối. Suy cho cùng, bức bối ấy phần lớn do Phi Phụng gián tiếp gây ra. Thiên Di chỉ là nạn nhân của cơn giận mà anh muốn làm vơi đi. Anh tận tâm, chu đáo với cô là phải đạo.

Là đàn ông, Trác không thể vì nể vợ mà dối đãi chẳng ra gì với người giúp việc ỉn. Ngay từ bây giờ, Trác cần thể hiện quyền làm chồng của mình cho Phi Phụng hiểu, có những việc cô không được xen vào, và không được quyết định.

Vứt mẫu thuốc hút dở xuống đường, Trác trở vào bệnh viện. Đẩy cửa phòng Thiên Di, anh ngạc nhiên khi chẳng thấy cô đâu.

Không lẽ Di dám trốn viện như lời cô nói lúc này? Mở cái tủ nhỏ ra, Trác thấy bên trong trống trơn. Di đã mang túi xách quần áo đi rồi. Hừ ! Con bé này đúng là liều mạng. Nhưng Di có quen ai ở Đà Lạt đâu. Hay là cô tìm đến Cần?

Bỗng dưng Trác tức ngang. Anh giận đến mức muốn đập tung một thứ gì đó cho hả. Trác phải ăn nói sao với bà Thủy về chuyện Di trốn viện đây?

Ngoắc chiếc xe ô-mê-dau ngay cổng. Trác nói địa chỉ ngôi biệt thự mình mới mua rồi dáo dác nhìn hai bên đường với hy vọng thấy Di, nhưng anh hoàn toàn thất vọng.

Khi xe đến nhà, Trác vừa mừng vừa giận khi nhận ra Di đang đứng co ro bên cổng.

Nhảy xuống khỏi xe, anh nói như quát:

- Hừ ! Giỏi lắm. Em dám trốn viện. Có xảy ra chuyện gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Trả tiền xe xong, Trác hầm hầm mở cửa. Di lẻo đẻo theo sau, người rũ ra vì mệt.

Trác tiếp tục cần nhằn:

- Bướng bỉnh chỉ làm người khác ghét. Cô mà là em tôi thì đã.... ăn bạt tay rồi. Suốt ngày nay tôi phát mệt vì cô, vậy mà không biết điều. Người như thế làm sao dạy học trò lý lẽ chớ.

Thiên Di ngồi phịch xuống ghế, không thềm nói lại lời nào. Nãy giờ lần mò đi bộ từ bệnh viện tới đây, cô đã mệt lắm rồi. Cũng may hôm đám hỏi Trác, cô để ý biết bệnh viện chẳng xa ngôi nhà này bao nhiêu. Nếu không, cô đâu dám trốn viện. Nhắm mắt lại, Di thấm từng lời Trác nói, nhưng cô đã hết hơi để đáp chất lại.

Dường như nhận ra sự im lặng khác thường của Thiên Di, nên Trác dò dẫm:

- Này ! Sao im lặng vậy? Định ăn vạ à?

Thiên Di vẫn nhắm mắt làm thính. Trác vội vã bước đến gần:

- Em sao vậy?

Di mệt mỏi:

- Tôi muốn được nghỉ ngơi.

Trác ngẩn ra khi Thiên Di lên án:

- Anh muốn tôi chết vì nghe máng phải không?

Trác xụ mặt:

- Tôi đâu có ác dữ vậy.

Thiên Di liếm môi:

- Tôi đâu hề mắc nợ anh. Sao chuyện gì của anh cũng dính líu tới tôi hết vậy?

Trác chép miệng:

- Em lại quá lời rồi.

Di hạ giọng:

- Anh cứ nghĩ coi tôi nói đúng hay sai.

Trác nhún vai:

- Đó chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

Thiên Di không thêm cãi, nhưng cô hậm hực nhớ lại. Bắt đầu là chuyện ông chú khủng khủng của Cần, cho tới chuyện anh té xe, chuyện nhờ cô hẹn Cần, rồi cả chuyện giận dỗi của.... vợ chồng Trác.... Di là nạn nhân mà còn bị mắng. Đúng là oan uổng. Càng nghĩ, cô càng tức. Tức nhất là nhớ tới thái độ của Phi Phụng. Cô ta làm như ngồi chung xe với Di là cả một cực hình không bằng. Với kiểu cách khinh người đó, dĩ Thuỷ và cô chắc khó sống khi Phi Phụng về làm bà chủ trại Thùỵ Dương.

Trác trở giọng bần khoản:

- Em nhất định trốn viện à?

Không trả lời, Di nói:

- Thật ác khi bắt một người khoẻ vào nằm viện.

- Em bị thương ở đầu mà, khoẻ gì.

- Đó là quà tặng của anh. Với một kẻ không biết điều như tôi, món quà ấy quả là hào phóng.

Trác ngậm tăm. Hừ ! Con bé này chua còn hơn chanh giã. Lâu lắm, anh không được nghe những lời như thế. Hôm nay Di lại khuấy động ký ức của Trác lên rồi.

Mở cửa phòng tân hôn của anh và Phi Phụng, Trác nói:

- Tối nay, em ngủ ở đây.

Di kêu lên:

- Không được đâu.

- Không thích thì vào bệnh viện nhé.

- Đó là phòng cưới của hai người. Tôi làm sao....

Trác xách túi quần áo của Di vào:

Những phòng khác chưa trang bị gì cả. Tôi không ngại, chả lẽ em ngại?

Thiên Di chẳng hiểu người ta có kiêng cử không. Cô chỉ lờ mờ nhớ dường như phòng tân hôn chỉ có cô dâu chú rể mới được vào. Nhưng.... họ vẫn chưa cưới kia mà.

Cô ngập ngừng:

- Anh sẽ ngủ ở đâu?

- Ngoài salon. Tôi và cậu Thi bụi đường quen rồi.

Thiên Di rầu rĩ:

- Chị Phi Phụng mà biết tôi ở trong phòng đó thì phiền lắm.

Trác trấn an:

- Cô ấy không nhỏ mọn như vậy đâu.

Di đành bước vào theo anh. Căn phòng đúng là lý tưởng với những vật dụng sang trọng bày biện bên trong. Cô bờ ngõ nhìn bàn trang điểm có cái gương bầu dục sáng choang, tới cái chụp đèn ngủ màu hồng hạnh phúc, rồi tới cái tủ kính to cao kê sát tường.

Ngồi mém trên một góc giường trải drap hồng. Di đưa tay vuốt lớp sa- tanh mát rượi và nhận ra Trác đã chuẩn bị cho cuộc sống gia đình khá tươm tất. Làm sao cô dám đặt mình xuống cái giường dành riêng cho vợ chồng anh được.

Giọng Trác vang lên trước khi khép cửa:

- Em cứ tự nhiên. Tôi ra xem Thi về chưa.

Thiên Di ngần ngừ một chút rồi cũng phải nằm lên giường vì quá mệt mỏi. Cảm giác êm ái, thơm tho làm cô thấy dễ chịu. Rồi ngay sau đó, cô lại nhột nhạt, khi nghĩ tới những giây phút âu yếm riêng tư của họ trong căn phòng này, thậm chí trên chiếc giường này.

Hình ảnh Trác đắm đuối hôn Phi Phụng lại hiện rõ mồn một khiến Di nóng người. Hôm đó, cô hoàn toàn vô tình mà. Nhưng nụ hôn có.... mùi vị thế nào nhỉ????

Đưa tay kéo cái mềm mềm như nhung vào lòng. Thiên Di bắt đầu tưởng tượng lung tung, rồi giấc ngủ chập chờn đến với cô.

Trong giấc ngủ, Di đã nằm mơ. Trong mơ, cô thấy mình mặc áo cô dâu và hạnh phúc nép vào vai chú rể không rõ mặt. Hai người cùng nhau đi trên con đường nhỏ ngập đầy hoa cúc trắng. Con đường ấy dẫn về ngôi nhà này. Tới ngưỡng cửa, chú rể bế cô lên và nhẹ nhàng đặt Di xuống chiếc giường tân hôn toàn màu hồng.

Nằm xuống trên chiếc giường bông bênh, Di ngược mặt lên và bàng hoàng nhận ra chú rể chính là Trác. Anh thì thầm lời yêu và cúi xuống, cúi thật gần. Di khép mi chờ đợi, nhưng vẫn không nhận được nụ hôn nào của anh.

Khi mở mắt ra, cô không thấy Trác nữa. Thay vào đó là gương mặt dờ dẩn của chú Thoại. Ông ta đang ôm cô chứ không phải Trác. Thiên Di giãy giụa, la hét, nhưng giọng của cô như bị mất, ngực nghẹn cứng đau buốt khó thở.

Di tiếp tục lẩn lộn, chống trả và la thật lớn. Khi cô có cảm giác mình la được rồi thì cũng là lúc cô bị lay mạnh.

Choàng tỉnh dậy, Di thấy Trác đang nắm lấy tay mình, giọng lo lắng:

- Em đau ở đâu mà la dữ thế?

Nhìn sững vào mặt anh. Di bỗng oà khóc:

- Chú Thoại.... Chú ấy.... Hu.... hu....

Ôm Di trong tay, Trác dỗ dành:

- Bình tĩnh nào cô bé. Em đã mơ thấy gì?

- Em sợ lắm. Chú ấy tới tận giường này mà.

- Chỉ là mơ thôi. Đây là Đà Lạt chứ không phải trại Thùy Dương. Thoại không thể xuất hiện chỗ này được.

Dịu dàng đặt Di nằm xuống, Trác nói:

- Em gặp mộng dữ vì vết thương ở đầu đó.

Nhắm mắt lại, Di sờ chỗ bị thương:

- Chắc tôi đành thức tới sáng quá.

- Còn lâu mới sáng, em làm sao thức nổi.

Rùng mình nhìn quanh, Di cầu nhàu:

- Ở bệnh viện một mình thì sợ. Về đây lại mơ thấy người điên. Số gì mà khổ thế này.

Kéo mền đắp cho Di, Trác tò mò:

- Em mơ thấy mỗi mình Thoại thôi à?

Lẩn tránh ánh mắt ám áp của Trác, Di lắc đầu. Lấy hai tay che lên hai má. Di muốn độn thổ khi nhớ tới cảm giác lạ lùng của giấc mơ ấy. Nếu lão điên không xuất hiện thì chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?

Thiên Di ngượng ngừng quay mặt vào vách:

- Anh cứ ngủ đi. Tôi không sao đâu.

Trác ngần ngại một chút rồi bước ra ngoài, khép cửa lại. Nằm một mình, Di trấn trở với nỗi buồn bất chợt. Cô không sao thôi nghĩ tới Trác, tới cảm giác trong mơ và cảm xúc có thật khi anh ôm cô bằng đôi tay đàn ông vững vàng, chắc chắn.

Dẫu biết rằng còn lâu trời mới sáng, nhưng rồi trời sẽ sáng, giấc mơ đã tàn và không bao giờ đến với người ta hai lần. Bởi vậy, hãy tỉnh hồn đi con bé lãng mạn, ngu ngốc!

Trác sắp có vợ, anh chẳng đời nào để mắt tới một người như mi đâu. Hãy thực tế và hãy quên giấc mơ vừa đẹp vừa hời hợt ấy đi, nếu muốn cuộc sống mai này lúc nào cũng tốt đẹp.

Cần dừng chiếc xe đạp ngoài góc sân rồi bước tới lớp của Thiên Di. Anh không vào mà đứng bên cửa sổ tò mò xem cô giáo đang làm gì. Nhưng Cần đứng chưa được bao lâu đã bị bọn học trò phát giác.

Một thằng bé nước da đen xì, đầu trọc lóc bật dậy hét:

- Học sinh!

Cả lớp đồng loạt đứng theo nó và cùng la:

- Nghiêm !

Đang ngồi chấm bài trên bàn giáo viên, Di vội quay ra cửa và hết sức ngạc nhiên khi thấy Cần. Cô thẳng thốt:

- Anh tìm tôi à?

Cần chậm rãi bước vào lớp:

- Lâu quá không được gặp Di nên tôi phải đến đây thăm.

Thiên Di vuốt tóc:

- Anh ra ngoài ghé đá đợi tôi nhé. Sắp hết giờ dạy rồi.

Cần ngoan ngoãn gật đầu:

- Vâng. Tôi sẽ chờ.

Cần không ngồi một chỗ mà đi quanh quẩn trong sân. Ngôi trường không lớn, nhưng khang trang, sân trồng nhiều hoa và có cả xích đu, bập bênh, cầu trượt. So với trang trại của cả họ nhà anh, trại của Trác làm được nhiều điều tốt cho công nhân hơn. Bọn trẻ của trang trại anh phải lợi bộ sáu bảy cây số mới tới lớp. Và nghe đâu giáo viên của lớp ấy sắp bỏ dạy nữa.

Nếu bác Hai, Thế, và ba mẹ Cần biết nghĩ tới công nhân như Trác thì công sức họ bỏ ra cho trang trại chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều. Tiếc rằng mọi người chỉ thấy cái lợi trước mắt mà quên sự phát triển dài lâu sau này.

Rút điều thuốc gắn lên môi. Cần chụm tay che gió để môi lửa rồi liếc vào lớp xem Di làm gì.

Cô không hề chú ý tới anh mà cắm cúi bên chồng vở. Cần kiên nhẫn hút điều thuốc thứ hai mới thấy Di cho học sinh xếp hàng ra về. Anh phụ cô dẫn bọn trẻ qua đường rồi trở lại ngồi trên ghế đá.

Thiên Di tự nhiên ngồi xuống kế bên anh:

- Bữa nay mới thứ sáu, anh đã nghỉ học rồi à?

Cần thật tình:

- Tôi cúp để về thăm Di. Nghe nói hôm trước Di phải vào viện ở Đà Lạt.

- Ai nói vậy?

- Chú Trác. Hôm qua, tôi gặp chú ở quán cà phê gần trường. Chú ấy bảo tôi nên ghé thăm Di.

Di chớp mắt:

- Vết thương đã lành. Tôi đâu có sao. Ông Trác thật là....

Mím môi, Di bỏ lửng câu đang nói mà ngực nhói đau. Trác nghĩ gì mà bảo Cần ghé thăm cô nhỉ? Chẳng lẽ anh đoán được những điều Di giấu kín trong lòng nên muốn tạo một khoảng cách an toàn ỉn?

Đạo này anh thường vắng nhà. Di Thủy bảo Trác phải tới những đồn điền cà phê xa để trông coi việc thu hoạch cà phê. Những lúc rồi, anh phóng xe ra Đà Lạt. Hầu như Di không được nhìn thấy anh lần nào từ khi ở Đà Lạt về đây. Suốt thời gian ấy, Thiên Di ủ rũ như cây non thiếu nước. Cô không dám nghĩ rằng mình nhớ Trác, nhưng cô không thể dối lòng là không mong ngóng anh. Ở ngôi nhà rộng lớn này, ngoài những người đàn bà có tuổi như dì Thủy, dì Hai ra, Di còn ai đâu ngoài Trác?

Anh là ông chủ, là người đàn ông quan trọng của mọi người trong trang trại này. Và có lẽ cũng là người quan trọng nhất đối với cô.

Thiên Di ngồi gục đầu khổ sở, trong lúc Cần vẫn vô tư:

- Tôi nghĩ chú Trác muốn tạo cơ hội cho chúng ta. Chúng ấy bảo tôi phải thường xuyên đến thăm Di.

Di cau kinh:

- Và anh đã nghe lời ổng à?

Cần hạ giọng:

- Tôi chỉ nghe lời trái tim mình.

Thiên Di đứng dậy:

- Tôi không tin.

Cần vẫn tiếp tục nói:

- Nhưng tôi rất thật lòng.

Thiên Di im lặng quay đi. Cần vội vã nói tiếp:

- Xin lỗi. Nếu những lời của tôi làm Di không vui.

Di trầm tĩnh:

- Tôi chỉ thấy bất ngờ. Tôi đâu đáng để anh phải quan tâm. Ở Đà Lạt thiếu gì con gái đẹp có ăn học, lại giàu sang.

- Nhưng trong mắt tôi chỉ thấy có em thôi. Chẳng lẽ em không hề nghĩ tới tôi?

Thiên Di ngập ngừng:

- Có chứ. Tôi luôn nghĩ anh là một người bạn tốt và không muốn biến tình bạn ấy thành thứ tình cảm khác.

Cần kêu lên:

- Tại sao vậy? Tôi có gì không tốt?

Thiên Di liếm môi:

- Vì thất tình, tôi mới bỏ Sài Gòn lên đây. Trái tim tôi đóng băng rồi, nó không rung cảm được nữa đâu.

Cần hơi sững người, rồi anh quả quyết:

- Tôi nhất định sẽ phá vỡ lớp băng ấy.

Không nói lời nào, Di ôm cặp sách bước đi. Cần dắt xe leo đèo theo sau. Đi được một đoạn, Di bỗng nghe có người gọi Cần. Cô nhìn sang bên kia đường và thấy một người đàn bà đang ngồi trên chiếc Dream, đưa tay vẫy Cần.

Giọng bà ta oang oang:

- Con đi đâu mà lơn tôn ngoài nắng vậy. Có về ngay không thì bảo?

Cần khó chịu:

- Mẹ cứ mặc con:

Tò mò, Di lén nhìn người mà Cần vừa gọi là mẹ, đúng lúc bà ta ném về phía cô ánh mắt soi mói hằn học rất lạ kỳ. Dù không muốn, Di vẫn khẽ gật đầu chào. Đáp lại cái chào của cô là cái trề môi dè bĩu và giọng nói khinh khỉnh của bà ta:

- Con gái đời này thật hư đốn. Ban ngày ban mặt mà vẫn kè kè theo trai. Đúng là không biết nhục.

Nghe như thế, mặt Di tái đi vì giận, cô vội cầm đầu chạy về phía trước để tránh phải tỏ thái độ với bà ta.

Cần liền đạp xe theo:

- Chờ anh đưa về.

Thiên Di vừa thở, vừa gào lên:

- Làm ơn để tôi yên.

Cần năn nỉ:

- Anh xin lỗi vì những lời của mẹ anh.

Không thèm đáp lại, Thiên Di tiếp tục chạy. Vừa lúc ấy, Lang đạp xe đạp tới. Không đợi Di mở lời, chị ngừng xe cho cô leo lên ngồi phía sau, trước cái nhìn thất vọng của Cần.

Vừa cong lưng đạp xe, Lang vừa quay sang mắng Cần:

- Xéo đi công tử bột ! Dòng họ mày chả ai tốt đâu. Khôn hồn đừng đụng vào cháu bà Tư Thuỷ. Không thì chết với bả.

Đợi khoảng cách với Cần mỗi lúc một xa, Lang mới hỏi:

- Nó chọc ghẹo gì em à?

10. Chương 10

Thiên Di nói:

- Không có. Tụi em là bạn mà.

Lang chưng hửng:

- Vậy sao? Tôi lại tưởng nó giống thằng Mười Ba, đeo theo em để trêu chọc chớ. À ! Tôi thấy bà Vui, má nó chạy chiếc Dream đoạn đường dưới kia mà. Để gì bà ấy chịu cho Cần làm bạn với em. Mà Di em cũng không bằng lòng đâu.

Thiên Di thở dài:

- Em biết chớ. Bởi vậy từ giờ trở đi, em không bạn bè với ai nữa.

Lang ra chiều thông cảm:

- Không bạn bè cũng buồn. Nhưng tôi hỏi thật. Em có thích Cần không?

Đập vào lưng Lang, Di gắt:

- Chị hỏi gì kỳ vậy? Em lên đây để dạy học chứ đâu phải để yêu đương.

Lang cười hì hì:

- Không yêu thì lỗ đấy.

Thiên Di chép miệng:

- May là chưa yêu. Nếu không chắc dì Thuý đã đuổi em về Sài Gòn rồi.

Lang hỏi tới:

- Em có tiếc anh chàng Cần ấy không?

Di mơ màng:

- Em đâu có thích mẫu đàn ông có vẻ yếu đuối, không tự lập như Cần.

- Đã bảo Cần là công tử mà. Ai làm vợ công tử thì cầm bằng khổ nhiều hơn sướng. Đã vậy còn gặp bà mẹ chồng hắc ám.

Di cười khúc khích:

- Nói như chị em mình, chắc anh ta ế quá.

Lang tấm tắc:

- Chị chịu mẫu người của cậu chủ Trác. Đàn ông biết gánh vác như thế đúng là điểm tựa vững chắc cho đàn bà chúng mình.

Rồi chị hạ giọng tiếc rẻ:

- Tiếc rằng người đàn bà của cậu Trác tệ quá. Đúng là thế gian được vợ mất chồng.

Thiên Di nhấn mạnh:

- Cô ta là hoa khôi Đà Lạt đấy chị.

Lang trề môi:

- Hoa khôi thì đã sao? Em có thấy hoa nào nở mãi không tàn chưa? Cậu Trác thật sai lầm khi chọn con nhỏ đồng đẳng ấy. Cậu Trác sẽ khổ vì gia đình nhà nó.

Di tò mò:

- Sao chị lại nói vậy?

Lang ra vẻ bí mật:

- Chị nghe Thi tài xế nói gia đình Phi Phụng đang lụn bại, họ chỉ còn cái vỏ trống giả mà thôi. Bởi vậy, Phi Phụng mới bám vào cậu Trác. Nói thật, nếu cậu ấy sà sà bạc trung, để gì cưới được cô ta. Rồi đây cậu Trác phải bao bọc cả gia đình vợ. Mà Phi Phụng thì rất đua đòi hoang phí. Nó biết lấy cái sắc ra để làm mờ mắt cậu Trác. Bởi vậy mới quen vài ba tháng, cậu ấy đã quyết định cưới. Đàn ông mà lụy đàn bà quá thì tán gia bại sản.

Lang chép miệng thở dài:

- Con nhỏ ấy mà làm bà chủ rồi thì bọn làm công như mình cũng khó thở. Coi chừng em là nạn nhân đầu tiên đó.

Di thẳng thốt:

- Sao lại là em?

- Nghe Thi nói hôm đó Phi Phụng về trại Thùy Dương với mục đích bắt cậu Trác đưa đi Sài Gòn sửa chữa. Cậu ấy viện lý do đang thu hoạch cà phê để từ chối. Không ngờ em xảy ra chuyện, cậu Trác phải bỏ mọi

công việc để đưa em lên bệnh viện Đà Lạt mất hai ngày, Phi Phụng cảm lắm. Nó tuyên bố sẽ đuổi em khi là bà chủ trại Thùy Dương.

Thiên Di thử người ra vì những lời vừa nghe. Nếu Phi Phụng tuyên bố như thế thì đúng là Di sẽ khó sống yên ổn ở đây.

Tới cổng nhà, Thiên Di xuống xe với lời dặn dò:

- Chị đừng nói gì với dì em nhé.

Lang nheo mắt:

- Yên trí. Đã xem Di như em gái, chị không muốn em bị dì Thủy mắng đâu.

Thiên Di vừa bước lên tam cấp đã nghe giọng Trác sang sảng vọng ra. Tự nhiên cô quay ngoắt lại, tim đập thình thịch. Dầu rằng đang khao khát nhìn thấy anh nhưng nhớ tới việc Trác xui Cần đi thăm cô, rồi những lời Phi Phụng đã tuyên bố, Thiên Di đành làm trái với sự mong muốn của con tim mình.

Vòng ra sau vườn, cô ngồi xuống ghế đá kế bên khóm hồng tĩ muội đang trổ đầy bông. Những chùm bông đỏ thắm rung rinh trước gió trông đẹp làm sao. Di nhẹ vuốt những cánh hoa mềm và buồn bã nhìn chúng rụng xuống đất.

Đang chìm trong cõi riêng của mình, cô bỗng nghe có tiếng chân người. Ngược lên, Di thấy Trác thông thả đi tới. Vẫn điệu thuốc hồ hững trên môi, vẫn đôi mắt sáng với chút gì tinh quái, anh làm Di ngẩn ngơ hết mấy giây.

Cô như bừng tỉnh khi anh hỏi:

- Đã về rồi à? Hình như hôm nay cô về trễ hơn mọi ngày.

Thiên Di chớp mắt:

- Tôi phải chấm cho hết bài mới về được.

Trác tủm tỉm:

- Học trò trại Thùy Dương thật tốt số mới có được cô giáo tận tụy như em.

- Anh định chế giễu tôi chắc?

- Tôi nói thật, nên bằng mọi giá tôi phải giữ cho được em ở mãi nơi này.

Thiên Di nhếch môi:

- Sao anh lại hạ quyết tâm như thế, khi tôi không hề đòi rời khỏi đây?

Trác ném điều thuốc vào góc vườn:

- Đó chỉ là cách biểu lộ sự quý mến của tôi đối với em. Sao em lại nhạy cảm quá vậy?

Di lặng thinh vuốt những đoá hồng tĩ muội rồi lặng lẽ nhìn những cánh hoa lả tả rơi. Suốt thời gian vừa qua, cô luôn mơ tới lúc được ngồi bên Trác như vậy. Bây giờ đã có anh, kế bên, nhưng sao cô thấy như xa nghìn trùng. Có lẽ vì khoảng cách giữa hai người quá rộng. Dù sao Trác vẫn là chủ của cô, một ông chủ đã có vợ. Sự thật này Di không được lãng quên.

Trác nói:

- Hôm qua gặp Cần ở Đà Lạt, tôi có cho cậu ấy biết em bị tai nạn. Cần bồn chồn không yên, cậu ta bảo sẽ về thăm em ngay.

Làm như chưa hề gặp Cần, Di trách:

- Anh nói thế làm gì? Cần tới thăm, tôi sẽ bị mắng đó.

- Tôi sẽ không để dì Thủy mắng em đâu.

Thiên Di lắc đầu:

- Vô ích thôi. Tôi ghét mọi sự sắp xếp đặt.

Rồi cô đứng dậy:

- Xin lỗi. Tôi về phòng đây.

Trác nhìn theo dáng vội vã của Di và nuốt tiếng thở dài. Anh đâu phải là kẻ vô công rồi nghề, thích chen vào chuyện của người khác. Nhưng vừa rồi, anh lại đứng ra gánh chuyện bao đồng khi gần như gợi ý cho Cần đến thăm Thiên Di.

Tại sao anh làm thế để Di trách móc? Có phải tại anh muốn lừa dối mình rằng, cô đã có người yêu, cũng như anh sắp cưới vợ để thôi đừng nghĩ đến nhau nữa không?

Hay tại Trác cảm kích trước tình cảm của Cần đối với Thiên Di, nên mới tìm cách giúp cậu ta?

Trác ngả người ra ghế đá và chợt nhận được hơi ấm chỗ Di vừa ngồi. Lòng anh bỗng xôn xao kỳ lạ. Cảm giác nhẹ nhàng như có như không này anh chưa lúc nào thấy khi ở gần Phi Phụng. Trái lại, nó luôn hiện hữu lúc anh ở bên Thiên Di.

Rõ ràng giữa anh và cô có mối dây đồng cảm nào đó, nhưng cả hai luôn cố tình loại bỏ, kể cả loại bỏ những giấc mơ mà thỉnh thoảng Trác vẫn gặp. Trong mơ, người phụ nữ sóng đôi với anh không phải là Phi Phụng mà là Thiên Di. Anh đã cố không nghĩ tới cô, nhưng những giấc mơ vẫn đều đặn xuất hiện. Để mỗi khi tỉnh dậy, Trác lại bàng hoàng hối tiếc vì đó là những giấc mơ đẹp.

Bà Thuỷ bước đến gần anh:

- Cậu Trác có điện thoại.

Trác hồ hững:

- Của ai vậy?

- Dạ, của cô Phụng.

Anh xụ mặt:

- Bảo tôi vẫn chưa về tới.

Bà Thuỷ bối rối:

- Nhưng tôi lỡ nói....

Trác khoát tay:

- Chậc ! Vậy thì nói tôi ra ngoài rồi.

Ngần ngừ một chút, bà Thuỷ trở vào trong. Trác đốt thuốc rồi bực dọc nhả khói. Lẽ ra anh còn ở Đà Lạt, nhưng vì giận Phi Phụng, Trác đã hăm hăm phóng xe về.

Từ khi quen Phụng đến giờ, anh luôn chiều chuộng, đáp ứng mọi nhu cầu của cô, thế nhưng Phụng lại không biết kiềm chế bản thân. Cô đòi hỏi quá nhiều ở anh, mặc dù hai người vẫn chưa phải là vợ chồng. Tất cả những chuyện đó, Trác chịu đựng được vì anh yêu cô. Nhưng khi cô thủ thỉ bảo anh bán trang trại Thùỵ Dương để về Đà Lạt lập một công ty, hay nhà hàng, khách sạn gì đó thì anh chịu hết nổi.

Trác hực hăng vì người sẽ đầu ấp tay gối không cùng chí hướng với mình, dù biết bao nhiêu lần anh đã say sưa nói với Phụng về đất đai, về cà phê, về trang trại, về những giọt mồ hôi mà ông bà, cha mẹ và cả anh đã đổ xuống trên mảnh đất này.

Với anh, đất đai là cuộc sống, là tất cả. Vậy mà Phi Phụng bảo anh phải bán chỉ vì lý do cô không thích ở nơi xa thành phố.

Hừ ! Về vấn đề lối sống, cách nghĩ, chắc vĩnh viễn giữa Phi Phụng và anh không bao giờ đồng điệu. Nhưng cô sẽ là vợ anh. Liệu hai người có chịu đựng được nhau suốt đời không?

Trác không thể giải đáp được câu hỏi ấy.

Vừa đưa hết học sinh qua đường, Thiên Di đã thấy Trác. Anh trở xe tới:

- Tôi đưa em về.

Thấy Di ngần ngừ, Trác nói:

- Lần này bảo đảm an toàn. Em đừng sợ.

Thiên Di từ chối:

- Tôi vẫn thích đi bộ hơn.

Trác bỗng đổi giọng:

- Tôi đang buồn. Em không thể đi cùng để tôi có người bầu bạn sao?

Di tránh nhìn vào đôi mắt Trác. Hôm qua, anh say bết nhè phải có người dìu về tận giường. Di chẳng biết tại sao Trác uống rượu, nhưng nghe dì Thuỷ và bà Hai xì xào là anh và Phi Phụng đang giận. Thì ra cô ta có thể biến một người sắt đá như Trác thành một gã say, để hôm nay gã gặp cô và than buồn.

Lời than buồn của đàn ông nghe mới khổ làm sao. Di ngần ngừ lên ngồi sau lưng Trác.

Anh nhỏ nhẹ:

- Chúng ta đi uống cà phê nhé?

Di thẳng thốt:

- Ra tận chợ à?

- Chớ ở đây đâu có quán nào.

- Nhưng anh đã tỉnh để chạy ra tới chợ được chưa?

Trác bình thản:

- Sáng nay tôi đã làm việc lại và đã phóng xe mấy chục cây số, chớ đâu phải vừa mới trên giường bước xuống. Tôi có thể chở em tới Đà Lạt, nếu em thích.

Di buột miệng:

- Tôi không thích nơi đó.

Trác cao giọng:

- Lý do?

Di liếm môi:

- Vì có một người ở đó không thích tôi.

Trác mỉm cười. Anh cho xe chạy chậm và sát lề với thái độ hết sức cẩn thận. Hai người im lặng với những suy nghĩ riêng tư.

Đến quán cà phê, Trác nhanh nhẹn chọn bàn và kéo ghế cho Di. Khung cảnh ở đây làm cô thấy tự nhiên.

Trác chợt hỏi:

- Thế nào? Thoải mái hơn ở nhà phải không?

Di máy móc trả lời:

- Tôi thấy cũng vậy thôi. Mà anh buồn chuyện gì nhỉ?

Trác xụ mặt:

- Có cần vội đến thế không, khi cà phê vẫn chưa mang ra tới?

Thiên Di chớp mắt:

- Tôi sợ về muộn, dì Thuỷ sẽ mắng.

Trác đứng dậy:

- Em không phải lo. Tôi sẽ gọi điện thoại về nhà.

Di ngăn lại:

- Thôi đừng.

Trác lại cười. Nụ cười tinh quái của anh khiến Di đỏ mặt. Cô có cảm giác anh đọc được suy nghĩ của mình, nên vội cúi xuống nhìn ly cà phê vừa được đặt trên bàn.

Trác chuyển đề tài:

- Di thấy cà phê ở đây và cà phê Sài Gòn có gì khác?

Thiên Di vẽ vu vơ trên mặt gỗ:

- Tôi không biết, vì ở Sài Gòn tôi rất ít vào quán, nhất là quán cà phê. Mang tiếng dân thành phố, nhưng tôi rất nhà quê.

- Nhưng khi nói sách vở, văn chương, em không quê chút nào.

Di ngạc nhiên:

- Đã bao giờ tôi bàn về sách vở với anh đâu?

Khuấy đường trong ly cà phê, Trác thủng thỉnh đáp:

- Em trao đổi với Cần và cậu ta đã say sưa kể lại với tôi bằng tất cả lòng cảm mến ngưỡng mộ.

Thiên Di xụ mặt:

- Đó là điều anh muốn nói với tôi bữa nay sao?

- Không. Tôi ngẫu nhiên khi kể lại thôi. Nào! Mình uống cà phê.

Di đưa ly cà phê lên môi. Vị đắng của nó không còn làm cô nhăn mặt như lần đầu dì Thuỷ cho cô uống.

Trác nheo mắt:

- Ngon không?

Di gật đầu. Trác triết lý:

- Vậy mới biết đắng cay chưa chắc là khổ.

Di im lặng, không biết Trác dẫn dắt cô tới đâu đây. Anh chợt hỏi:

- Em không thắc mắc vì sao tôi say à?

Thiên Di lắc đầu:

- Ở nhà, ba tôi ngày nào cũng say mà không có lý do nào hết. Vì vậy, tôi chẳng bao giờ thắc mắc tại sao người ta uống rượu.

Trác gật gù:

- Trả lời thông minh và thực tế lắm.

Xoay ly cà phê trong tay, Di nói:

- Nhưng tôi không phải vô tình nên vẫn biết tại sao anh say. Tôi từng đọc một câu thơ đại ý bảo rằng “Được giận nhau, hạnh phúc biết bao nhiêu”. Anh vẫn sung sướng hơn nhiều người vì có được một tình yêu để giận, để có cớ uống rượu.

Trác kêu lên:

- Đây là cách em an ủi tôi hả?

Di phân bua:

- Không dám. Tôi chỉ nghĩ sao nói vậy thôi.

Trác trầm ngâm:

- Đúng là “Được giận nhau, hạnh phúc biết bao nhiêu”, nhưng đó là giận hờn vu vơ của những người mới chớm yêu. Còn tôi và Phi Phụng là bất đồng. Đã gọi là bất đồng thì khó hoà hợp lắm.

Thiên Di khuấy ly cà phê, dù biết đường trong ly đã tan hết từ lâu. Cô thấy nặng nề khi phải nghe những lời tâm tình của Trác. Tim Di đã xôn xao rung động vì anh. Nhưng thật lòng, cô không muốn thấy Trác buồn. Di luôn muốn anh hạnh phúc.

Suy nghĩ để lựa lời mãi, Di mới ngập ngừng nói:

- Khi đã thật sự yêu, người ta vượt qua được tất cả.

Trác nhếch môi:

- Lý thuyết vừa cứng vừa lỏng. Em đã yêu chưa? Chắc là chưa đâu.

Chống tay dưới cằm, mắt nhắm chiêu, Trác thở dài:

- Hồi còn trẻ như em bây giờ, tôi cũng nghĩ như vậy. Và tôi đã yêu bằng trái tim cuồng nhiệt nhất.

Rồi anh chợt kết luận:

- Có lẽ em nói đúng. Tình yêu sẽ không còn khi người ta không vượt qua được chính mình.

Thiên Di rụt rè:

- Anh sợ tình trạng này sẽ xảy ra với Phi Phụng sao?

Trác ngập ngừng:

- Tôi không biết nữa. Với tôi, từ lâu rồi, tình yêu không hề tồn tại. Tôi cần có một người vợ để đỡ dần công việc.

Thiên Di trở mặt:

- Chỉ đơn giản vậy sao? Nếu thế thật tội nghiệp Phi Phụng.

Rồi cô đau nhói ở tim khi nghĩ và tội nghiệp ình, đã yêu một người vô cảm. Trong khi đó, Trác lại ân hận vì những lời vừa nói.

Thật ra, anh vẫn yêu đầy cháy, chỉ khác là tình yêu của anh bây giờ không cuồng nhiệt như xưa kia. Hay tại Phi Phụng chưa đủ sức hâm nóng trái tim đã nguội lạnh của anh, ngược lại, cô còn khiến anh bị tổn thương vì thói mè nheo đồng đẳng?

Trác phân bua:

- Tôi đối xử với Phụng rất tốt, nên không có gì phải tội nghiệp cô ấy cả.

Thiên Di đều giọng:

- Nhưng trong hôn nhân, đối xử với nhau tốt vẫn chưa đủ.

- Rất tiếc, tôi chỉ có thể làm thế.

- Vậy anh sẽ nhận được những gì, so với cái anh cho đi?

Trác không trả lời. Anh không hiểu sao lại thổ lộ những suy nghĩ riêng tư của mình với con bé chưa có chút kinh nghiệm sống nào, để bị.... nó lên lớp.

Trác nói:

- Người xưa chỉ có những cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng họ vẫn sống tới răng long đầu bạc, con cháu đầy đàn.

Di dài giọng:

- Lúc đó ai cũng vậy. Còn thời đại bây giờ, hiếm hoi mới có người như anh.

Cô vừa dứt lời thì thấy Cần bước vào quán với vẻ tìm kiếm. Di chưa kịp quay mặt đi, Trác đã đưa tay lên gọi Cần.

Thái độ của anh khiến Di nóng mặt. Cô liền đứng dậy:

- Tôi không muốn ngồi chung với Cần.

Thấy Di bước đi, Cần vội chạy tới:

- Tôi có chuyện muốn nói với Di.

Cô lạnh nhạt:

- Xin lỗi. Tôi phải vào bưu điện.

Rồi không đợi Cần nói thêm lời nào, cô băng qua đường, đi thật vội vào bưu điện. Ngồi xuống bàn để viết thư, Di thở dốc vì tức.

Tại sao Trác phải làm thế? Anh cố tình làm ông mai cho Cần nhằm mục đích gì?

Cô ngồi thờ ra trong bưu điện mãi tới lúc nghe giọng Trác vang lên sau lưng, cô mới đứng dậy, cúi kính:

- Anh có ra lệnh, tôi cũng không qua đó đâu.

Trác nhỏ nhẹ:

- Tôi vào để gọi em về mà.

Di làm thinh. Lên ngồi sau lưng Trác, cô vẫn im lìm không hé môi.

Trác chắc lưỡi:

- Tôi không ngờ gặp Cần trong quán.

Di mỉa mai:

- Thật vậy sao? Dù gì đi nữa, anh cũng không nên gán ghép tôi cho anh ta lộ liễu như vậy.

Trác gắt:

- Em nói gì vậy?

Di gào vào tai anh:

- Anh nghe rõ lắm rồi. Đừng vờ nữa! Tôi làm công cho anh, nhưng vẫn có tự do riêng mà. Không ai có thể xâm phạm.

Trác nổi cáu lên:

- Hừ! Đúng là hợm hĩnh. Dù thế nào tôi cũng là chủ, cô nên lưu ý lời nói của mình. Giữa chủ và tớ lúc nào cũng phải có một khoảng cách.

Ngực nhói lên đau buốt vì lời của Trác, Di mím môi:

- Vâng. Tôi xin lỗi, thưa ông chủ.

11. Chương 11

Đặt quyển giáo án qua một bên, Thiên Di với tay lấy cuốn Khải Hoàn Môn và máy móc lật từng trang. Cô đọc, nhưng không cảm nhận được gì.

Quyển sách này chỉ đọc khi tâm trí thoải mái, như Di lúc này tốt nhất nên nằm và nhắm mắt lại.

Ngoài sân, tiếng cười giòn giã yêu đời của Phi Phụng như xoáy vào tai Di. Trác và cô vợ sắp cưới đang đánh cầu lông. Thái độ, lời nói của anh mới ân cần, mới lịch lãm làm sao. Vậy mà mới hôm kia thôi, anh nói như không hề yêu Phi Phụng.

Nhéch môi chua chát, Di bầu vào bàn để đừng phải khóc vì sự ngốc nghếch, cả tin của mình.

Hôm qua, rõ ràng Trác viện cớ tâm sự để dàn xếp một cuộc hẹn cho Cần gặp Di, chớ thật ra, anh nào có tâm sự gì, giận hờn gì với cô vợ hoa khôi ấy. Nếu có giận chẳng nữa, cơn giận cũng tan biến khi Phi Phụng xuống tận đây xin lỗi, làm lành. Nụ cười của cô ta khuynh thành đổ nước, Trác dễ gì không xiêu.

Đứng dậy, Di đi vòng ngã bếp ra phía sau vườn, nơi có nhiều cây cối, bụi bờ ít ai ra tới. Ngồi ở đây cô không phải nghe tiếng cười, không phải ganh tỵ với hạnh phúc của người khác, và ngồi ở đây, Di sẽ thấy rõ mình hơn.

Đưa tay vuốt cái thành giếng bằng đá bám rêu xanh rì, Di có cảm giác vừa mịn. Cô nghiêng đầu nhìn xuống đáy giếng và rón tóc gáy khi thấy có một cái bóng khác kề bên cái bóng của mình.

Hồn vía lên mây, Di quay phắt lại. Mặt cô gần như đụng phải gương mặt lơ lảo của chú Thoại. Ông ta đứng sát và dang tay ôm Di.

Cô la thất thanh và lấy hết sức đẩy Thoại ra. Ông ta chỉ điên chó đâu có bệnh hoạn gì, nên mạnh như trâu. Di cố vẫn không đẩy Thoại ra được, tiếng la của cô lạc đâu mất. Thoại xô cô xuống đất, tay vừa xé quần áo, vừa dầm liên tục vào Di khiến cô tối tăm mảy mặt.

Cong người lại như con tôm, Di cố tránh những cú dầm như đòn thù của Thoại, cô bung mạnh chân đạp vào bụng ông ta. Thoại vừa té ngã ra sau là Di bật dậy, nhưng ông ta vẫn chộp được chân cô và chồm lên cắn mạnh vào bắp chuối.

Di hét lên đau đớn. Hai tay quơ trên đất, cô vớ được khúc cây và dùng hết sức bổ mạnh xuống, bổ thật mạnh xuống.

Cô đỡ người khi thấy máu từ đầu Thoại phun ra, ông ta té trên mặt đất đầy lá khô. Di rùng mình vút khúc cây rồi lết ra xa.

Thoại nằm thẳng đơ không động đậy, mắt lại mở trừng trừng thật dễ sợ. Lập cập đứng dậy, Di lê từng bước về phía nhà bếp. Người đầu tiên thấy cô là Thi tài xế. Đang ngồi uống cà phê bên bàn ăn, anh đứng bật dậy ngạc nhiên:

– Cô làm sao vậy?

Không trả lời Thi, Thiên Di lấp bắp:

– Ô ... ng ... ô ... ng ta ...

Thi trở mắt:

– Ai?

Đưa tay chỉ ra phía cuối vườn, Di nói:

– Ông điên! ... Ông ... Th ... oại.

Thi vội chạy theo hướng cô chỉ, trong lúc bà Thủy bước tới đỡ Di vào.

Giọng bà sợ hãi khi thấy quần áo Di bị rách, mũi chảy máu, môi sưng vều lên:

– Trời ơi! Sao Thoại vào đây được? Nó có ... Có làm gì con không?

Di lắc đầu, cô ôm bà Thủy, người run lấy bẫy, vừa lúc đó có tiếng chân chạy, rồi tiếng Thi hốt hoảng:

– Cậu Trác ơi! Xảy ra chuyện rồi!

Thiên Di nhắm mắt, tim đập hỗn loạn. Cô để mặc bà Thủy réo bà Hai, rồi hai bà đỡ cô nằm lên giường, lấy cồn lau vết thương ở mặt, ở tay chân cho Di.

Vết cắn ngay bắp chân cô sâu hoắm, bà Thủy vừa rửa bằng cồn vừa rên rí:

– Nó y như chó điên. Tại sao họ để nó đi lang thang khắp nơi thế nhỉ?

Di cắn môi chịu đau, cô chỉ muốn òa lên khi nghe giọng Trác hỏi:

– Thiên Di sao rồi?

Bà Thủy vội trả lời:

– Ngoài vết cắn khá sâu trên chân, con bé chỉ bị sây sát ngoài da.

Trác ngồi xuống, xót xa nhìn gương mặt bắt đầu sưng lên của Di:

– Thế này mà gọi là sây sát ngoài da sao?

Mở hé mắt, Di lí nhí:

– Ông ta ... Sao rồi?

Trác thở dài:

– Bị thương ở đầu, nhưng không chết đâu. Tôi cho người khiêng hẩn về bên đó rồi. Sự việc xảy ra thế nào vậy?

Thiên Di rùng mình mấy cái liên tục, cô kể bằng giọng ngắt quãng:

– Tôi ra sau vườn đi dạo, vừa mới ngồi xuống thành giếng đã bị ông ta ...

Trác nhú mày:

– Di không biết Thoại từ đâu bước tới à?

Cô lắc đầu:

– Ông ta y như ác quỷ ấy.

Trác nhú mày:

– Hẩn vào nhà bằng lối nào nhỉ? Lần trước, khi cắt cổ con chó, chúng ta định ninh Thoại lên vào bằng cổng chính. Nhưng từ sáng tới giờ cổng vẫn đóng mà.

Bà Thủy buột miệng:

– Hay là nó leo?

Trác xoa cằm:

– Tường cao lại có kẽm gai, một người mất trí mà biết nghĩ ra cách leo sao?

Bà Hai lo lắng:

– Không hiểu Thoại vào bằng cách nào. Nhưng nếu họ cứ để cậu ta ở nhà như vậy hoài, sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện nữa. Trong nhà chỉ có tôi, cô tư Thủy, và Thiên Di ở thường xuyên. Lỡ như ...

Bà Thủy nói thêm:

– Chúng ta phải buộc họ đem Thoại vào bệnh viện thôi. Trại Thù Dương của chúng ta có trẻ con rất nhiều.

Trác trầm giọng:

– Tôi biết mà.

Bà Hai chột hỏi:

– Cô Phụng đâu cậu Trác?

– Cô ấy sợ quá trốn vào phòng rồi.

Bà Hai băng quơ:

– Lần nào cô ấy ở lại cũng xảy ra chuyện. Sợ là phải.

Trác có vẻ suy nghĩ vì câu nói của bà Hai.

Trác thở dài. Anh nhớ tới lần té xe đó. Thoại từ trong lề nhảy bổ ra giữa lộ và ném thẳng vào anh một hòn đá lớn. Quá bất ngờ, Trác lạc tay lái, nhào xuống dốc. Lần ấy, anh cố nghĩ rằng Thoại hành động theo bản năng của một người điên, một hành động không chủ đích mà bất cứ ai đi trên đường hôm đó cũng bị Thoại ném đá chớ không riêng gì anh. Việc xảy ra với Phi Phụng và con chó cưng của cô cũng chưa làm Trác nao núng như lần này. Rõ ràng sự việc càng ngày càng tồi tệ. Sinh mạng của anh và những người có liên quan đang bị đe dọa.

Nhìn Thiên Di, anh nhỏ nhẹ:

– Tôi sẽ bảo y tá trại lên chăm sóc cho em.

Dứt lời, Trác bước vội ra hành lang. Bà Thủy tê tái chạy theo:

– Cậu định làm gì?

Giọng Trác đánh lại:

– Tôi qua bên đó.

– Cậu gọi thêm vài người đi cùng. Thăng Thế không vừa đâu.

– Tôi biết rồi. Chị lo cho Di và Phi Phụng hộ tôi.

Bước qua phía sau vườn, Trác quan sát thật kỹ từ bờ tường, hàng kẽm gai cho tới từng gốc cây bụi cỏ. Anh nhất định tìm hiểu xem Thoại vào nhà bằng cách nào trước khi sang nói chuyện với Thế.

Nếu Thoại leo rào vào như bà Thủy suy đoán thì anh ta leo chỗ nào?

Đi dọc bờ tường, Trác cố nghĩ, mắt anh đụng phải một vật kẽm gai bị cắt đứt.

Hừ! Chắc chắn Thoại leo vào chỗ này. Nhưng tường khá cao, lại có kẽm gai, nếu chỉ một mình, Thoại không thể leo vào. Nghĩ như anh, chẳng lẽ có người giúp Thoại?

Trác còn mãi suy nghĩ thì nghe tiếng Thi gọi hốt hải:

– Cậu Trác! Cậu Trác ơi!

Anh quay vào và gặp Thi đang vừa chạy vừa thở:

– Cậu Thế dẫn người sang đòi đánh cậu. Họ đang đứng trước cổng. Giờ mình phải làm sao đây?

Trác khoác tay:

– Cứ mở cổng cho họ vào!

Thi liếm môi:

– Nhìn họ cứ đằng đằng sát khí, ớn lắm!

– Hừ! Thử xem chúng định làm gì.

Dứt lời, Trác bình thản đi ra cổng. Thi vội chạy trước để mở cổng. Thế cùng một lũ đàn ông vai u thịt bắp ủa vào.

Chỉ vào mặt Trác, Thế rít lên:

– Mẹ kiếp, quân giết người! Bọn này đánh chú tao bể đầu rồi định cho qua luôn sao!

Trác cố giữ vẻ ôn tồn:

– Chưa biết đầu đuôi khúc ngọn, cậu không nên nói bừa. Thoại leo tường vào nhà tôi rồi tấn công cô giáo Thiên Di. Cô ấy vì tự vệ nên mới làm Thoại bị thương. Hiện giờ Thiên Di cũng bị thương, còn nằm một chỗ. Tôi cho rằng gia đình cậu phải có trách nhiệm với Thiên Di mới đúng.

Thế hơi khựng lại vì những lời của Trác. Nhưng liền sau đó, anh ta trơ tráo:

– Trách nhiệm gì cơ chứ? Chú tao bị bệnh mà. Người điên chả có trách nhiệm gì về hành vi của mình hết.

Trác nóng nảy:

– Đúng vậy! Nhưng gia đình của họ phải lãnh trách nhiệm. Chúng tôi đề nghị Thoại vào bệnh viện trở lại, vì cậu ấy thật sự nguy hiểm cho cộng đồng.

Thế sa sầm mặt xuống:

– Đồ ác độc, vô lương tâm! Mày vừa ích kỷ, vừa tàn nhẫn! Tao biết mày ghét chú Thoại. Mày muốn chú tao biến mất khỏi cõi đời này chứ không chỉ muốn chú ấy vào bệnh viện tâm thần đâu.

Trác lạnh lùng:

– Cậu đừng lảm nhảm! Nghe rõ đây! Từ giờ trở đi, nếu Thoại xuất hiện trên đất của tôi, tôi sẽ đưa anh ta vào bệnh viện mà không cần thông qua gia đình cậu.

Thế khinh khỉnh:

– Đồ mày dám đụng vào chú tao!

Nói xong anh ta quay trở ra. Cả bọn đàn em lườm lườm nhìn Trác, rồi lẻo đẻo theo sau.

Trác đốt điếu thuốc, mà lòng nặng trĩu vì những lời Thế mắng. Anh đúng là có hơi tàn nhẫn khi cao giọng buộc Thế phải đưa Thoại vào bệnh viện. Nhưng ngoài cách đó, anh có thể làm gì khác cơ chứ? Anh phải đảm bảo sự an toàn cho trẻ con, cho phụ nữ trong trại Thùỵ Dương. Lỡ như họ gặp Thoại lúc anh ta lên cơn thì sao? Đâu phải ai cũng can đảm chống lại như Thiên Di.

Nghĩ tới cô, Trác lại nao lòng, anh biết Di đang giận anh, giờ lại gặp nạn.

Giấc mơ hôm nào của cô giờ thành hiện thực. Cô đã đụng độ Thoại ngoài đời chứ đâu phải chỉ trong mơ.

Tội Di quá! Thế nào cô bé cũng bị ám ảnh, giấc ngủ sẽ trần trọc.

Rít một hơi thuốc, Trác trở vào nhà và thấy Phi Phụng ngồi trên salon với tất cả bồn chồn.

Chẳng đợi anh kịp ngồi xuống, cô ta đã trách:

– Thì ra trước đây anh đã dối khi nói rằng con Moka bị công nhân làm thịt. Anh muốn em chết vì vỡ tim phải không? Tại sao anh lại giấu em chuyện kinh khủng này?

Trác chưa trả lời, cô đã sục sùi:

– Làm sao em dám sống ở đây với anh cơ chứ. Không biết chừng nào tới phiên em bị như con bé giáo viên ấy đây.

– Anh đã buộc họ đưa hấn vào bệnh viện rồi. Em đừng tưởng tượng lung tung nữa!

– Liệu họ nghe theo lời anh không? Em dám chắc kẻ điên ấy còn quấy rối chúng ta suốt. Em không muốn liên can đâu.

Giọng Trác mệt mỏi:

– Vậy em muốn thế nào?

Gục đầu vào vai anh, Phi Phụng hạ giọng:

– Chúng ta khó sống yên ổn ở đây lắm.

Trác cười nhạt:

– Vẫn là điều cũ rích. Em nên nhớ, sự nghiệp của anh được làm nên trên đất này. Anh không thể đi đâu hết. Em đừng tìm lý do này, nguyên nhân nọ để buộc anh rời xa trang trại. Nếu phải lựa chọn, anh sẽ chọn đất đai chứ không chọn em.

Phi Phụng sững sờ:

– Anh. anh.

Trác gần từng tiếng:

– Anh những tưởng khi về đây để xin lỗi anh, em đã hiểu chuyện để chấp nhận cuộc sống lặng lẽ nơi này. Không ngờ em vẫn không cam lòng. Nếu thế chúng ta nên chia tay ngay bây giờ để khỏi ân hận về sau.

Phụng giãy nảy lên:

– Anh đúng là đồ vô trách nhiệm. Em là con gái cũng có chút tiếng tăm, đâu phải anh muốn chia tay là chia tay, em còn danh dự nữa chứ.

Trác gắt:

– Nếu biết nghĩ tới danh dự của mình thì em thôi mè nheo đi. Với những chuyện vừa xảy ra, anh đủ phiền hà lắm rồi.

Dứt lời Trác bỏ về phòng. Phi Phụng tức tối dậm chân đùng đùng như trẻ con. Còn đang trong thời kỳ tiền hôn nhân đầy hoa mộng mà Trác đã đối xử với cô như thế. Sau này, anh còn quyền hành, gia trưởng tới đâu nữa?

Nhưng tại sao Trác lại thay đổi kỳ vậy kia? Linh tính của một người phụ nữ mách bảo cô là trái tim Trác đang có vấn đề. Ai đã làm nên vấn đề đó?

Máu nóng bốc ngùn ngụt lên mặt Phụng khi cô nghĩ tới Thiên Di. Phụng không thể nào quên lần con bé ấy bị té xe, Trác đã cuống quýt, đã lo lắng đến mức thái quá. Anh đã ở bên nó suốt đêm. Hừ! Đối lại, nếu Di là cô, liệu Trác có tận tình như thế không?

Phi Phụng lồng lộn lên vì ghen, cô hùng hờ nhảy bổ vào phòng Thiên Di, la lớn:

– Đùng vờ vịt để gọi lòng thương hại của ông chủ nữa! Dầu ông đối xử với mày tử tế thế nào thì mày vẫn là người làm công trong căn nhà này. Nhìn mày ông ọ tao bẩn mắt quá.

Trong lúc Di còn sững sờ vì những lời của Phi Phụng, bà Thủy đã phản ứng:

– Trời ơi! Cô Phụng! Cô nói gì lạ thế? Chúng tôi là những người làm công, nhưng vẫn có đạo đức, tư cách. Những lời vừa rồi của cô đã xúc phạm tới chúng tôi.

Phi Phụng lờ những lời của bà Thủy, cô sấn sả mắng Di:

– Đạo đức, tư cách mà đi quyến rũ chồng người khác. Nền nhớ, chủ và tớ lúc nào cũng có một khoảng cách rất xa. Mày trèo cao sẽ té đau đấy!

Thiên Di uất nghẹn:

– Chị nói bậy!

Phi Phụng tiếp tục hăm he:

– Khôn hồn hãy xin nghỉ trước khi tao về ở đây. Nếu không, đừng trách sao tao ác độc.

Hất mặt lên trời, Phụng dần gót đi ra. Di đổ nhào xuống giường, tức tưởi khóc, trong khi bà Thủy giận dữ buông lời quyền rũ:

– Đồ con cọp cái! Cậu Trác đúng là vô phúc mới lấy phải hạng người đó.

Rồi bà nhìn Di với đôi mắt nghiêm nghị:

– Nhưng tại sao cô ta lại nghi ngờ con hả Di?

Thiên Di gào lên:

– Di cũng hỏi con như vậy à? Nếu thế con xin nghỉ dạy cho rồi.

Bà Thủy thở dài, nhìn Di sệt sùi. Ớt nào là ớt không cay, nhưng xinh đẹp, giàu có, sang trọng và trí thức như Phi Phụng không nên thốt ra những lời quá thô thiển như vừa rồi. Nó làm giảm giá trị bản thân cô cũng như cậu chủ Trác.

Ngao ngán bà khép cửa phòng, để mặc Thiên Di thút thít một mình.

Nhất định bà sẽ mách lại Trác những lời Phi Phụng nói, để cậu ấy kịp dạy vợ từ thuở ban thơ mới về. Có khi Trác sẽ phản ứng gay gắt với bà và bênh vực cô vợ sắp cưới, nhưng điều đó không quan trọng, bà và Thiên Di sẽ xin nghỉ việc.

Đất trời bao la, chẳng lẽ dì cháu bà không xin được việc làm ở nơi khác?

Đặt tách cà phê lên bàn, bà Thủy dò dẫm hỏi:

– Cậu vẫn còn lo chuyện thằng Thoại à?

Ngã người ra ghế, Trác mệt mỏi:

– Chị thử nói xem, tôi phải làm sao cho phải đây? Làm đơn gởi chính quyền nhờ họ can thiệp để bên đó đưa Thoại vào bệnh viện thì tôi không thể.

Thở dài, anh buồn bã:

– Dầu sao, tôi vẫn là người có lòng thương xót đối với kẻ bất hạnh mà.

Bà Thủy nói:

– Biết điểm yếu này của cậu, nên Thế cố tình dùng Thoại như một công cụ quấy rối. Thoại còn ở nhà ngày nào, trại Thù Dương còn lộn xộn ngày đó. Và cô Phụng còn có cơ đòi cậu bán đất. Mà Thế đang mong cậu bán đất từng giờ, từng phút.

Trác cười nhạt:

– Đất đai của ông bà để lại cộng với công sức cả mười năm khai phá của tôi. Trừ khi chết thì thôi, làm sao có chuyện bán vì bất cứ lý do nào.

– Nhắm cô Phụng thông cảm với cậu không?

Trác gượng gạo:

– Điều này chị biết rồi mà, còn hỏi tôi làm chi. Phi Phụng sung sướng đã quen nên hầu như không biết thông cảm. Tôi rất tiếc về những gì cô ấy đã tuôn ra với chị và Thiên Di hôm đó.

– Cậu cũng biết chuyện này nữa à?

– Tôi nghe dì Hai kể lại và thấy mắc cỡ. Chị cho tôi xin lỗi.

Bà Thủy trầm ngâm:

– Lỗi không phải ở cậu. Thú thật, tôi làm việc cho cậu hơn mười năm rồi, nên coi nơi này như nhà mình. Tôi không câu nệ nhọc nhằn để lo tròn trong ngoài. Giờ tôi cũng mệt mỏi rồi, cậu nên tìm người để thay tôi là vừa.

Trác nhỏ nhẹ:

– Vì những lời thiếu suy nghĩ của Phi Phụng mà chị định bỏ tôi sao? Tôi lấy uy tín và danh dự của người đàn ông để bảo đảm với chị rằng: Phi Phụng không có quyền quyết đoán việc trong trang trại Thù Dương.

Bà Thủy lắc đầu:

– Nhưng cô ấy là vợ cậu, là bà chủ của tôi. Cô ấy đã ác cảm, tôi sẽ rất khó làm việc.

Trác kêu lên:

– Chị không thể nghĩ vì lý do đó. Trang trại Thù Dương rất cần chị và Thiên Di.

Bà Thủy đưa ra điều kiện:

– Nếu ở lại tôi và Thiên Di sẽ xuống khu tập thể dành cho công nhân. Kế bên nhà vợ chồng Lang còn một khoảng đất trống, xin cậu dựng cho dì cháu tôi một căn nhà lá.

Trác vội vã ngắt lời bà:

– Thiên Di là người thành phố, cô ấy sẽ không chịu nổi cái lạnh ở đây đâu. Vả lại, Di là cô giáo nên cần yên tĩnh để soạn bài, tôi cũng không muốn có những phiền phức khác ập đến với Di nữa.

Bà Thủy vẫn khẳng khái với đề nghị của mình:

– Chúng tôi không thể ở chung với Phi Phụng. Ngày cưới của hai người gần tới rồi. Cậu nên quyết định cho sớm.

Trác im lặng. lát sau, anh nói:

– Được. Nhưng tôi sẽ cất cho chị và Thiên Di một căn nhà nhỏ sau vườn, chứ không phải ở khu tập thể của công nhân.

Bà Thủy chép miệng:

– Vậy cũng như không. Tôi nghĩ kỹ rồi mới đề nghị với cậu, mong cậu hiểu cho.

Trác có vẻ dỗi:

– Nếu thế, cứ làm theo ý chị đi.

Vờ như không biết anh giận, bà Thủy nói:

– Cảm ơn cậu.

Trở về bàn làm việc, bà bắt đầu xem lại sổ sách, nhưng trong đầu vẫn không dứt khỏi những điều vừa nói với Trác.

Rời căn nhà lớn đầy đủ tiện nghi để về khu trại dành cho công nhân là cả một thiệt thòi. Nhưng không làm thế không được, bà không muốn Thiên Di bị Phi Phụng xúc phạm thêm lần nữa. Với lại bà cũng muốn phòng xa chuyện lửa gần rơm. Không có lửa, làm sao có khói? Đàn ông vốn tham lam và dễ xao lòng. Nếu Trác vô tư với Thiên Di, Phi Phụng đã không nổi máu Hoạn Thư như thế.

Bà Thủy chợt thở dài. Thiên Di còn quá trẻ, lứa tuổi này phải sống ở nơi buồn hắt hủi, thiếu thốn mọi nhu cầu giải trí nghỉ cũng tội. Tội nhất là không tìm được người đàn ông xứng với mình. Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có Trác là không ai bằng. Cậu ta chiếm địa vị độc tôn trên cao, nếu không sớm tách Thiên Di ra, con bé yêu Trác thì còn khổ hơn.

Trước đây, bà từng cấm Di giao du với Cần. Con bé đã cô đơn lắm rồi, bà không thể để Di sa đà vào một cuộc tình không có đoạn kết được. Tương lai của Di là ở Sài Gòn, chứ đâu phải chôn hết cuộc đời đơn độc lẻ loi như bà.

Xếp cuốn sổ chi thu lại, bà xuống bếp. Nhìn Di đang phụ bà Hai rửa rau, bà Thủy nói:

– Di đã nói với cậu Trác rồi. Chúng ta sẽ dời xuống khu tập thể của công nhân, chứ không ở trong nhà này nữa. Cậu ấy đã đồng ý.

Thiên Di mím môi im lặng, trong khi bà Hai kêu lên:

– Tôi cũng xin ra ngoài. Nghĩ tới việc suốt ngày hầu hạ Phi Phụng, tôi chán ngắt.

Di hỏi hỏi bằng giọng dửng dưng:

– Chờng nào chúng ta dời đi?

– Chắc khoảng tuần sau, khi đã dựng xong nhà. Nhưng sớm muộn gì cũng trước khi cậu Trác làm đám cưới.

Thiên Di khóa tay vào nước lạnh buốt để vớt những cọng rau còn sót lại. Cô để rửa rau lên bếp rồi bảo:

– Con về phòng đây.

Đóng ập cửa lại, Di úp mặt xuống gối, lòng buồn muốn khóc. Những nỗi buồn của cô thật vô duyên khi di Thủy làm thế là đúng. Cả di lần Di phải tránh xa Phi Phụng vì miệng lưỡi cô ta rất sâu độc. Mà tránh xa Phi Phụng cũng có nghĩa là tránh xa Trác. Điều này làm tim Di đau.

Giọng bà Thủy vang lên:

– Xuống ăn cơm, Di ơi!

– Dạ. Con xuống ngay.

Miệng thì dạ, nhưng Di vẫn nằm trên giường. Cô tưởng tượng tới lúc rời khỏi ngôi nhà này mà ngậm ngùi.

Uể oải bước vào phòng ăn, cô liếc chỗ Trác ngồi, nhưng không dám thắc mắc coi anh đâu.

Bà Hai ca cẩm:

– Lại uống rượu. Trước kia, cậu ấy đâu có như vậy, gần cưới vợ mà tự nhiên đổ đốn thế kia. Thật chả hiểu cậu ấy đang nghĩ gì.

Thiên Di lăm lũi ăn cơm, cô không muốn nghe bàn tán về Trác nữa.

Thấy Di buông đũa, bà Thủy nhú mày:

– Sao ăn ít vậy?

Di đáp:

– Con no rồi.

Không kịp uống cả nước, Di vội vã trở về phòng. Cô phải đối mặt với nỗi niềm riêng, với tâm sự đầy ắp mà không người bày tỏ. Chưa bao giờ Di cô đơn như lúc này. Rồi khi rời xa ngôi nhà này, Di còn cô đơn cỡ nào nữa?

Nằm mãi cũng chán, Di ra bàn ngồi soạn bài. Soạn cho cả một tuần, viết rã rời tay vẫn không sao ngủ được.

Khoác chiếc áo len vào, Di mở cửa ra ngồi ngoài salon. Căn nhà im ắng đến nỗi lòng. Di Thủy và bà Hai đã ngủ sau một ngày vất vả. Ước gì cô cũng dễ ngủ như hai bà nhỉ.

Ngả người trên chiếc sofa rộng êm. Di bỗng nghe tiếng côn trùng rền rĩ, tiếng lá cây xào xạc rồi tiếng bước chân quen thuộc của một người.

Trác đã về, anh đang gọi dì Thủy mở cửa. Ngần ngừ một thoáng, Thiên Di đứng dậy, làm nhiệm vụ thay dì mình. Trác ngạc nhiên khi thấy cô.

Anh hỏi:

– Tôi làm em thức giấc à?

Thiên Di lắc đầu. Cô vừa dợm bước thì bị Trác nắm tay ghì lại:

– Ở lại với tôi một chút.

Di nóng bừng cả người, cô ấp úng:

– Khuya lắm rồi. Tôi phải ngủ để mai còn lên lớp.

Không buông tay Di ra, Trác nói:

– Tôi dám chắc rằng em không ngủ được đâu. Nào, ngồi xuống đây với tôi!

Trái tim như nhũn ra, Thiên Di riu riu làm theo lời Trác. Hai người không vào nhà mà ngồi xuống bậc tam cấp cao trước hiên. Đêm như đắm hương ngọc lan làm đêm chợt sâu hơn. Gió khuya làm Di ớn lạnh, cô co ro như mèo con mắc mưa trông thật tội. Khao khát được ôm cô vào lòng chợt bùng lên dữ dội trong tim Trác. Anh dịu dàng khoác chiếc áo gió của mình lên vai cô.

Thiên Di lí nhí:

– Anh sẽ lạnh đấy.

Trác hạ giọng:

– Ngồi gần em, tôi được sưởi ấm rồi.

Thiên Di gượng gạo:

– Xin đừng nói thế, tội nghiệp tôi.

– Tôi nói thật đó.

Di vội vàng đứng dậy:

– Anh uống rượu hơi nhiều, nên vào nghỉ đi.

Trác đứng theo cô:

– Tối nay, tôi không hề uống rượu và rất tỉnh táo. Em đừng bắt tôi vào ngủ. Người ta có ba trăm sáu mươi lăm ngày để ngủ, nhưng cả đời đâu để có một đêm như vậy. Di Thủy muốn ra ngoài ở, tôi sẽ không được trông thấy em thường xuyên như bây giờ. Tại sao chúng ta không có một đêm thức trắng với nhau nhỉ?

Thiên Di bàng hoàng với những lời của Trác. Tim đập thình thịch, cô lắc đầu:

– Tôi không hiểu ý anh. Thức trắng một đêm để làm gì ẹt cơ chứ?

Trác mỉm cười:

– Nếu sợ mệt, em đã không chờ để mở cửa cho anh.

Thiên Di tránh cái nhìn cháy bỏng của Trác, cô nghiêm giọng:

– Chỉ là tình cờ thôi. Tôi không hề chờ ông, thưa ông chủ. Giữa chủ và tớ lúc nào cũng có khoảng cách. Ông đã từng nói thế, xin ông hãy giữ cái khoảng cách ấy.

Di vừa quay đi, Trác đã kéo mạnh cô vào lòng. Anh giữ Di trong đôi tay rắn chắc, giọng gấp rút:

– Giữa chúng ta sẽ không tồn tại khoảng cách nào cả. Hãy tin anh!

Thiên Di cố sức đẩy Trác ra:

– Tất cả đã muộn rồi.

Trác lì lợm:

– Anh sẽ bắt đầu trở lại từ em.

Di chưa kịp nói lời nào, Trác đã bảo:

– Em đã nghĩ tới anh rất nhiều.

Di phản đối yếu ớt:

– Không có.

– Đừng dối lòng nữa. Hãy nhìn thẳng vào mắt anh rồi trả lời!

Đầu Thiên Di gục xuống thốn thức. Trác dịu dàng nâng cằm cô lên và đặt lên môi cô một nụ hôn. Đất trời như nghiêng ngả, Di khép mi bầu vào vai anh rồi hoảng hồn đẩy mạnh anh ra, chạy vội về phòng.

Úp mặt trên gối, cô cảm thấy tim đập mạnh như muốn rơi ra ngoài. Vừa rồi Di đã làm gì thế kia? Sao cô lại mềm yếu đến thế?

Vùng dậy, bước tới trước gương, cô đặt tay lên môi. Nụ hôn của Trác như lửa còn nóng trên môi cô, nó đốt cháy hết những cố gắng lâu nay của Di một cách nhẹ nhàng và lãng mạn.

Thật ra, Trác có yêu cô không? Tại sao anh lại làm thế?

Di chợt nhớ tới lần vô tình nhìn thấy anh hôn Phi Phụng, và đau đớn nhận ra anh chỉ xem cô như trò đùa, hoặc vật thể mạng khi không có Phi Phụng ở kề bên. Di đúng là con ngốc không biết lượng sức mình. Có lẽ lúc này Trác đang thích thú với trò chơi vừa rồi. Nếu đúng thế Trác là một gã đều giả, đáng khinh.

Di nên tỉnh mộng là vừa.

Nằm mở mắt trùng trùng, Di nghe gà gáy từng đợt cho đến tận sáng. Loạng choạng, cô bước xuống giường với cảm giác chông chênh của người mất ngủ. Hốt hoảng Di ngồi phịch xuống khi thấy trời đất quanh mình chao nghiêng. Cô bị chóng mặt rồi, cảm giác quay cuồng làm cô buồn nôn.

Cố gắng mở cửa, cô gọi bà Thủy và ngồi gục luôn ngay hành lang. Gọi mãi, Di vẫn không thấy bà đâu. Trái lại, cô nghe giọng Trác thẳng thốt:

– Em làm sao vậy?

Vừa nói anh vừa quỳ xuống đỡ Di lên. Vùng mạnh khỏi tay Trác, cô lao đảo té vào tường:

– Hãy để tôi yên!

Rồi cô lại gọi bà Thủy. Trác nói:

– Chị ấy xuống khu tập thể để xem chỗ đất sắp dựng nhà từ lúc trời còn tờ mờ sáng. Em gọi chị ấy làm gì?

Thiên Di gục đầu vào tay:

– Tôi không được khỏe, nên sáng không đến lớp được. Xin ông cho tôi nghỉ.

Trác lo lắng:

– Em thấy trong người thế nào?

Mắt nhắm lại, Di đáp:

– Chóng mặt lắm.

Vừa nói, cô vừa vịn vào tường lần về phòng. Trác vội chạy theo đỡ. Di không còn hơi sức đâu để phản ứng, cô đành để anh dìu đến tận giường.

Đợi Di nằm xuống xong, Trác mới đặt tay lên trán cô:

– Hình như em sốt. Phải gọi y tá mới được.

Tự dưng, Thiên Di gắt gỏng:

– Ông để mặc tôi!

Quay mặt vào vách, Di cố nén tiếng nấc trong khi Trác thở dài:

– Anh xin lỗi về hành động hồi tối.

Thiên Di chưa chát cười một mình. Trác xin lỗi cô, nghĩa là anh nhận hành động ấy là sai, nghĩa là anh chỉ đùa chứ không hề thật lòng. Trời ơi! Sao tới lúc này, Di vẫn còn mong anh thật lòng chứ?

Căn phòng bỗng im ắng lạ thường. Trác đã đi rồi. Anh xin lỗi cô và thấy lòng thanh thản nên bỏ đi không cần từ giã. Lẽ nào Trác nhẫn tâm đến thế?

Đầu óc cứ quay cuồng, Di nằm thiêm thiếp nhưng không ngủ. Cô khó chịu đến mức không dám trở mình. Vì mỗi lần nghiêng người, cô lại thấy đất trời chao đảo.

Di nằm mãi trong mê mê tỉnh tỉnh, mãi tới khi nghe bà Thủy gọi, cô mới hé mắt nhìn rồi nhắm lại ngay.

Cô mệt mỏi:

– Con chóng mặt vì hồi tối không ngủ được, chứ có bệnh gì đâu.

Bà Thủy cầu nhàu:

– Ăn như mèo ngủ, ngủ không đủ giấc. Con đừng ỷ y mình còn trẻ, còn khỏe, đến hồi nằm xuống là hết gượng dậy nổi đó.

Rồi bà dịu giọng:

– Đã ăn gì chưa?

– Dạ, chưa.

– Để đi khuấy cho ly sữa hột gà. Tuần sau mình rời khỏi đây rồi. Sức khỏe con yếu như vậy, ở nhà tranh sợ chịu lạnh không được quá.

Thiên Di ngập ngừng:

– Liệu làm nhà kịp không hả dì?

Giọng bà Thủy thật vô tư:

– Kịp chớ. Sáng nay, cậu Trác đã cho người đo đất, đắp nền. Nếu xong sớm, mình sẽ dọn sớm.

Nhắm mắt lại, Di nghe tiếng chân dì Thủy mỗi lúc một xa dần, nhỏ dần. Trác đã huy động mọi người, chắc chắn ngôi nhà sẽ xong sớm.

Rồi cô cũng phải rời khỏi đây. Càng nghĩ tới lúc phải đi, lòng Di càng đau đớn.

12. Chương 12

Thế hất hàm khi thấy Cần bước vào nhà:

– Sách vở mày dọn về bên hết rồi, còn qua đây lục lọi, kiếm tìm gì nữa?

Cần xẵng giọng:

– Tôi qua thăm chú Út không được à?

– Thăm ông thì ra sau chòi.

Ngồi xuống đối diện với Thế, Cần nghiêm nghị:

– Tôi muốn nói chuyện với anh trước đã.

Thế có vẻ cảnh giác:

– Chuyện gì?

Cần nói:

– Chuyện của anh và chú Út. Có người thấy anh và chú ấy ở bên đất của trại Thùy Dương hôm chú Út bị đánh bị thương ở đầu ấy.

Mặt Thế biến sắc, nhưng anh ta mau chóng lấy lại vẻ bình thường. Nhếch môi lên, Thế chửi thề:

– Mẹ! Đứa nào trông gà hóa vịt vậy? Tao và ông qua đất thằng Trác làm gì?

Hầm hầm vỗ bàn, Thế quát:

– Thằng nào, con nào nhìn thấy, mày kêu nó ra ba mặt một lời. Mẹ! Chán sống rồi mới dám chọc đến cậu Mười Ba.

Cần nhỏ nhẹ:

– Anh đâu cần thị uy với tôi, cũng như đâu cần biết ai nhìn thấy. Điều anh cần làm là ngừng cái trò ấy đi.

Thế sùng sộ:

– Cái trò gì chớ?

Không trả lời Cần hỏi:

– Anh là người giữ chìa khóa xích chú Út cũng như chìa khóa chòi. Nếu anh không mở hai cái khóa ấy ra, làm sao chú ấy đi quây lung tung được?

Thế chống chế:

– Đôi lúc tao cũng phải thả cho ông thoải mái chớ. Hôm đó, tháo xích cho ông xong, tao quên nên mới xảy ra chuyện.

Cần cười nhạt:

– Anh không hề quên, vì chuyện đó nằm trong kế hoạch của anh.

Thế điểm mặt Cần:

– Đủ rồi ghen thẳng ranh con! Đừng tưởng anh em thì tao không dám đánh mày!

Cần hất tay anh ta:

– Tôi chả sợ đâu, anh đừng hăm he. Chính anh dẫn chú Út qua bên đất trại Thùỵ Dương rồi cắt kềm gai trên tường, đỡ chú ấy leo vào.

– Đúng là điên! Làm vậy, tao được lợi lộc gì chứ?

– Mấy năm sau này, ông Trác làm ăn được, trang trại mở rộng, công nhân đổ về bên ấy nhiều nên anh căm tức. Cả vùng này đến đứa con nít cũng biết anh muốn ông Trác biến mất. Anh vừa tối, vừa ác khi dùng chú Út như một công cụ để đánh đuổi chú Trác. Biết Phi Phụng không thích ở đây, lần nào cô ta về chơi, anh cũng lên đưa chú Út sang biệt thự để hù dọa. Nào ngờ chú lại đụng ngay cô giáo Thiên Di.

Thế ngắt ngang lời Cần:

– Mày tưởng tượng khá lắm.

Cần lắc đầu:

– Tôi không tưởng tượng đâu. Đám trang trại Thùỵ Dương đã làm đơn nhờ chính quyền can thiệp buộc anh đưa chú Út vào viện đó.

Thế khinh khỉnh:

– Tao biết rồi. Liệu bọn ấy làm được việc đó à? Tao đổ ... Đứa nào dám làm chứng thấy tao dẫn chú Út qua đất thẳng Trác, trừ khi nó chán sống.

Đứng dậy, Cần hạ giọng:

– Đừng bao giờ tự đắc như vậy!

Bỏ mặc Thế ngồi đó, Cần bước ra chòi. Chú Út đã ngủ rồi. Nhấn mặt vì mùi hôi thối từ trong chòi xông ra, anh tới gần nhìn cho kỹ ông chú bất hạnh của mình rồi ngao ngán quay đi. Dù điên, nhưng ông cũng là một con người, nhưng Thế lại đối xử với chú Út còn thua con vật. Thế đã xúi chú Út làm những việc bậy bạ, biến chú ấy thành một người điên hung dữ, đáng sợ. Càng nghĩ, Cần càng căm giận. Nhất định bằng mọi cách Cần sẽ đưa chú ấy trở lại bệnh viện. Ở đó, chắc chắn bệnh chú ấy sẽ thuyên giảm.

Trở về nhà, anh đụng ngay bà Vui ở phòng khách. Lừ mắt nhìn Cần, bà hỏi:

– Mày sang bên ấy làm gì? Chuyện thẳng Thoại gây ra chưa đủ tai tiếng hay sao.

– Con sang xem chú ấy như thế nào rồi tìm cách đưa chú ấy vào viện.

Bà Vui gạt ngang:

– Không phải chuyện của mày.

Cần phản ứng:

– Ba mẹ không coi chuyện chú ấy là của mình, nên bây giờ mới ra nông nỗi. Hừ! Lúc nào mọi người cũng coi trọng đồng tiền hơn mọi thứ. Vì không được hưởng nên ba mẹ bỏ mặc chú Út. Thật là nhẫn tâm! Con không muốn về nhà là vì sự ghê lạnh của ba đối với em ruột mình. Hừ! Nếu con bệnh như thế chắc ba mẹ cũng bỏ mặc con vì sợ tai tiếng.

Bà Vui kêu lên:

– Trời ơi! Sao mày nói kỳ vậy? Cha mẹ nào lại nỡ bỏ con chứ.

Cần im lặng, anh bước tới dẫn chiếc dream ra. Bà Vui xụ mặt:

– Lại đi đâu nữa?

Cần xẵng giọng:

– Con tới trường thăm Thiên Di. Mẹ không được can thiệp vào quan hệ của con. Nếu không, con sẽ ra khỏi nhà này luôn.

Bà Vui tức tối:

– Mày dọa tao đấy à?

Không trả lời, Cần phóng xe ra khỏi cổng. Với mẹ, anh phải tỏ thái độ như vậy mới được. Lần rồi, Cần vì giận bà nên bỏ lên Đà Lạt ngay mà không lấy theo đồng bạc nào. Mẹ anh đã cuống cuống đem tiền lên cho anh. Bây giờ anh phải tiếp tục cứng rắn mới mong không bị bà cấm quen với Di.

Nghĩ tới cô, lòng anh chột rợn rã. Dù biết không dễ gì chinh phục được Di, Cần thấy lòng mình ầm ập mỗi khi nhớ đến cô. Ở trường học, anh có nhiều bạn gái, họ xinh xắn, giàu có, sang trọng, nhưng không ai giống Thiên Di hết. Lần đầu gặp cô bên con suối nhỏ, Cần đã rung động thực sự. Cảm giác ấy thật lạ, anh không nghĩ mình đã yêu, khổ nỗi càng ngày hình ảnh của Di càng sâu đậm hơn trong tim anh. Cho dù cô tránh mặt Cần, anh vẫn nuôi hy vọng rồi Di sẽ hiểu lòng mình và sẽ đổi ý.

Ngừng xe trước cổng, Cần ngồi trên ghế đá chờ Di tan trường chứ không vào lớp như lần rồi nữa. Chờ không bao lâu, Cần đã thấy bọn trẻ nhốn nháo ủa ra sân. Chúng xếp hàng đôi. Đi ngang chỗ anh ngồi, chúng cúi đầu chào hàng hoàng rồi mới đi ra cổng. Hôm nay Di không đưa bọn trẻ qua đường nữa, thay cho cô có lẽ là anh chàng lớp trưởng.

Bỗng dưng Cần mỉm cười và nhớ về tuổi thơ của mình. Phải chi anh bé lại để được vào lớp của cô giáo Thiên Di nhỉ?

Tay ôm túi xách, Di lững thững bước về phía anh. Cần nhìn cô đắm đắm. Anh vụng về hỏi:

– Di khỏe không?

Ngồi xuống kế bên Cần, cô đáp:

– Vẫn bình thường.

– Nhưng ... nhưng ... Trông Di xanh xao lắm.

Đưa tay ôm một bên mặt, cô đáp ứng:

– Vậy sao?

Hai người chột rơi vào im lặng, Cần vui vì Di không tránh mặt anh nữa. Trái lại, cô có vẻ gì đó rất dịu dàng. Cần ngập ngừng:

– Tôi có nghe kể chuyện của chú Thoại. Chú ấy đã làm Di hoảng sợ. Tôi thành thật xin lỗi.

Môi nhếch lên, Thiên Di bảo:

– Anh có xúi chú ấy làm như thế đâu mà xin lỗi. Người phải xin lỗi là ông Thế kia kìa. Ông ta giữ chú Thoại kỹ lắm mà.

Cần bối rối:

– Tôi thấy ngại thật đó.

Thiên Di tủm tỉm cười:

– Đùa thôi mà, tôi có trách gì anh đâu.

Cần tán công tới:

– Chúng ta có thể đi uống cà phê không?

Thiên Di gật đầu:

– Được chứ, tôi có chuyện muốn nói với anh.

Cần bản khoản:

– Có quan trọng không?

– Không. Nhưng nếu im lặng tôi thấy áy náy trong lòng.

Cần đứng dậy:

– Thiên Di làm tôi nôn nóng quá. Nào, chúng ta đi!

Hai người ra tới cổng trường thì Trác cũng vừa tới. Thấy anh, mặt Thiên Di bỗng tái đi. Cô im lặng mặc hai người đàn ông chào hỏi nhau.

Cả tuần nay, Di không được nhìn thấy Trác. Di cháu cô đã dời ra khu tập thể. Anh không có lý do gì để đến đó, ngoài chuyện uống rượu với đám công nhân độc thân. Mà dạo này Trác hay uống rượu lắm.

Nhìn Di, Trác nhếch môi:

– Xin lỗi đã làm phiền, hai người đi chơi vui vẻ nhé.

Nhìn Trác phóng xe đi, Cần thắc mắc:

– Hôm nào chú ấy cũng tới đón Di về à?

Thiên Di chua chát:

– Chủ mà đi đón tớ sao? Chẳng qua ông ta ghé để kiểm tra và thăm trường của mình thôi.

Cần gật gù:

– Kiểm tra, thăm lớp khi đã hết giờ học. Cũng lạ đấy.

Di mệt mỏi nói:

– Có lẽ chúng ta nói chuyện ở đây hay hơn vào quán cà phê tận ngoài thị trấn.

Cần khó chịu:

– Mới gặp ông chủ đã đổi ý rồi. Không ngờ chú Trác có ảnh hưởng lớn đến Di như thế.

Thiên Di đổi:

– Nếu anh không thích, tôi về vậy.

Cần im lặng đốt thuốc. Di hạ giọng:

– Xin lỗi. Thật tình, tôi không khỏe lắm.

Cần có vẻ nhẫn nhục:

– Tôi hiểu mà. Nhưng Di có chuyện gì muốn nói với tôi?

Thiên Di ngập ngừng. Cô suy nghĩ mãi mới mở lời:

– Tôi thật không phải khi trước đây cứ cố tình lẩn tránh anh. Ở xứ này, tôi không có bạn. Do đó, tôi rất trân trọng tình cảm của anh. Nhưng tự anh đã phá vỡ tình cảm trong sáng ấy. Tôi rất buồn và tiếc khi nghĩ rằng tôi đã mất một người bạn.

Im lặng, Di đưa tay vân vê những lọn tóc. Một lát sau, cô mới nhỏ nhẹ nói tiếp:

– Tôi vẫn muốn chúng ta là bạn tốt như trước kia. Một tình bạn vô tư đúng nghĩa của nó. Anh nghĩ sao?

Cần gượng gạo:

– Cảm ơn Di đã nói hộ những gì tôi đang nghĩ, đang mong. Chúng ta sẽ là bạn tốt như đã từng là bạn tốt. Nếu chấp nhận nó, tâm hồn chúng ta sẽ luôn bình yên.

Dứt lời, anh chủ động đưa tay ra, Thiên Di ngần ngại rồi bắt lấy. Thiên Di nói:

– Đạo này, tôi và dì Thủy ở trong khu dành cho công nhân. Nếu rảnh, anh cứ ghé chơi.

Cần ngạc nhiên:

– Ở khu tập thể thiếu thốn đủ thứ. Sao chú Trác lại để Di đi nhỉ?

– Tại chúng tôi không muốn ở trong biệt thự Thủy Dương. Ở chòi tranh dĩ nhiên là bất tiện, nhưng đó là nhà của mình. Hết giờ làm việc, mình có một cõi riêng để nghỉ ngơi mà không bị ai sai bảo. Ông Trác đâu có lý do gì buộc chúng tôi ở lại.

Cần lặng lẽ nhìn Di. Dường như trong câu nói của cô có ít nhiều chua chát. Trái tim anh thăm mách cô đang đau khổ vì Trác. Gã đàn ông đã làm anh tuyệt vọng vì gã ta đã làm điên đảo cô gái anh say mê.

Tự nhiên, Cần không ngăn được sự ganh ghét đang trào dâng, anh buột miệng:

– Cũng phải. Biệt thự Thủy Dương sắp đón bà chủ, Di ở lại đâu có tiện.

Thiên Di cố nói khác ý Cần đang nghĩ:

– Phi Phụng tự cao quá. Chả người giúp việc nào cảm thấy tiện khi phục vụ cô ta.

– Dường như Di có ác cảm với Phi Phụng?

Thiên Di thản nhiên:

– Nếu có là tại cô ta coi thường những người nghèo như chúng tôi, chứ không vì lý do nào khác. Người nghèo lúc nào cũng bị coi khinh. Bác gái cảm anh giao du với tôi cũng vì tôi không phải người giàu có. Mong muốn chúng ta mãi là bạn tốt dường như cao quá so với tôi.

Cần nói:

– Người lớn có cách nghĩ của họ. Di đừng bận tâm. Dì Thủy đâu đồng ý cho Di làm bạn với tôi. Nhưng điều đó đâu quan trọng, phải không?

Thiên Di mỉm cười. Cô thấy bớt căng thẳng vì sự xuất hiện lúc nãy của Trác và tự nhiên hơn với Cần. Lối trong túi xách ra quyển tuyển tập “Cuộc đời tự kể”, anh trịnh trọng:

– Tặng Di.

Thiên Di mân mê quyển sách:

– Chắc hay lắm.

Cần gật đầu:

– Di cứ đọc đi, để thấy đời thật muôn màu muôn vẻ. Và dù nằm trong gam màu tối tăm, ảm đạm nhất, người ta vẫn vươn lên để tồn tại.

Hai người thay đổi đề tài, chuyện văn chương lại được Cần nói huyền thuyên. Thiên Di im lặng nghe, thỉnh thoảng lại chen vào ý kiến của mình.

Khi Cần chở Di về tới nhà là đã quá mười hai giờ. Cô mở cánh cửa gỗ, bước vào nhà và ngồi thừ trên giường. Trò chuyện với Cần cũng vui, nhưng chỉ là niềm vui của những người bạn. Với anh, tim Di không hề rung động. Tất cả cảm xúc, cô đã dành cho Trác cả rồi. Nhưng vậy thì sao chứ? Giữa hai người không thể có đoạn kết như mong muốn. Tốt nhất đừng nghĩ tới Trác nữa.

Vừa đứng dậy, Di đã thấy anh đang tựa cửa, mắt nhìn cô, buồn bã:

– Em đã chịu về rồi đấy à? Đi chơi vui chứ?

Di gật đầu, giọng y như thật:

– Rất vui. Tôi thấy tiếc trước đây lẩn tránh Cần.

Trác nói:

– Anh đã bảo Cần là một người tốt, nhưng cậu ta chỉ thích hợp làm bạn em thôi.

Thiên Di mím môi:

- Nói vậy là ông lắm rồi. Tình cảm của chúng tôi sâu đậm hơn tình bạn nhiều lắm.
- Em muốn nói đến tình yêu à? Nếu đúng vậy, anh xin chúc mừng hai người.

Di cười nhạt vì giọng điệu giả dối của Trác, cô nhìn theo dáng lầm lũi của anh rồi gục đầu vào tay. Chẳng lẽ Trác dễ tin đến thế sao? Hay anh cố tin như vậy để thấy thanh thản với hành động đã làm với Di?

Nhưng dù vì lẽ gì chăng nữa, cô cũng không nên nghĩ tới anh. Dứt tình thì đau, nhưng dù đau cũng phải dứt vì tình yêu ấy không thuộc về cô. Nước mắt đầm đìa cả hai tay, Di cố ngăn, nhưng tiếng khóc tức tưởi vẫn vỡ ra. Cô đang nức nở thì nghe Trác thẳng thốt gọi mình. Chưa kịp định thần, cô đã bị anh ôm siết vào lòng.

Nâng gương mặt nhạt nhòa của Di lên, anh hôn vào đôi mắt ướt, vào những dòng lệ chưa khô. Thiên Di không đủ sức để đẩy Trác ra như hôm trước nữa. Cô để mặc cho xúc cảm trào dâng, cho khát khao bùng cháy khi môi Trác nuốt lấy môi cô. Hai người giữ chặt lấy nhau trong hạnh phúc và khổ đau.

Vuốt tóc cô, Trác dứt khoát:

- Sẽ không có đám cưới với Phi Phụng. Hãy tin anh!

Thiên Di nhìn Trác trân trối:

- Không được đâu.
- Sao lại không được, khi giữa anh và cô ấy không có tình yêu?
- Ngày cưới đã định rồi, anh đâu thể tàn nhẫn và vô trách nhiệm như vậy.

Trác giữ chặt hai vai Di:

- Anh yêu em. Anh không cần biết những chuyện khác. Những ngày vừa qua quả là kinh khủng đối với anh. Vào ra trong căn nhà trống vắng, lạnh ngắt không bóng dáng em, không tiếng em nói cười, anh muốn điên lên vì nhớ, vì hiểu rằng anh không thể thiếu em. Mắt em là nỗi ám ảnh lớn nhất đối với anh hiện giờ.

Đắm đuối nhìn vào đôi mắt còn ướt của Di, Trác hạ giọng:

- Hãy chờ và tin anh! Anh sẽ giải quyết chuyện anh với Phi Phụng nay mai.

Thiên Di dè dặt:

- Có vội quá không? Em ... Em ...

Trác đưa tay để lên môi cô:

- Em không phải suy nghĩ gì cả. Anh muốn danh chánh ngôn thuận báo ọi người biết quan hệ của chúng ta càng sớm càng tốt.

Thiên Di tựa đầu vào vai Trác. Anh lại nói tiếp:

- Anh muốn em mau trở lại biệt thự Thùy Dương với anh. Em là động lực, là lẽ sống mà anh không thể thiếu được. Trước đây anh tưởng rằng trái tim mình đã chai đá, anh sẽ không yêu được nữa. Gần mười năm dài anh không chú ý đến phụ nữ. Mãi đến lúc gần đây, mẹ anh ở Pháp cứ hối thúc lấy vợ, anh đành chọn một người. Cô ta là hoa khôi đấy. Phi Phụng đẹp thật. Anh không dối lòng để chối rằng anh đã say mê sắc đẹp ấy. Người ta bảo anh và Phi Phụng là trai tài gái sắc. Và anh tin rằng anh với cô ấy sẽ sống chung hạnh phúc suốt đời.

Thiên Di liếm môi:

- Em thấy hai người đúng là trai tài gái sắc.

Trác lắc đầu:

– Giờ anh mới biết sự hòa hợp về tâm hồn mới là quan trọng nhất. Đẹp cách mấy rồi cũng tàn phai. Anh chỉ quen Phi Phụng hai ngày là tiến tới lễ hỏi. Đúng là quá vội vàng. Nhưng lúc đó, với anh, nhanh hay chậm cũng là cưới một người vợ cho có với thiên hạ.

– Nhưng lúc đó anh đã gặp em rồi mà?

– Đúng vậy, và lúc đó anh chả có chút cảm tình nào với em, cô bé vừa đặt chân tới ngưỡng cửa nhà anh đã té xỉu, bắt anh phải bế trên tay. Nhưng sau đó, anh được em cứu khi té xe gần con suối nhỏ, giữa chúng ta đã có chung những ràng buộc vô hình nào đó, khiến anh không thôi nghĩ tới em. Anh hay nằm mơ và trong những giấc mơ, người phụ nữ bên cạnh anh luôn là em, bao giờ cũng là em mới lạ chứ.

Thiên Di thú nhận:

– Em cũng có những giấc mơ chỉ gặp mình anh.

Trác xúc động:

– Thật sao? Rõ ràng em rất yêu anh. Đúng không?

Di ấp úng:

– Em không biết. Em chỉ thấy mình tội lỗi khi nghĩ tới anh.

Hôn lên trán cô, Trác nói:

– Yêu đâu có tội, dối anh mới đáng tội đấy.

Thiên Di lo lắng:

– Di Thủy sẽ phản ứng ra sao khi biết chúng ta ...

Trác mỉm cười thật chủ quan:

– Chị ấy là người thấu tình đạt lý và chả ưa gì Phi Phụng nên chắc chắn sẽ ủng hộ chúng ta.

– Nhưng mà ...

– Nhưng mà gì? Em không tin anh sao?

Thiên Di úp mặt vào ngực Trác:

– Không tin anh, em còn tin vào ai nữa?

Trác vỗ về:

– Hãy cho anh thời gian, không lâu đâu. Rồi chúng ta sẽ đường hoàng bên nhau như tất cả những người yêu nhau trên đời này.

Thiên Di lo lắng nhìn gương mặt đăm chiêu của bà Thủy. Nãy giờ bà đã tra hỏi và cô đã trả lời về chuyện của mình với Trác. Rõ ràng lành ít dữ nhiều rồi.

Di Thủy chẳng tỏ chút gì “thấu tình đạt lý” như anh đã nói. Trái lại, bà rất khó chịu, bực bội nên cứ đi tới đi lui trong căn nhà nhỏ làm Di chóng mặt. Cô không hiểu nổi bà dì lạnh lùng sắt đá của mình đang nghĩ gì, và sẽ nói gì với cô đây.

Bước đến ngôi đối diện với cô qua cái bàn nhỏ, bà Thủy hỏi bằng giọng khô như sỏi:

– Cậu Trác hứa sẽ bỏ đám cưới với Phi Phụng để cưới con à?

Di nóng bừng mặt, cô ấp úng:

– Kh ... ông. Anh ấy bảo là ... là ...

– Là sẽ giải quyết chuyện giữa cậu ấy và Phi Phụng nay mai phải không?

– Vâng.

– Và con đã tin lời cậu ấy?

Thiên Di im lặng. Bà Thủy chép miệng:

– Đúng là khờ khạo, ngốc nghếch. Con nghĩ cậu Trác sẽ bỏ cô gái nhà giàu xinh đẹp đó để cưới một con bé nghèo từ trong xương tủy nghèo ra như con à? Chuyện ấy chỉ có trong phim, trong truyện. Đàn ông đa tình và tham lam lúc nào cũng đầy rẫy trên trái đất. Họ giỏi hứa hẹn, nhưng rất dễ biến lời hứa thành hiện thực.

Bỏ những ngón tay mình, Di nói:

– Trác không giống họ. Anh đâu hề yêu Phi Phụng. Anh đã nhận là mình sai lầm khi muốn cưới vợ để làm vui lòng mẹ.

Bà Thủy cười nhạt:

– Cậu ta nói thế để lấy lòng con. Bà mẹ ở tận bên Pháp của cậu ấy năm nào gửi thư về chẳng thúc hối cậu ấy chuyện vợ con. Cậu Trác cưới Phi Phụng vì tình chứ đâu bị ai ép buộc. Dì không thể chấp nhận trò bắt cá hai tay này.

– Trác sẽ từ hôn Phi Phụng mà.

– Như vậy càng chứng tỏ cậu ấy xem tình yêu và hôn nhân như một trò đùa. Trác không có trách nhiệm với bản thân, cũng như với người cậu ta yêu.

Thiên Di phản đối:

– Dì không thể nói thế được!

Bà Thủy cao giọng:

– Sao lại không? Hãy thử tưởng tượng. Nếu bị ruồng bỏ, Phi Phụng cũng điên như Thoại thì lương tâm con và Trác có yên ổn để sống với nhau suốt đời không, hay lại chỉ ba tháng là chia tay.

Thiên Di rùng mình vì giả thuyết của bà Thủy, cô kêu lên:

– Không thể nào có chuyện Phi Phụng điên. Dì đừng dọa con!

– Dì không dọa, mà chỉ đặt ra một trong nhiều vấn đề có thể xảy đến cho con suy nghĩ. Nếu ai cũng biết trước được tương lai của mình thì hay quá. Con là đứa biết nghĩ, dì tin lý trí của con sẽ trấn áp được nhịp đập bồng bột của trái tim. Hãy quên cậu chủ Trác đi! Khi dời nhà ra đây, dì những tưởng sẽ cách ly được hai người, nào ngờ lại tạo điều kiện cho tình cảm bộc phát.

Thiên Di ngơ ngàng:

– Vậy là dì ... Dì ...

Giọng bà Thủy thản nhiên:

– Phải. Dì đề nghị ra ở khu tập thể vì không muốn con nghĩ tới Trác, chứ đâu phải vì sợ đối đầu với Phi Phụng. Ra tới đây rồi, cậu ấy vẫn không thôi cái trò chơi lãng mạn này. Có lẽ dì phải tính cách khác.

Trong lúc Di đang thắc mắc cái cách khác của dì mình, thì bà Thủy chợt nghiêm mặt:

– Sáng mai, con phải về Sài Gòn bằng chuyến xe sớm nhất.

Di buột miệng:

– Không được.

Bà Thủy gằn:

– Sao lại không?

Di lắp bắp:

– Còn lớp, còn học trò thì sao? Con phải có trách nhiệm với chúng.

Nhìn xoáy vào mắt cô, bà Thủy nói:

– Với bản thân, con đã không có trách nhiệm, nói chi tới học trò nghe lớn lao quá. Con nghĩ công nhân ở đây còn tín nhiệm con, nếu họ biết chuyện này sao? Họ tuy ít học, nhưng rất biết đạo lý.

Thiên Di ôm đầu rồi nhỏ nhẹ:

- Ít ra con phải dạy hết năm, chứ không thể nghỉ ngang như vậy.
- Dì là người xin cho con vào đây dạy học, bây giờ dì thấy con không xứng làm cô giáo nữa.
- Với học trò con có làm gì sai đâu?

Bà Thủy lắc đầu:

- Nhưng con không thể ở lại được.

Giọng Thiên Di tức tưởi:

- Sao dì không ủng hộ chúng con chứ?

Bà Thủy thở dài:

- Làm sao dì yên tâm khi con yêu cậu Trác? Cậu ấy không thể mang lại hạnh phúc cho con, vì Trác là người không có lập trường trong tình yêu. Một ngày nào đó, cậu ta sẽ bỏ rơi con khi gặp cô gái khác. Yêu một người như thế, con luôn phải sống trong tâm trạng phập phồng, bất ổn.
- Trác không phải như dì nghĩ.
- Dì đã sống bên cậu ấy một thời gian rất dài, dì hiểu Trác hơn con rất nhiều. Có thể con không tin những lời dì nói, vì con đang yêu, nhưng đó là sự thật. Trác không hề yêu con. Con phải rời khỏi đây trước khi vỡ mộng.

Thiên Di nói:

- Con cần gặp Trác trước khi về Sài Gòn.

Bà Thủy đọc đoán nói:

- Dì lại thấy không cần, gặp gỡ chỉ thêm phiền. Sáng mai, dì sẽ đưa con ra xe. Con không được liên lạc với Trác nữa. Thiệp đám cưới đã in rồi, liệu một người có tiếng tăm như cậu ấy có thể hủy bỏ hôn lễ hay sao? Nếu gặp lại Trác, hoặc cứ ở lại đây, con sẽ nghe một lời xin lỗi, hoặc một lời ân hận hay hối tiếc gì đó của cậu ấy, chứ không được gì khác đâu. Dì không muốn con bị bẽ bàng, Di ạ.

Thấy cô khóc, bà Thủy thở dài:

- Dì biết con rất buồn. Nhưng đưa con lên đây, dì phải có trách nhiệm với ba mẹ con. Hứa với dì đi, đừng tìm cách gặp Trác, vô ích lắm. Rồi cậu ta sẽ quên con khi Phi Phụng ở bên cạnh. Trở lại Sài Gòn, con sẽ mở một quầy buôn bán nhỏ để phụ ba mẹ. Nếu con cắt đứt với Trác, dì sẽ gửi vốn cho con làm ăn.

Thiên Di cương quyết:

- Con muốn gặp Trác trước khi về Sài Gòn. Dì không cần con được đâu.

Dứt lời, Di chạy qua nhà Lang mượn xe đạp, đạp một mạch về biệt thự Thùy Dương. Nhất định Di phải hỏi Trác, xem anh có yêu cô thật lòng không, hay tất cả đều là trò đùa.

Mím môi, cô cố đạp thật nhanh trên con dốc ngược gió. Người mệt rã rời, nhưng Di vẫn cố gắng với hy vọng sẽ nhận từ Trác những lời hứa chắc chắn, những lời yêu ngọt ngào, và nụ hôn đến mềm môi.

Tới cổng, Di đẩy ra, dựng xe bên gốc bách tùng rồi dài bước lên hành lang.

Tới cửa phòng khách, cô khựng lại vì nghe tiếng cười khúc khích của Phi Phụng. Cô ta lại tới đây nữa rồi sao?

Tự dưng Di hốt hoảng, nép người sát tường, lòng thắc thỏm khi nghe Phi Phụng lên tiếng:

- Hôm rày anh có nghĩ tới em không?

Trác trả lời thật rõ:

13. Chương 13

– Có thể nói, chưa bao giờ anh nghĩ tới em nhiều như hiện giờ.

Phi Phụng lại cười:

– Anh ngoan lắm. Em phải thưởng mới được.

Bên trong chợt im lặng. Thiên Di không nén được tò mò, cô nghiêng người nhìn vào và thấy Phi Phụng đang vít đầu Trác xuống hôn say đắm. Di vội vã quay đi. Đất trời xung quanh như nghiêng ngả. Trấn tĩnh lại, Di nhìn lần nữa. Cô tuyệt vọng đến cùng cực khi nhận ra Trác đáp lại nụ hôn của Phi Phụng cuồng nhiệt không kém.

Tựa vào tường Thiên Di hệt hăng, cô vứt bỏ chạy khi nghe Phi Phụng nũng nịu hỏi:

– Thích ... không?

Dẫn chiếc xe ra khỏi cổng, cô mặc cho nó thả dốc. Nước mắt dường như là đã cạn khô, Di muốn khóc, nhưng không được. Nỗi đau nghẹn giữa ngực khiến cô khó thở. Dừng xe lại bên đường, cô chạy bộ vào con suối nhỏ. Vừa chạy, Di vừa la thật to như người điên. Giá mà cô điên được, có lẽ sẽ thấy đỡ hơn.

Ngồi xuống phiến đá bên bờ, Di cho hai chân uống nước. Nước lạnh khiến cô tỉnh táo lại và thấy thấm thía những lời dì Thủy khuyên. Đúng là làm sao Trác có thể bỏ một cô gái xinh đẹp, giàu có như Phi Phụng để cưới Di cho được. Tất cả với anh chỉ là một phút xao lòng đầy lãng mạn. Chỉ có Di quá khờ nên mới tin đó là thật.

Giờ thì tỉnh mộng rồi. Chính những hình ảnh, âm thanh mà Di mắt thấy tai nghe đã chứng minh lời dì Thủy là đúng, và chúng đã cảnh tỉnh Di sau những giây choáng váng.

Ngày mai cô sẽ rời khỏi đây trong âm thầm. Suốt đời, cô không gặp lại Trác nữa. Điều ấy chỉ nghĩ thôi đã thấy chả dễ dàng chút nào. Nhưng dù khó khăn đau khổ cỡ nào, Di cũng phải mím môi đoạn tuyệt. Thà đau một lần còn hơn dằn dũa để khổ cả đời.

Chệch choạng đứng dậy, Di trở ra con đường. Chiếc xe đạp vẫn còn nằm chổng chơ, Di dắt nó đi mà không lên xe.

Ngày mai con đường này chỉ còn là quá khứ, vội vã hay chậm chạp rồi cũng mãi mãi chia tay.

Mắt cay xè, Thiên Di quay lại nhìn biệt thự Thùy Dương nằm cao trên đầu con dốc trông thật gần, nhưng với cô lại thật xa vời.

Đập mạnh tay xuống bàn, Trác nói như quát:

– Tại sao Thiên Di đi mà tôi không biết gì hết?

Bà Thủy ôn tồn phân bua:

– Chiều hôm qua, con bé tới đây xin phép cậu về Sài Gòn thăm mẹ bị ốm nặng.

Trác kinh ngạc:

– Sao tôi không gặp cô ấy?

Bà Thủy thần nhiên:

– Thiên Di bảo vào tới cửa thấy cậu bận bịu với cô Phụng nên con bé không dám làm phiền.

Trác hơi khựng lại. Rồi anh cầu nhàu:

– Nhưng ít ra sáng nay trước khi về, Di cũng phải gặp tôi chứ.

Bà Thủy cao giọng:

– Để làm gì, thưa cậu? Vả lại, xe chạy rất sớm. Di nó ngại cô Phi Phụng nổi trận tam bành nếu trời chưa sáng đã vào quấy rối cậu.

Đốt một điếu thuốc, Trác hỏi:

– Chờng nào Di trở lên?

– Tôi không biết. Mọi việc tùy thuộc vào bệnh tình của mẹ nó.

Trác bồn chồn:

– Nghĩa là sao?

Bà Thủy nói:

– Tôi nghĩ chắc cũng lâu lắm con bé mới trở lại, chúng ta phải tìm giáo viên mới cho bọn trẻ.

Trác sững sờ. Anh rít thuốc liên tục vì câu nói vừa rồi của bà Thủy. Chắc hẳn bà đã buộc Di rời xa anh. Rõ ràng bà không ủng hộ như anh nghĩ. Nhưng tại sao Di lại lẳng lặng bỏ đi như thế nhỉ? Có thật hôm qua Di đã tìm anh không? Nếu Di tới đúng lúc anh và Phi Phụng hôn nhau thì đúng là rắc rối to.

Ngập ngừng, Trác hỏi:

– Thiên Di nói sẽ không trở lại à?

Bà Thủy gật đầu:

– Vâng.

Trác gằn giọng:

– Tôi không tin, nhất định không tin.

Từ trên lầu Phi Phụng bước xuống, giọng nhõng nhảnh:

– Anh không tin ai vậy?

Liếc đôi mắt tô xanh về phía bà Thủy, Phi Phụng cười nửa miệng:

– Có gì khuất lấp trong sổ sách hả? Em đã bảo mà. Những người như thế làm sao tin được.

Trác sa sầm mặt:

– Em im đi! Không biết thì đừng đoán mò!

Phi Phụng giãy nảy:

– Anh la em trước mặt người ở hả? Dầu gì em cũng là bà chủ, em có quyền mắng họ chớ.

– Tại sao lại mắng họ khi họ không phạm lỗi? Em đã bảo không thích ở trang trại Thùy Dương, anh sẽ không ép em. Điều đó cũng có nghĩa là em chẳng có quyền gì cả.

Nhìn vẻ chù ị của Phụng, bà Thủy nhỏ nhẹ:

– Tôi xin phép xuống bếp.

Bà chưa đi khỏi, Phi Phụng đã sà tới bên Trác, giọng giả lả:

– Chúng ta giận nhau vì bà già đó thật không đáng chút nào.

Trác lạnh lùng rít thuốc. Thái độ của anh không làm Phi Phụng nản. Cô ôm lấy anh vừa ve vuốt, vừa ôm ờ:

– Xin lỗi mà. Hay là muốn em đền?

Đang hực hăng vì Thiên Di bỏ đi, Trác cau có:

– Em ngồi xuống đó đi. Làm trò trẻ con, người ta cười cho đấy.

Vẫn ôm lấy Trác, Phi Phụng khinh khỉnh:

– Ai dám cười, em đuổi nó ngay. Tôi tớ của anh thích rình chủ âu yếm lắm thì phải? Hôm qua lúc hôn anh, em thấy con nhỏ Thiên Di đứng lấp ló ngoài cửa. Đúng là trơ trên. Lẽ ra em đã kéo nó vào để mắng ột trận rồi.

Trác gạt tay Phụng ra:

– Em trơ trên thì đúng hơn. Thiên Di vô tình, còn em lại cố ý. Mọi người sẽ nói gì về chúng ta?

Phi Phụng sa mặt xuống:

– Anh dám nói em trơ trên à? Hừ! Lúc nào anh cũng bênh con nhãi ranh ấy. Nếu anh sợ bọn họ phê phán cách sống của em thì đuổi hết đi. Sức lao động bây giờ rẻ mạt, sợ gì không có công nhân chớ.

– Ngoài những lời đó ra, em còn biết nói gì khác không? Rõ ràng anh đã lầm khi nghĩ em sẽ là một bà chủ tốt, biết thông cảm với công nhân. Nào ngờ em coi rẻ người lao động quá. Nói thật, anh cũng là một người lao động tay chân, anh xem đất đai là máu thịt, công nhân là anh em. Nhờ đất, nhờ họ, anh mới có được ngày hôm nay. Anh không bao giờ vì em mà đuổi họ.

Phi Phụng đơng đơng:

– Em không cho phép anh coi thường em. Đừng thấy em hạ mình về đây thăm rồi anh làm cao. Không đời nào em hợp với bọn người của anh, cũng như cuộc sống ở đây. Nếu muốn được sống gần em, trong tương lai anh cũng phải bán hết đất đai để về Đà Lạt thôi. Bằng không, chúng ta chia tay từ bây giờ.

Trác gật đầu nhanh như chớp:

– Ý kiến hay! Chúng ta chia tay đi!

Ngồi sững ra trên ghế, Phi Phụng bất ngờ vì câu Trác vừa nói. Cô không nghĩ anh dám gật đầu vì rõ ràng anh rất mê cô.

Vừa sượng vừa tức, Phi Phụng cong cớn:

– Được! Thử xem ai khổ. Đàn ông Đà Lạt lịch lãm, hào hoa đâu có thiếu. Rồi anh sẽ ân hận khi thấy họ xếp hàng sau lưng em. Hoa khôi chỉ có đàn ông rơi từ trên cao xuống đất, rồi anh sẽ thấy mình rơi ra sao khi mất em.

Trác nhếch môi:

– Vậy chúc em mau tìm được người vừa ý.

Vút điều thuốc hút dở vào gạt tàn, Trác bỏ ra ngoài tìm bà Thủy. Giữa anh và bà còn nhiều điều phải nói cho hết.

Nhưng Phi Phụng đâu để Trác đi, cô chạy theo nắm tay anh, giật mạnh:

– Anh vô trách nhiệm vừa vừa thôi. Ngày cưới đã tới rồi, còn kiếm có giận để làm khổ em. Vì ai, em bắt chấp gã điên, bắt chấp mọi thứ tệ nhạt để về đây chứ? Có bao nhiêu cuộc vui ở Đà Lạt đang chờ em. Anh biết không?

Trác lắc đầu:

– Anh không biết và không bao giờ cần biết, vì nó không dính dáng tới cuộc sống của anh. Nhưng với em, nó quá quan trọng. Bởi vậy, em hãy về Đà Lạt đi. Chúng ta không hợp nhau, nghĩ tới đám cưới làm gì nữa. Anh chỉ chọn một người vợ đồng cam khổ, chứ không chỉ vì cô ấy là hoa khôi. Chúng ta đến với nhau vội vàng quá, nên đã không hiểu tâm tư nguyện vọng của nhau. Em sẽ khổ nếu phải lấy một gã thô kệch như anh. Bởi vậy, em hãy ngẩng cao đầu hất anh rơi đi. Anh không xứng với em, bị rơi là phải rồi.

Gỡ tay Phi Phụng ra, Trác quay đi. Cô vội chạy theo, giọng dụi xuống:

– Anh giận lấy em đấy à?

Trác nhìn cô:

– Anh không giận lấy. Trái lại, anh cảm ơn em đã giúp anh mạnh dạn nói lên suy nghĩ của mình.

Phi Phụng chớp mi:

– Suy nghĩ gì cơ chứ?

Trác từ tốn:

– Chúng ta chỉ nên xem nhau như bạn.

Phụng thẳng thốt:

– Anh điên rồi, khi vin vào lời nói lúc giận dữ của em để biến nó thành hiện thực.

– Anh không điên chút nào. Em nên suy nghĩ lại đi. Sống với anh, em sẽ không hạnh phúc. Vì ngoài khả năng kiếm nhiều tiền ra, anh không thuộc tuýp đàn ông lịch lãm, hào hoa mà em cần. Sự khác biệt trong sở thích, cách nghĩ sẽ giết chết hạnh phúc gia đình.

Phi Phụng nói như đang trả bài:

– Vì tình yêu, em sẽ thay đổi.

Trác nhìn xoáy vào mắt cô:

– Rất tiếc, giữa chúng ta không có tình yêu mà chỉ có mục đích. Anh cần một cô vợ xinh đẹp để tạo thêm thanh thế, em cần một ông chồng giàu để nương tựa. Giờ thì anh nhận ra sắc đẹp là thứ phù phiếm, tâm hồn mới quan trọng. Tâm hồn hai chúng ta chưa bao giờ hòa hợp với nhau.

Phi Phụng rít lên:

– Anh là một thằng đểu! Đừng tưởng muốn bỏ tôi là dễ nha! Anh sẽ ân hận suốt đời đấy.

Trác ôn tồn:

– Em đừng nóng nảy như thế. Tất cả những gì anh nói là sự thật. Anh không muốn chúng ta sau này sẽ đau khổ vì chịu đựng nhau.

Phi Phụng bật khóc:

– Chúng ta đang rất vui vẻ, hạnh phúc, sao anh lại thay đổi? Có phải anh vì người đàn bà khác không? Trả lời em đi chứ?

Trác im lặng. Anh ngập ngừng mãi mới nhẹ gật đầu. Phi Phụng chụp lấy ngực áo anh, giọng cay xé:

– Con khốn ấy là ai? Phải là Thiên Di không? Hừ! Tôi không tha cho nó đâu. Nó đừng hòng chiếm đoạt những thứ thuộc về tôi.

Vừa nói, Phi Phụng vừa quay vào nhà gọi to:

– Chị Thủy! Chị Thủy đâu? Ra tôi bảo!

Từ trong bếp, bà Thủy hốt hải chạy ra:

– Chuyện gì vậy cô Phụng?

Phi Phụng nhìn bà với tất cả căm hận:

– Gọi con Di tới đây!

Bà Thủy nói:

– Thiên Di đã về Sài Gòn rồi, thưa cô.

Dù hơi hăng, Phi Phụng vẫn quyền hành:

– Ai cho phép nó về?

– Dạ, Di đã xin nghỉ rồi.

– Nghĩa là sao?

Giọng bà Thủy y như thật:

– Ở đây buồn quá, không hợp với dân Sài Gòn như nó, nên Thiên Di xin nghỉ dạy luôn rồi.

Phi Phụng nhú mày nhìn ra cửa. Trác đã bỏ đi. Cô tức tối chạy đi tìm anh.

Trong khi đó, Trác đang ở phòng sách. Anh đi tới đi lui, cầm từng quyển sách được Di bọc ni lông lại rồi thở dài. Anh không chịu nổi khi nghĩ Di sẽ rời xa anh mãi mãi.

Vừa rồi, Trác đã nói với Phi Phụng những điều cần nói, những vấn đề vẫn chưa giải quyết tới nơi tới chốn. Đúng là ngộ lời yêu đã khó, khi từ chối tình yêu càng khó hơn. Lúc này, Trác hơi nhần tâm với Phụng, anh nóng vội quá khi muốn dứt khoát với cô. Dù Phụng xấu tính, trái nết cỡ nào thì cũng do anh chọn mà. Phụng mắng anh đều cũng đúng. Đã một lần dang dở, trái tim anh vẫn còn lộn xộn với mối tình thứ hai và thốn thớt với mối tình thứ ba.

Ngồi xuống ghế nhìn căn phòng vắng đến lạnh lùng, Trác ôm đầu. Lát nữa, anh sẽ tìm bà Thủy. Nhưng phải nói gì để thuyết phục được bà, Trác vẫn chưa nghĩ ra.

Đang loay hoay xếp các tấm thiệp vung vãi trên quầy cho ngay ngắn lại, Thiên Di bỗng nghe có tiếng gọi mình thật ầm. Ngược lên, cô thẳng thốt khi thấy Cần:

– Trời ơi! Ở đâu ... ra vậy?

Không trả lời cô, Cần nói:

– Lâu lắm rồi mới gặp Di.

Cô cũng xúc động:

– Phải. Lâu lắm rồi. Không ngờ anh tìm ra chỗ này khi không có địa chỉ.

Cần mỉm cười:

– Chỉ là tình cờ. Nói thật, khi thấy Di, tôi vẫn chưa tin mình may mắn đến thế. Thành phố quá đông, tìm ra Di là điều tôi chỉ dám mơ thôi.

Kéo cái ghế nhựa thấp ra, Di bảo:

– Ngồi đỡ nhé.

– Có sao đâu. Tôi sẵn sàng ngồi đây phụ Di bán hết những thứ này.

Di nheo nheo mắt:

– Mỗi lưng lắm đó.

Cả hai bỗng im lặng. Cần quan sát quầy báo của Di với vẻ tò mò. Anh đọc tên những loại báo, tạp chí, sách văn học, sách giáo khoa, tập vở, bút viết rồi cả thiệp Noel treo lủng lẳng.

– Đúng là quầy tổng hợp y như Di đã viết trong thư. Nhưng trông vui mắt hơn tôi tưởng tượng nhiều.

Cần hạ giọng, xột xa:

– Chắc là cực lắm. Suốt ngày ngồi một chỗ.

Thiên Di nhếch môi:

– Quen rồi. Hôm nào ở nhà lại buồn. Dù sao bán sách báo vẫn nhàn hạ hơn bán những thứ khác. Lúc ế ẩm mình vẫn nhâm nhi chứng được. Anh vào Sài Gòn chơi à?

– Không. Tôi đưa chú Út vào chữa bệnh. Ở đây có rất nhiều bác sĩ giỏi.

Nghe nhắc đến Thoại tự nhiên Thiên Di ớn ớn. Cô dè dặt:

– Chú ấy dạo này thế nào?

Cần có vẻ phẩn khởi:

- Đã đỡ hơn rất nhiều, hầu như không còn lên cơn nữa và biết nhận ra người quen.

Thiên Di tủm tủm:

- Anh Thế đổi tính rồi hay sao mà chịu cho anh đưa chú Thoại đi chữa bệnh?

Đưa tay vuốt bìa một cuốn sách, Cần ậm ừ:

- Ừ. Ảnh đã thay đổi sau một lần chết hụt.

Thiên Di tò mò:

- Ảnh bệnh à?
- Không phải. Ảnh bị chú Thoại đâm.

Thiên Di tròn mắt:

- Trời đất! Có chuyện đó nữa sao?

Cần chép miệng:

- Từ ngày Di bỏ đi tới giờ, vùng đất ấy đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện rồi.

Thiên Di ngáp ngừng:

- Tôi thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra nơi đó.
- Di không thư từ với dì Thủy hay chú Trác sao?
- Không. Ngoài anh ra, tôi không liên lạc với ai hết.

Cần trầm ngâm:

- Những bức thư của Di gửi về trường đại học và về nhà, tôi vẫn giữ rất kỹ. Tiếc một điều là Di không cho địa chỉ, nên tôi không thể hồi âm để ít ra cũng biết được tại sao Di bỏ đi trong lặng lẽ.

Thiên Di thản nhiên:

- Có gì đâu. Tôi muốn về lại nơi mình từng sống. Ở đây, tôi thấy yên ổn hơn ở trại Thù Dương.
- Nhưng đâu cần vội đến mức không kịp từ giã bạn bè. Thật ra, Di vẫn chưa thật lòng với tôi.

Tránh câu trách móc của Cần, Di dài giọng:

- Kể chuyện ở đó cho tôi nghe đi.

Nhìn Di khá lâu, Cần từ tốn hỏi:

- Di muốn nghe chuyện gì? Chuyện của ai?

Khoanh tay trước ngực cô nói:

- Tôi muốn nghe tất cả những gì anh biết.

Cần lắc đầu, cười:

- Tham lam quá. Nhưng tôi thừa thông minh để hiểu ý Di. Tôi sẽ kể những gì Di quan tâm.

Đứng dậy bán cho khách tờ Mực Tím, Di nheo nheo mắt:

- Anh biết tôi quan tâm cái gì sao?
- Dĩ nhiên. Dù gì cũng bạn bè mà.

Thiên Di ra vẻ bí mật:

- Vậy thì trông hàng cho tôi đi!

Dứt lời, cô đi băng qua đường. Cần trùu mền nhìn theo dáng nhỏ nhắn của Di rồi chậm thuốc hút.

Tính ra từ khi Di rời trại Thùy Dương cho tới nay đã nhiều tháng rồi. Suốt khoảng thời gian đó, cô gửi cho anh ba lá thư, mỗi lá cách nhau vài tháng. Đó là những lá thư ngắn, lời lẽ chân tình khiến Cần xúc động. Qua thư, anh biết Di đã ổn định cuộc sống với việc làm chủ một quầy sách báo nhỏ. Cô còn cho biết sẽ không bao giờ trở lại trại Thùy Dương. Dù Di không nói ra, Cần vẫn thừa hiểu cô vì Trác. Và anh đã nhức nhối khôn nguôi khi nghĩ đến hai người.

Thiên Di trở lại với một cái khay trên tay. Đặt khay lên bàn nhỏ, cô ríu rít:

– Nước mía, bánh paté-chaud. Không phải là đặc sản, nhưng tôi chắc anh sẽ không chê.

Cần đỡ ly nước mía to như vại bia:

– Đương nhiên là không dám chê rồi.

Nhìn Thiên Di nhấp nhòm ngóng chuyện, Cần vờ vịt:

– Tôi nên ăn bánh trước hay kể chuyện trước đây nhỉ? Chắc nên kể chuyện trước quá. Mà sẽ bắt đầu từ ai đây? Có lẽ nên từ ông chú Út của tôi cho dễ vậy.

Tầng hắng giọng, Cần nói:

– Sau khi Di đi rồi, tôi không còn bạn nên rất ít về nhà. Nhiều lúc nghĩ mà thương chú Út bị anh Thế đối xử tàn tệ, nhưng về nhà, tôi chẳng đủ bản lĩnh để thay đổi cách sống vô trách nhiệm của ba mẹ. Qua lời kể của một người quen là tay chân của anh Thế, tôi được biết anh ấy đang dạy chú Út nhiều trò khác thường mà chỉ nghe kể thôi, tôi đã không an tâm.

Di tò mò:

– Chú Thoại bị tâm thần, anh Thế còn bày trò gì nhỉ?

Cần hạ giọng:

– Ảnh dạy chú Út sử dụng dao.

Di sửng sốt:

– Để làm chi, khi chú ấy không làm chủ được mình?

– Đó cũng là thắc mắc của tôi khi nghe kể mà không được giải thích. Nói thế, nhưng tôi vẫn đoán được mục đích của ảnh. Từ Đà Lạt tôi tức tốc về nhà, và thấy đúng là anh Thế đang kiên nhẫn dạy chú Út đâm trủng vào tim một hình nộm có cách ăn mặc giống y một người mà chúng ta đều quen.

Thiên Di cảm thấy tim đập mạnh:

– Ai vậy?

– Di thử đoán xem.

Cô liếm môi:

– Không lẽ là ... là Trác?

Cần thần thờ gật đầu:

– Đúng là chú Trác. Thật tôi không ngờ anh Thế ác như vậy. Ảnh muốn dùng chú Út để khử đối thủ trong làm ăn của mình. Tôi với ảnh đã cãi nhau, thậm chí đánh nhau vì vấn đề này.

Thiên Di tròn mắt không tin:

– Anh dám đánh ... cậu Mười Ba à?

Cần ngượng ngập thú nhận:

– Lúc đó tôi tức quá, nên đâu biết sợ là gì. Lần đầu tiên trong đời, tôi thật sự đánh lộn và khốn nỗi không phải đánh người ngoài mà là đánh anh họ mình. Tôi đánh hăng đến mức anh Thế thua. Giận mất khôn, anh mở xích cho chú Út và ra lệnh cho chú đâm tôi.

Thiên Di bóp mạnh ly nước mía:

– Anh ấy nở làm vậy sao?

Cần buồn bã:

– Tôi cũng không ngờ. Khi thấy chú Út lăm lăm con dao trong tay, tôi nghĩ mình chết chắc. Ai dè ...

Thiên Di ồ lên:

– A! Vậy là chú Út đâm anh Thế, chứ không đâm anh.

Cần bưng ly nước mía uống một hơi rồi kể tiếp:

– Anh Thế đứng gần chú Út nên khi chú ấy ra tay, anh không tránh kịp. Cũng may vết thương chưa thấu tim.

Thiên Di bắn khoăn:

– Nhưng sao chú Thoại không đâm anh:

Cần bùi ngùi:

– Hồi chưa bệnh, chú Út rất thương tôi, tới giờ vẫn thế. Lúc tôi và Thế đánh nhau, chú Út la hét rất ghê. Có lẽ anh Thế nghĩ chú Út là phe ta nên mới mở xích cho chú ấy hồng tìm đồng minh. Chú Út điên, nhưng vẫn biết phải quấy. Tội nghiệp! Khi đâm anh Thế rồi, chú vứt dao, ôm mặt khóc hu hu như con nít.

– Sau đó thì sao?

– Vợ chồng bác tôi tức tốc đưa chú Út trở lại bệnh viện Đà Lạt. Nhưng chú Trác đã tìm được bác sĩ giỏi ở Sài Gòn, nên đề nghị tôi đưa chú Út vào với hy vọng sẽ chữa hết bệnh.

Nghe nhắc tới Trác, mặt Thiên Di bỗng tái xanh. Cô xoay xoay cái ly trên bàn, giọng lạc hẳn đi:

– Trác dạo này thế nào? Có khỏe không?

Cần thở hắt ra:

– Chú ấy toàn gặp chuyện xui xẻo.

Di nhồm người lên:

– Sao cơ? Anh gặp chuyện gì?

Cần nói:

– Năm nay hạn, cà phê của trang trại nào cũng chết khô vì thiếu nước, riêng trang trại Thủy Dương còn bị cháy, thiệt hại khá nặng. Chú Trác cứu người nên bị phỏng, phải nằm viện cả tháng.

Thiên Di vuốt mặt, thần thờ:

– Trời ơi! Trác bị có nặng không?

– Phải đưa ra Đà Lạt, tôi có đến thăm vài lần. Trông chú ấy đau đớn, tôi chịu không nổi. Mọi việc ở trang trại, di Thủy đảm trách, nên ở bệnh viện chỉ có mỗi bà Hai lo cho chú ấy.

– Còn Phi Phụng đâu?

Nhún vai, Cần nói:

– Phụng đâu còn dính dáng gì với chú Trác nữa.

Nhìn vẻ sững sốt của Di, Cần hỏi:

– Bộ Di không biết gì thật sao?

Thiên Di lắc đầu, giọng ghen lại:

– Khi trở về Sài Gòn, tôi đã hứa với dì Thủy phải quên trang trại Thùy Dương. Và tôi đã cố gắng làm như vậy.

Cần xót xa:

– Tại vì chú Trác à?

Di gật đầu thú nhận:

– Tôi đã yêu bằng cả trái tim, nhưng Trác lại đùa. Tôi còn ở lại làm chi nữa.

Cần ngập ngừng:

– Theo tôi, chú Trác không đùa đâu. Giờ tôi đã hiểu tại sao Trác không dám cưới với Phi Phụng rồi.

Mặt Di đang xanh lại càng xanh hơn, cô lắp bắp:

– Không có đám cưới nghĩa là sao? Chính tôi đã nhận được thiệp mời do dì Thủy gửi mà.

Cần đáp:

– Nhưng hôn lễ đâu hề tiến hành. Nếu không vì Di, tại sao chú Trác làm thế?

Nhớ tới hình ảnh Phi Phụng và Trác hôn nhau mê mải, Thiên Di cắn môi. Cô lắc đầu:

– Không phải vì tôi. Lúc đó tôi đã đi rồi mà.

Cần trầm giọng:

– Hiện tại chú Trác vẫn một mình, Di nên trở về trại Thùy Dương với chú ấy. Đó là lời khuyên chân thành nhất của một người bạn.

Thiên Di nhìn Cần, lạ lùng. So với cách đây một năm, anh có vẻ chừng chặc hẳn ra. Nhưng anh ngụ ý gì khi khuyên Thiên Di như thế?

Cần lại nói tiếp:

– Chú Trác là người khá có tiếng tăm, nên không thể làm một việc thiếu suy nghĩ. Tôi nghĩ hơn ai hết, Trác hiểu rõ thế nào là dư luận. Vậy tại sao chú lại hủy bỏ đám cưới với Phi Phụng? Nếu không phải vì một tình yêu mãnh liệt hơn thứ tình Trác đang có với Phi Phụng ra thì là cái gì? Sau quyết định ấy, Trác đã thu hình lại trước miệng lưỡi người đời, chịu tiếng thị phi của xã hội, nhưng lòng vẫn ngời lên hy vọng ngày nào đó sẽ gặp lại em. Chú ấy tin rằng, sớm muộn gì thì dì Thủy cũng sẽ nói ra nơi em đang ở.

Thiên Di gượng gạo:

– Anh làm như anh là Trác không bằng.

14. Chương 14 - End

– Tôi chỉ kể lại những lời chú Trác tâm sự khi chúng tôi gặp nhau.

Di im lặng. Một lát sau cô hỏi:

– Phi Phụng bây giờ thế nào?

Nhún vai, Cần trả lời:

– Nghe Phi Nga khoe, Phụng đang làm thủ tục đi Canada với ông chồng Việt kiều rất giàu.

Di buột miệng:

– Chị ấy chuyển hộ nhanh đến thế sao?

Cần nhướn mắt:

– Biết sao hơn, khi chị Phụng là hoa khôi đầu thế bị mang tiếng lâu được. Bởi vậy Phi Phụng phải lấy chồng giàu càng nhanh càng tốt. Chị ấy muốn chú Trác phải ân hận vì đã bỏ chị ấy. Đàn bà như Phi Phụng cũng độc thật.

Thiên Di nhú mày:

– Sao anh lại nói vậy?

Cần hạ thấp giọng:

– Tôi nghe người ta đồn là Phi Phụng mượn người đốt cà phê của chú Trác để trả thù.

Thiên Di thẳng thốt:

– Thật không đó?

– Chặc! Tôi đâu phải người nhiều chuyện. Di không tin thì thôi.

– Tôi tin anh. Nhưng Trác biết không?

Cần nói:

– Tôi chẳng hiểu nữa.

– Vậy anh nghe tin đồn ấy từ ai?

– Từ đám công nhân của anh Thế. Họ không bịa chuyện đâu. Họ còn biết kẻ gây ra vụ cháy là một gã nghiện xì ke cần tiền để chích. Sau vụ cháy, hắn đã biến mất.

Thiên Di bứt rứt:

– Tôi không tin chị Phi Phụng nhả tâm như vậy.

Cần hơi mỉa mai:

– Tại Di thánh thiện quá.

Thiên Di xụ mặt:

– Anh chọc quê tôi à?

– Đâu có. Nhưng Di nghĩ sao về những lời tôi nói? Di sẽ trở về trại Thùy Dương chứ?

Chống tay dưới trán, Di thở dài:

– Tất cả đã qua rồi. Tôi muốn được bình yên.

Cần xa xôi:

– Nhìn mặt hồ phẳng lặng, đâu ai nghĩ dưới lòng hồ đang dấy lên những đợt sóng ngầm. Tôi chúc phúc cho sự bình yên của Di vậy. Giờ tôi phải đi.

Thiên Di như choàng tỉnh:

– Vội vậy sao?

– Tôi còn nhiều việc phải làm lắm. Hôm khác sẽ ghé thăm Di.

Đứng dậy tiễn Cần, cô ngập ngừng:

– Đừng kể với Trác là đã gặp tôi nhé!

Cần lơ lửng:

– Tôi sẽ cố nhớ lời dặn này, dù biết đó không phải là lời thật lòng.

Đưa tay chào Di, Cần nhảy tốt lên chiếc xe ôm với phong cách y như dân Sài Gòn. Cần đã đi xa lắm rồi, nhưng những gì anh nói đã vang trong đầu cô từng tiếng, từng tiếng một.

Mọi chuyện ở trại Thùy Dương đã diễn ra khác hẳn với suy đoán của Di. Vậy mà dì Thủy vẫn lặng thinh, dù biết cô và Trác đều đau khổ. Nhất là Trác, anh đang gặp khó khăn, đang cần an ủi bởi một người thật lòng yêu thương anh.

Dì Thủy đúng là có trái tim bằng đá nên mới đứng đưng như thế. Chưa bao giờ cô muốn bay về trại Thùy Dương như lúc này. Cô nhớ Trác đến cuồng điên, vậy mà vừa rồi cô lại dặn Cần đừng cho Trác biết đã gặp cô.

Di đúng là giả dối. Mà dối để làm chi cơ chứ? Liệu tâm trí cô sẽ bình yên như cô muốn được không?

Chắc chắn là không rồi. Nhưng cô sẽ làm gì đây? Một thời gian đã nhọc nhằn trôi qua. Di mới quen với nếp nghĩ không có Trác suốt cuộc đời mình thì bây giờ thói quen mong manh ấy bị phá vỡ bởi những thông tin Cần mang đến.

Di biết cô sẽ không sống bình yên nếu không gặp được Trác. Việc này Di phải chủ động, chớ đâu thể chờ đợi, cơ hội sẽ qua, biết đâu chừng người ta sẽ ân hận vì sự dè dặt quá đáng của mình. Di và Trác đâu bị ràng buộc bởi ai nữa. Tại sao cô còn tự dối mình để suy nghĩ, để chần chừ trong khi Trác vẫn chờ cô trở lại chứ?

Loay hoay xếp mọi thứ theo quán tính, Thiên Di cố tập trung để ghi sổ những sách báo mới đem về, nhưng ghi lộn lung tung. Vứt cây viết xuống mặt quầy, Di quyết định bước qua phòng điện thoại công cộng kế bên. Cô phải gặp Trác mới được.

Tay run run bấm những con số thuộc nằm lòng, cô hồi hộp chờ đợi nghe những lời thân quen của Trác. Nhưng giọng dì Thủy vang lên khiến Di giật bắn người. Cô ấp úng:

– Dạ Thiên Di đây ạ.

Bà Thủy có vẻ hốt hoảng:

– Nhà xảy ra chuyện hả? Mẹ mày làm sao?

– Dạ không. Không có chuyện gì cả.

Bà gắt:

– Vậy gọi điện làm chi cho tao mất cả hồn?

Thiên Di liếm môi:

– Dì và ... mọi người khỏe không? Lâu quá, con muốn hỏi thăm vậy mà.

Giọng bà Thủy dịu lại:

– Ở đây vẫn bình thường. Biệt thự Thùy Dương có bà chủ mới, trường học cũng có thầy giáo mới. Cuộc sống vẫn tiếp nối ngày qua ngày. Con đã hứa với dì là cắt đứt mọi liên lạc với nơi này. Lâu nay, con đã làm tốt, sao bỗng dưng lại gọi điện hỏi thăm vậy? Lỡ người nhắc máy là Phi Phụng thì phải phiền không.

Thiên Di hơi hẫng khi nghe những lời của bà Thủy. Cô sững lại hết mấy giây mới bật giọng tức tối:

– Làm gì có Phi Phụng ở đó.

– Hừ! Không ở đây thì cô ta ở đâu? Lấy chồng phải theo chồng chứ.

Thiên Di gào lên:

– Dì còn dối con tới bao giờ đây?

Đưa tay chặn ngang ngực, Di lắp bắp:

– Con ... con ... vừa ... gặp Phi Phụng ở Sài Gòn. Cô ta đang làm thủ tục đi Canada với ông chồng Việt kiều giàu sụ. Phụng và cậu Trác đã không còn gì lâu rồi, sao dì không cho con hay?

Bà Thủy nói thật nhanh:

– Chuyện đó không liên quan tới con. Cậu Trác bỏ Phụng và sẽ cưới người khác, nhưng người ấy không thể là con được.

Di gào lên:

– Tại sao?

– Dì không muốn.

Thiên Di mím môi:

– Nếu thế thì dì nhấn tâm quá. Con nhất định sẽ gặp lại anh ấy, mặc cho dì ngăn cấm.

Bà Thủy gần từng tiếng:

– Gặp lại Trác, con càng đau khổ hơn. Cậu ấy bị phỏng lửa. Bây giờ là một phế nhân, tay chân què quặt, mặt mũi biến hình suốt ngày thu mình vào xó, Trác sẽ không gặp con đâu.

Tựa hẳn người vào phòng điện thoại, Di thấy xây xẩm mặt mày trước điều bất ngờ này. Lúc cô còn gương đứng được, bà Thủy đã nói tiếp:

– Dì đã cho Trác địa chỉ. Nếu muốn gặp con, cậu ấy đã liên lạc rồi. Tốt nhất, con hãy quên như đã từng quên. Hiện tại có một y tá đang săn sóc Trác. Sắp tới, hai người sẽ cưới đấy. Chẳng lẽ con lại muốn xen vào làm kẻ thứ ba nữa? Dì từng bảo cậu Trác hay thay đổi, không thủy chung. Bộ con quên rồi à? Nếu yêu cậu ấy, suốt đời con sẽ khổ, sẽ khổ đấy.

Thiên Di nhắm mắt lại, tai ù đi. Cô nghe bà Thủy hỏi thăm ba mẹ mình, hỏi thăm việc buôn bán, và hỏi nhiều thứ khác nữa, nhưng Di không còn sức trả lời, cô cứ ậm ừ mãi với nước mắt giàn giụa.

Gác máy, trả tiền điện thoại, Di thần thờ trở về quầy sách. Cô ôm hận khi tự chuốc khổ vào thân. Giá như đừng gặp Cần, đừng nghe Cần nói, và giá như Di đừng ngốc nghếch gọi điện về trại Thùy Dương, có lẽ cô không nát lòng như bây giờ.

Nhưng tại sao Cần lại giấu cô Trác bị tàn phế nhỉ? Anh sợ cô không chịu nổi sự thật này à? Hay anh muốn thử thách tình yêu của Di đối với sự tàn tật của Trác? Nhưng dù thế nào, Thiên Di cũng không thể quên anh như đã từng quên được, vì cô vẫn còn quá yêu anh. Sớm hay muộn, cô cũng sẽ trở lại trại Thùy Dương. Di sẵn sàng chấp nhận khổ sở vì Trác cơ mà.

Bỗng nhiên, cô thấy tâm hồn đang nặng trĩu của mình chợt nhẹ nhõm với quyết định vừa rồi. Có thể mọi vật ở trại Thùy Dương đều đã thay đổi, nhưng Di vẫn phải đến đó, dù đến để nhìn thấy Trác đã là của người khác.

Bà Hai kêu lên mừng rỡ:

– Trời ơi! Cháu đó hả Thiên Di? Thật quá bất ngờ. Sao không gọi điện báo cho dì Thủy biết?

Thiên Di mỉm cười:

– Cháu muốn tạo sự ngạc nhiên ọi người mà. Dì cháu đâu rồi?

Vừa nhắc nỗi canh xuống, bà Hai vừa trả lời:

– Cô ấy mới ra chợ với cậu Thi. Hai người phải ghé mua sách cho cậu Trác nữa nên chắc còn lâu mới về.

Thiên Di ngập ngừng:

– Đạo này cậu Trác vẫn còn thích đọc sách à?

Bà Hai chép miệng:

– Chớ cậu ấy còn biết làm gì bây giờ. Suốt năm rồi ở đây xảy ra đủ thứ chuyện. Tội cậu Trác lắm!

Di cố giữ giọng bình thản:

– Cậu Trác đâu rồi dì Hai?

– Giờ chắc trong phòng sách. Hay là cháu vào thăm cậu ấy đi. Sẵn tiện mang vào hộ dì ly cà phê.

Thiên Di gật đầu. Mới bưng ly cà phê lên, bà Hai đã thì thầm vào tai cô:

– Cậu Trác thay đổi lắm. Cháu đừng sợ, nếu lỡ bị cậu ấy quất nhé.

– Vâng ạ.

Bưng cái khay, Di bước từng bước nhẹ tênh về phía phòng sách. Bước chân thì nhẹ, nhưng ngực cô lại nặng trĩu. Vài ba giây nữa thôi, Di sẽ đối mặt với Trác và cũng là đối mặt với chính mình.

Anh thay đổi nhiều lắm. Di Hai đã cảnh báo như thế, cô nên chuẩn bị để chấp nhận một gương mặt méo mó, đầy sẹo, một thân thể co rút vì phỏng đi.

Gõ nhẹ cửa, Di nghe tiếng Trác gay gắt:

– Vào đi!

Tim đập mạnh, Di đẩy cửa. Căn phòng âm âm tối. Ánh sáng từ cửa sổ không đủ sức tạo sinh khí ọi vật bên trong. Thiên Di không thấy Trác đâu cả.

Chắc anh đang ngồi trong chiếc ghế mây to quen thuộc ngoài cửa sổ. Anh đang đọc sách hay đang chìm trong tăm tối của phận mình? Tự dưng Di muốn khóc khi nghĩ tới nỗi khổ của một người tháo vát, ham việc, năng động như Trác lúc phải thành phế nhân.

Đặt khay đựng cà phê xuống bàn rồi, cô đứng yên như trời trồng. Giọng Trác lại vang lên:

– Chị Thủy về chưa?

Thiên Di cắn môi, tay dọn dẹp những chồng sách trên bàn như một phản xạ.

Cô ứa nước mắt khi Trác cúi kính:

– Sao làm thịnh vậy dì Hai?

Cố ngăn cơn xúc động, Di đáp ứng:

– Dạ chưa ...

Trác kêu lên kinh ngạc:

– Ai đó?

Thiên Di nức nở khi Trác bật dậy khỏi chiếc ghế mây và quay người lại. Di nhìn sững vào anh. Nhưng ngoài màn nước mắt nhòe nhoẹt ra, cô không thấy gì khác ngoài cái dáng cao to đang lao về phía mình. Rồi cả người Di lọt thỏm vào vòng tay khỏe mạnh, cứng cáp rất đối thân quen của Trác.

Giọng anh nghẹn lại, run rẩy:

– Anh nhớ em. Nhớ quá.

Thiên Di vùi mặt vào ngực Trác:

– Em cũng nhớ anh.

Rồi cô ngước lên nhìn anh trân trối:

– Anh ... anh có sao không?

Nâng gương mặt Di lên, Trác âu yếm:

– Anh vẫn bình thường, sao em lại hỏi vậy?

– Anh không bị phỏng hả?

Nhìn đôi mắt tròn xoe lo lắng của Di, Trác thương đứt ruột. Anh không trả lời mà cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn dài nhớ nhung, khao khát. Thiên Di khẽ rùng mình đón nhận môi anh. Hai người mê mải, say sưa hôn nhau cho bỏ những ngày xa cách.

Sau cùng, Trác lên tiếng:

– Anh tin tưởng em sẽ trở lại. Nhưng không ngờ phải lâu thế này, lâu đến mức anh luôn sống trong nghi ngờ, tuyệt vọng.

Thiên Di hờn tủi:

– Còn em, em đã rời khỏi đây với một trái tim vỡ nát. Em rất hận anh, anh biết không?

Giọng cô nghẹn lại:

– Nhất là khi nhận được thiệp cưới. Em đã ngã bệnh hết một tháng.

Trắc siết cô trong tay, dìu cô về chiếc ghế mây và đặt cô ngồi trong lòng mình.

Anh xót xa:

– Anh có lỗi với em. Nhưng lúc đó anh đâu hề phát thiệp, dù Phi Phụng đã ra sức trối buộc anh.

Nhú nhú mày, Trắc nói:

– Chính chị Thủy đã gởi thiệp cho em để chia cắt chúng ta. Cho tới bây giờ, chị ấy vẫn giữ ấn tượng xấu về anh. Nhưng anh không trách đâu. Cũng tại mình không chín chắn trong tình yêu, đành phải chịu tai tiếng. Anh đã năn nỉ, thậm chí van xin nhưng chị Thủy nhất định không hé môi nơi em ở. Mấy tháng liền, anh đã vào Sài Gòn hàng chục lần với niềm tin sẽ tìm được em. Mỗi lần đi, tim anh đầy ắp hy vọng để rồi thất vọng quay về.

Thiên Di nói:

– Vậy mà chính Cần lại tìm ra em. Ảnh cho em biết Phi Phụng đang làm hồ sơ xuất cảnh theo chồng sang Canada. Còn anh thì gặp toàn xui rủi.

Trắc say đắm nhìn Di:

– Em là thần hộ mệnh của anh. Có em kề bên, anh sẽ hạnh phúc và may mắn.

– Nhưng thật sự anh không bị thương chút nào trong trận cháy đó sao?

– Có chứ. Anh bị phỏng sau lưng, sẹo vẫn còn đầy người. Trông gớm lắm.

Thiên Di thở hắt ra:

– Vậy mà dì Thủy làm em khóc mất mấy đêm.

– Lại chị Thủy à? Chị ấy đã làm gì em?

Thiên Di trầm giọng:

– Khi em rời khỏi biệt thự Thùy Dương, dì Thủy bắt em hứa không bao giờ được liên lạc với bất cứ ai ở đây. Bù lại, dì sẽ cho tiền để em xoay xở làm ăn. Thoạt đầu, em từ chối và đến tìm anh. Nhưng tới phòng khách, em lại thấy anh với Phi Phụng đang hết sức tình tứ. Cảm giác bị lừa dối khiến em choáng. Đạp xe như điên về nhà, em đồng ý theo yêu cầu của dì Thủy.

Trắc bùi ngùi:

– Cho nên em không viết thư cho anh, dù chỉ một chữ hay gọi điện thoại cho anh, dù một lần chứ gì? Em biến mất khỏi đời anh như là em chưa bao giờ tồn tại. Anh chỉ mong gặp em trong mơ. Khổ nỗi anh chỉ toàn gặp ác mộng.

Thiên Di nhìn Trắc:

– Sau khi gặp Cần, nghe anh ấy kể những chuyện xảy ra ở đây, em gọi điện thoại ngay với hy vọng sẽ gặp được anh. Không ngờ người nhắc máy là dì Thủy. Dì ấy quát em một trận. Khi biết em muốn gặp anh, dì Thủy đã ngăn cản và bảo rằng anh đã tàn phế vì bị phỏng lửa. Dì Thủy bảo anh tay chân què quặt, mặt mũi biến hình, tính tình thay đổi. Anh sắp làm đám cưới với cô y tá chăm sóc mình nữa chứ.

Trắc bật cười:

– Chị Thủy vẽ chuyện tài thật. Bộ em không sợ hình ảnh gớm ghiếc ấy sao còn tìm anh?

Thiên Di xụ mặt:

– Anh hỏi như vậy mà nghe được à? Nếu biết anh nguyên vẹn thế này, em đã không trở về, cũng không tổn nước mắt tội nghiệp anh mất mấy đêm.

Trác vội vàng nói:

– Anh đáng tội nghiệp lắm chứ.

Vừa nói, anh vừa cởi chiếc áo đang mặc ra. Nguyên tấm lưng rộng của anh lồi lõm những đám sẹo đỏ trông thật dễ sợ.

Không đành được lòng, Di ôm lấy anh bật khóc:

– Ôi trời ơi! Chỉ thấy sẹo thôi, em đã đau rồi, huống hồ chi là anh.

Trác xúc động hôn lên đôi mắt ướt của Di.

– Hơn hai tháng trời, anh chỉ nằm sấp với tất cả đau đớn về thể xác và sự cô đơn của tâm hồn. Những lúc đó, anh khao khát có em biết bao.

Ngập ngừng một chút, Trác thở dài:

– Đây có phải quả báo mà anh phải nhận không? Anh không biết nhưng tai nạn ập tới với anh đã làm Phi Phụng hả hê. Cô ấy bêu rêu anh khắp nơi, và cho rằng ngày tàn của trại chủ lớn nhất vùng này đã tới.

Thiên Di mím môi:

– Chính Phi Phụng gây ra chuyện này mà.

Trác sững sốt:

– Cần nói với em à?

– Bộ anh không biết sao?

Trác im lặng. Anh mặc áo vào, đốt một điếu thuốc, giọng trầm hẳn xuống:

– Khi nghe anh nói vì không hợp tánh, anh và cô ấy sẽ không tiến tới, Phi Phụng đã hăm dọa tự tử, khiến anh hết sức lo sợ. Do đó, thay vì từ chối thẳng thừng, anh hẹn lần hẹn lượt xin hoãn ngày cưới vì lý do tài chính. Phải nói là suốt thời gian đó, anh muốn điên vì suy nghĩ, vì nhớ em. Một bên là lý trí nặng trĩu, một bên là tình yêu nồng nàn. Càng lúc anh càng nhận ra, anh không thể sống với Phi Phụng được. Đường như Phụng hiểu anh đang dùng kế hoãn binh nên thừa lúc vẫn còn giữ chủ quyền ngôi biệt thự ở Đà Lạt, cô ta đã bán với lý do khá buồn cười là lấy tiền lo tổ chức cưới mà không hề nói với anh một tiếng.

Môi nhếch lên, Trác nói tiếp:

– Nhà đã bán thì còn cưới xin gì nữa. Dù chưa có sự ràng buộc pháp lý nào, nhưng anh vẫn bỏ số tiền bán nhà ấy cho Phụng, xem như anh mua lại sự tự do của mình. Vậy mà Phi Phụng vẫn chưa thỏa mãn. Anh cũng nghe phong phanh, chuyện chấy cả phê là do cô ta mượn người làm, nhưng anh không muốn truy cứu. Tính ra anh thiệt hại về vật chất rất nhiều, nhưng tinh thần rất thoải mái vì anh tin tương lai sẽ có em mãi mãi.

Thiên Di nũng nịu:

– Em thăm anh rồi phải về Sài Gòn ngay.

Kéo Di vào lòng, Trác cao giọng:

– Anh không cho em về.

Thiên Di hất mặt lên:

– Bọn trẻ đã có thầy giáo mới, ở đây đâu còn việc gì cho em làm.

Ủ đôi tay nhỏ bé của Di trong đôi tay to, cứng của mình, Trác thành khẩn:

– Em làm bà chủ trại Thủy Dương nha. Chỗ ấy vẫn còn trống để chờ em.

Người nóng bừng, Thiên Di lo lắng:

– Em sợ lắm. Với lại dì Thủy không chịu đâu.

Trác cau mày:

– Chúng ta yêu nhau thật lòng, chị ấy đâu có quyền ngăn trở. Phi Phụng đã lấy chồng rồi, chị Thủy không đồng ý điểm nào nữa chứ?

Di chưa biết trả lời sao, đã nghe giọng bà Thủy rành rọt vang lên ở cửa:

– Tôi không muốn con bé trèo cao rồi phải bẽ bàng khi té đau. Cậu Trác, cậu hãy buông tha nó đi!

Thiên Di lúng túng đứng xịch ra. Dưới cái nhìn nghiêm khắc của bà Thủy, cô thấy mình như có lỗi.

Giọng bà lạnh tanh:

– Dì muốn nói chuyện riêng với con.

Thiên Di nhìn Trác. Anh nhỏ nhẹ:

– Lâu lắm rồi hai dì cháu không gặp nhau, đây là dịp để dì Thủy hiểu chúng ta. Em không có gì phải sợ cả. Riêng anh, sẽ không để mất em đâu.

Dứt lời, anh bước ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Thiên Di chợt thấy lạnh. Cô co ro ngồi xuống đối diện với bà Thủy.

Lâu lắm, bà mới lên tiếng:

– Dì biết có nói nhiều cũng vô ích. Cũng tại dì gọi con lên vùng đất này nên mới xảy ra chuyện. Nếu không gặp con, chắc Trác đã yên ấm bên Phi Phụng rồi. Nhưng có chắc họ yên ấm với nhau không, khi cô ta vừa tham lam vừa độc ác?

Thở dài, bà nói tiếp:

– Trác là người lận đận trong tình duyên. Không ai yên tâm khi con gái mình yêu một người từng gây ra nghiệp chướng như thế. Có khi nào con nghĩ suốt cuộc đời còn lại con sẽ bị ám ảnh bởi một người điên không?

Thiên Di nói đại:

– Con chỉ bị ám ảnh, nếu không được sống với Trác.

Bà Thủy cau mày:

– Hừ! Đúng là trơ trên! Con còn quá trẻ để hiểu thế nào là sự từng trải. Dì đã sống rất nhiều, đã thấy biết bao nhiêu cuộc tình tan vỡ, dì không thể tin Trác sẽ đứng chân bên con suốt đời.

Thiên Di vội vã bênh vực:

– Anh ấy lận đận, nhưng không lăng nhăng. Con tin Trác thật lòng với con. Tại sao dì cứ giữ mãi ấn tượng xấu về Trác? Lẽ nào dì làm việc với anh bao lâu mà vẫn chưa hiểu con người Trác?

Bà Thủy im lặng. Một lát sau, bà nói:

– Nhưng dì muốn con phải thực tế. Tình yêu đâu chỉ có vị ngọt. Theo năm, theo tháng, tất cả sẽ còn lại đắng cay. Người đàn ông khi chán chường không khí ngọt ngào của gia đình có thể tìm vui nơi khác. Còn con, con sẽ làm gì cơ chứ?

Thiên Di gục đầu hoang mang. Khi yêu, ai cũng muốn được nghe những lời tốt đẹp về người yêu, về tình yêu của mình. Nhưng Di luôn phải nghe những lời răn đe, những lời tiên đoán ột tương lai tăm tối. Ghê nhất là tương lai đó phải gánh một hậu quả vô hình về mặt tâm linh, mà có xảy ra hay không, chả ai biết trước.

Bà Thủy vỗ nhẹ lên vai cô:

– Hãy suy nghĩ cho kỹ đi, dù sao cuộc đời con vẫn do con làm chủ mà.

Thiên Di ngồi lại một mình với bao nhiêu là mâu thuẫn. Những gì dì Thủy nói đã dập tan mọi hão hức, hy vọng tốt đẹp cho tình yêu của cô và Trác.

Giữa hai người không còn kẻ thứ ba nào chen vào, nhưng bóng ma của quá khứ đã biến mất đâu?

Có tiếng chân bước nhẹ. Không nhìn lên, Di cũng biết là Trác. Ngồi xuống kế bên, anh ôm cô trong tay, giọng đều đều:

– Anh đã nghe hết những lời chị Thủy nói với em. Ngoài tình yêu dành cho em ra, anh không có gì để biện minh ỉn cả. Trải qua bao nhiêu chuyện, thậm chí đã đối mặt với cái chết trong biển lửa, lòng anh vẫn bền vững một ước ao: được có em đến hết cuộc đời. Dù cuộc đời đó gặp ghềnh thác trở cỡ nào, anh cũng không để em khổ đau. Thiên Di! Em nghĩ gì về anh?

– Em thương anh. Nhưng nghĩ tới tương lai, em thấy sợ lắm. Chúng ta đừng nhắc tới nữa nhé!

Trác thở dài:

– Anh hiểu.

Hai người im lặng nép vào nhau. Thiên Di thủ thủ kể cho Trác nghe công việc hiện nay của mình. Trác cũng nói tới những việc anh đang làm để khôi phục trang trại sau đợt hỏa hoạn đó.

Anh bảo:

– Với Phi Phụng, anh thấy lòng mình thanh thản vì người gieo gió là cô ta, chứ không phải anh.

Rồi anh thắc thỏm:

– Chẳng nào em về Sài Gòn?

– Ngày mai.

Trác hốt hoảng:

– Thật hả?

– Em đâu thể bỏ quây đi lâu được.

Trác có vẻ dỗi:

– Em thà bỏ anh, chứ không bỏ quây sách báo ấy à?

Thiên Di thản nhiên:

– Biết làm sao hơn, khi gia đình em đang sống nhờ nó.

Trác tha thiết:

– Anh muốn được lo cho em và gia đình. Về đây với anh đi Di. Chúng ta sẽ làm đám cưới ngay.

Thiên Di ngập ngừng:

– Em cần có thời gian, cả anh cũng vậy.

Trác thở dài, rầu rĩ:

– Anh đâu còn trẻ trung gì nữa mà bắt đợi chờ. Đã qua thời bông bột rồi, anh biết rõ mình yêu ai mà.

Thiên Di nhỏ nhẹ:

– Nhưng em lại chưa rõ bản thân mình. Với phụ nữ, hôn nhân rất quan trọng, em không muốn rơi vào trường hợp của Phi Phụng.

Mặt Trác xụ xuống:

– Em trách anh à?

- Không. Em đang nhắc nhở mình đừng mù quáng trong tình yêu.
- Thì ra em còn nhớ là yêu anh. Nhưng anh phải chờ em bao lâu đây?

Thiên Di lắc đầu:

- Em không biết.

Trác nhăn nhó:

- Đừng đùa, tội nghiệp anh mà!
- Em đâu có đùa.

Chớp mắt, Di hạ giọng:

- Nhanh hay chậm là do anh. Ráng thuyết phục dì Thủy đi!

Trác chép miệng:

- Bà ấy bảo thủ lắm. Nhưng ... thủ cỡ nào, anh cũng thuyết phục bằng được. Rồi em cũng không thoát khỏi tay anh đâu, nhóc con ạ.

Dứt lời, Trác cúi xuống, Thiên Di bồi hồi nhìn vào mắt anh. Ngày mai Di phải về rồi. Biết đâu chừng cô không trở lại nơi này nữa vì một lý do nào đó. Bỗng dưng Di thấy sợ, cô ôm chầm lấy Trác và chờ môi anh nồng nàn đậu xuống.

Khi hạnh phúc, người ta hay lo sợ viễn vông. Di cũng thế, cô yêu Trác, hạnh phúc khi được sống với anh, nhưng cô cũng sợ mất anh, nên muốn kéo dài thời gian yêu nhau và bắt anh chờ đợi.

Làm như thế là đúng hay sai, Di không biết nữa. Nhưng cô linh cảm rằng những xui rủi của Trác đã qua rồi, tương lai sẽ rất tốt với anh, rất tốt đối với vùng đất này.

Một năm sau ...

Lang chống tay hai lòng nhìn khi vườn nở đầy hoa hồng thơm ngát. Bước tới hái một cái lá vàng, chị nói:

- Chỉ có em mới đủ sức làm thay đổi của bộ mặt biệt thự Thùy Dương, cũng như làm thay đổi con người cậu Trác thôi. Đúng là tình yêu có sức mạnh ... vô địch.

Thiên Di phì cười vì câu nói của Lang.

Chị có vẻ phật ý:

- Bộ chị nói sai sao em cười?
- Em cười tán thưởng không được à? Thật ra, ở đây mọi thứ đều thay đổi chỗ đâu riêng cậu Trác.

Lang gật đầu:

- Đúng là mọi thứ tốt hơn. Hết cơn bão cực tới hồi thối lại mà. Nhớ lại trận hạn trước đây cộng với trận cháy mà kinh hồn. Nếu không nhờ cậu Trác, thằng Cu anh, con chị đã chết cháy trong rẫy cà phê rồi. Bởi vậy, so với chuyện chị tình nguyện vào đây chăm sóc cây kiểng, thì ơn của cậu Trác vẫn cao như núi.

Cầm tay Di, Lang ngưỡng mộ:

- Em tốt phước mới gặp người như cậu Trác. Chị nói thật đó.
- Phải dì Thủy cũng nói như chị thì đỡ cho em quá.
- Bây giờ dì Thủy cũng đồng ý rồi. Nè, nói lén với nhau nghe! Chị nghĩ trước đây dì Thủy làm thế để treo giá ngọc cho em đó. Nhưng đầu sao dì ấy cũng đúng khi làm thế. Bây giờ cậu Trác xem em như châu báu ngọc ngà, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa vậy.

Thiên Di khúc khích cười:

- Chị lại quá lời rồi. Bất quá, em chỉ là cô giáo thôi mà.

Lang dài giọng:

- Ai chả biết em là cô giáo. Nhưng để có một cô giáo như em, cậu Trác cũng trầy vi tróc vảy chứ bộ. Này! Cậu ấy đã ngoài ba mươi rồi, em đừng bắt chờ nữa. Tội lắm!

Di cầu tay Lang:

- Em có bắt ai chờ đâu. Chị này kỳ thật.

Lang hất mặt về phía cổng:

- Kỳ hay không hỏi người ta kìa.

Thiên Di tủm tủm cười khi Trác bước về phía mình bằng những bước vững chãi. Mặt anh trông thật rạng rỡ:

- Hai người đang nói gì tôi đấy?

Lang nhanh nhẩu:

- Tôi đang hỏi Thiên Di xem chừng nào đám cưới. Nhưng cô ấy bảo chuyện ngày tháng là do cậu chọn. Thế cậu định bao giờ vậy?

Trác nheo nheo mắt:

- Nếu được, tôi muốn ngay bây giờ.

Lang cười to:

- Vậy thì vội quá, tôi may quần áo mới không kịp đâu.
- Nếu sợ không kịp, chị nên ra chợ sắm ngay một bộ. Tôi sắp phát thiệp rồi đó.

Lang kêu lên:

- Thật à! Tôi phải thông báo tin vui này ọi người biết mới được.

Dứt lời, Lang hí hửng bước vào bếp.

Thiên Di liếc nhìn Trác một cái thật dài:

- Chị Lang đang chọc em, anh đã không bênh mà còn đổ dầu vào lửa.

Trác hôn nhẹ lên má Di:

- Tại chị ấy chọc nghe đúng ý anh quá. Hôm nay đang vui nên đùa một chút mà.

Thiên Di ngồi xuống ghế đá với Trác, giọng tò mò:

- Chuyện gì khiến anh vui vậy?

Trác hơi ngả người ra sau:

- Anh vừa gặp Cần. Cậu ấy từ Sài Gòn về hôm qua. Cần bảo Thoại bớt bệnh rất nhiều, có thể nói một cách lạc quan rằng Thoại đã trở lại bình thường sau hơn mười năm dài lúc điên lúc tỉnh.

Di có vẻ lo lắng:

- Điên dữ như vậy, nhấm hết bệnh luôn được không anh? Em chỉ sợ khi hòa nhập với mọi người, chú ấy lại lên cơn thì khiếp lắm.

Trác vuốt tóc cô:

- Cần nói, anh mới biết. Trước đây, chính Thế đã tác động mạnh đến Thoại. Thế đã hăm dọa, ép buộc, thậm chí chỉ đạo trực tiếp cho Thoại gây ra những chuyện ở biệt thự Thùy Dương. Thế đã cắt kẽm gai giúp Thoại leo vào nhà, cũng như leo trở ra sau khi làm Phi Phụng hoảng sợ.

- Thế làm vậy nhằm mục đích gì cơ chứ?

– Anh ta muốn anh đi khỏi vùng đất này bằng cái trò dọa dẫm chết người ấy. Đúng là chơi dao có ngày đứt tay. Phản ứng của Thoại thật dữ dội. Ăn nhát dao ấy, chắc Thế nhớ đến kiếp sau.

Thiên Di tựa đầu vào vai anh:

– Cần còn nói với anh nữa không?

Trác đáp:

– Cần cho biết là gia đình có ý muốn đưa Thoại về, nhưng anh ấy không chịu.

Di ngạc nhiên:

– Vậy chú ấy muốn đi đâu?

Trác nói:

– Thoại đòi ở lại bệnh viện để chăm sóc những bệnh nhân bất hạnh như mình trước kia.

Giọng Trác bỗng trầm hẳn xuống:

– Anh mừng vì Thoại đã khỏi bệnh, nhưng lòng vẫn nao nao khi Thoại chọn cách sống đó.

Thiên Di nhỏ nhẹ:

– Nếu cách sống đó khiến cho chú Thoại thanh thản, em nghĩ vẫn tốt hơn khi chú ấy sống ở nhà với những người thân nhưng không có chút tình cảm ruột thịt nào.

Dĩ vãng đã mãi mãi khép lại cho tương lai mở ra xanh tươi, bát ngát như những cánh rừng đang vươn cao sung sức phía trước mắt hai người.

Nhìn nét đăm chiêu của Trác, Thiên Di thì thầm hỏi:

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Trác mỉm cười:

– Về cuộc đời. Anh có cảm giác mình đã đi hết một vòng đời và đang quay lại buổi ban đầu thơ dại để được có em bây giờ và mãi mãi.

Di tin tưởng ngả đầu vào vùng ngực rộng của Trác và hạnh phúc lắng nghe từng nhịp đập của tình yêu.

Kết Thúc (END)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rung-chua-thay-la>